

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Garren Pier Jean\Mark Stone 78 - Zlato
alwogiry.pdb

PDB Name: Zlato Alwoghiry
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 4.6.2006
Modification Date: 4.6.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

JAN KOVANIC

MARK STONE

ZLATO ALWOGIRY

Úvod

Pozemská unie, federace osmdesáti pěti planet, už pět století pokračuje v mocné expanzi po celé Galaxii. Její vlády si však postupem času uvědomily, že sblížování s primitivními civilizacemi vede k ekologickým katastrofám. Domorodci se po kontaktu s pozemšťany přestávali sami vyvíjet, stávali se na nich závislími a žebřili o techniku, kterou nedokázali pochopit. V případě jedné planety to došlo dokonce tak daleko, že domorodci málem vyhynuli. Podařilo se zachránit pouze několik párů, které byly pak umístěny do přírodní rezervace, jak se to kdysi dělávalo se zvířaty. Proto vznikl zákon o nevměšování. Když kosmická loď Průzkumné galaktické služby objevila planetu obývanou humanoidními bytostmi, měla rozkaz ji pouze zaznamenat, ale v žádném případě nesměla s obyvateli navázat kontakt, dokud se podrobně neprověřila úroveň její civilizace.

Pokud planeta byla na určité technické úrovni, navázalo s ní Ministerstvo galaktických vztahů diplomatické styky. V opačném případě byl případ svěřen Službě pro dohled nad primitivními planetami, která měla za úkol vypracovat a dvakrát za sto let předložit studii o vývoji domorodců.

Protože se však ukázalo, že taková pozorování z umělých satelitů jsou nedostatečná, byly přímo na místo vysílány posádky složené z agenta činné služby a z androida, kteří se nenápadně vmísili mezi domorodce.

Jedním z takových agentů byl i Mark Stone.

1.

Kapitán Mark Stone se vyhoupl z dojíždějícího antigravitačního výtahu v posledním patře plastocelové budovy Služby pro dohled nad primitivními planetami ještě dříve, než se jeho dveře zcela otevřely. Byl to Markův trochu klukovský zlozvyk — udělat něco dříve než ostatní. Tento „zlozvyk“ mu už mnohokrát zachránil život. Nešlo o zbrkllost, ale o jednání na základě dříve získaných informací, současného mapování situace a intuice, která mu pomáhala předvídat budoucnost, alespoň do jisté míry.

Dříve získané informace Markovi napovídaly, že v patře, kde sídlil generál Khov, muž, který železnou rukou řídil Službu, nebude nikdo zbytečně okounět, takže nehrozí, že by před výtahem na chodbě někoho srazil. Intuice mu prozradila, že Khov už na něj čeká ve svém doupěti, protože přicházel přesně na sjednaný čas schůzky. Mapování současnosti spočívalo v tom, že ještě před nástupem do výtahu mluvil videem s generálovou sekretářkou Peggy, asi padesátiletou, vysušenou starou pannou, takže ani ta nebude stát u výtahu. Navíc se kapitán Stone uměl telepaticky domluvit se svým androidem Rayem, společníkem, který ho doprovázel téměř na všech misích na nebezpečných primitivních planetách.

Kapitán Mark Stone někdy působil dojmem nezvedeného kluka, z hlediska biologického však již byl dávno dospělý, jak by mohla dosvědčit i jeho přítelkyně, slečna Elsa Swensonová. Tento urostlý muž atletické postavy s nakrátko ostříhanými hnědými vlasy, výraznými rysy v obličejí a šedýma pronikavýma očima mohl být při prvním pohledu pokládán za bezstarostného mladíka. Ale za sebou měl desítky inspekčních cest a s nimi spojená dobrodružství. Nicméně při průletu subprostorem se čas chová poněkud zvláštním způsobem a tak bez ohledu na služební stáří byl Mark Stone biologicky skutečně na úrovni asi pětatřicátníka.

Android Ray byl zkonstruován tak, aby se Markovi podobal — ovšemže byl z technologických důvodů robustnější a vyšší. A pochopitelně měl i větší výdrž, což jediné ho usvědčovalo ze strojové povahy. Protože jinak skutečně vypadal jako živý člověk. A nejen vypadal, dovedl dokonale napodobit lidské chování. A jak mohl Mark dosvědčit, nejen napodobit...

Tentokrát se s Rayem setkal právě v posledním patře před dveřmi do Khovova sekretariátu.

„Vzduch čistý,“ informoval Stonea krátce už během jízdy gravitačním výtahem telepaticky. „Khov je sám, před pěti minutami od něj odešel admirál Neuman.“

„Velitel Vesmírné policie?“ hvízdal Mark v duchu. „Co chtěl?“

„Když odcházel, zabručel jen »zatracený drak!«“

Ještě než společně vešli do sekretariátu svého nejvyššího šéfa, podal Ray Markovi kytici kopretin. „Peggy, lásko, mohu za generálem? Tuším, že jsem očekáván,“ usmál se Mark na sekretářku, hubenou dámu se špičatým nosem a koňskými zuby, a podal jí kytici od Raye. V duchu přitom ocenil jeho předvádavost, na androida vskutku nevídanou. Peggy poplašeně zamrkala za svými starodávnými brýlemi a mírně zrudla. Stále si nemohla na Stoneovy vtípky zvyknout. Škádlili ji samozřejmě všichni agenti SDPP, ale Mark byl vždy nejvynalézavější. Ale nezlobila se na něj, protože věděla, že zachránil život generálu Khovovi, jemuž byla bezmezně oddána. Sklopila oči a zahučela do interkomu:

„Kapitán Mark Stone je zde,“ a vzhledla s tázavým pohledem na androida.

„Ray zůstane tady a nahraje si data pro následující misi,“ oznámil Stone přes rameno, když vstupoval do generálovy kanceláře.

Generál Khov, dvoumetrový obr s vyholenou lebkou a zjizveným obličejem, pohlédl na Marka zpoza stolu lehce zešíkmenýma očima, které zdědil po svých mongolských předcích.

„Na jakou misi se chystáte, Stone?“ zeptal se hlasem ochraptělým z věčného dýmání doutníků z Terranie IV. Je pravda, že velitel Služby kouřil pouze ve stavu nejvyššího rozčilení, ale rozčilen byl velice často. Alespoň skoro vždy, když si k sobě povolával Marka Stonea, kterého pověřoval těmi nejtěžšími úkoly. I nyní se světlo z oken s přímým výhledem na newyorskou aglomeraci jen ztěžka probíjelo chuchvalci těžkého tabákového kouře.

„Na misi k drakovi,“ odušil suše Mark. Generálovi poklesla čelist, takže mu málem vypadl drahocenný doutník z úst.

„Co víte o dracích?“

„Žádní nejsou, tedy tím myslím pohádkové draky, hlídající pohádkové poklady. Ale intuice mi napovídá, že nepůjde o opravdové draky.“

Khov pohlédl na Stonea s podezřením. „Co jste slyšel?“

„Slyšel jsem, že velitel Vesmírné policie nadává na draka. Vesmírná policie se nestará o draky, ale o vesmír. Když s tím přišel Neuman za šéfem dohledu nad primitivními planetami, půjde asi o planetu. V souhvězdí Draka je jediná primitivní planeta. A to v systému hvězdy Beta Draconis, který je vzdálen tři sta šedesát pět světelných let.“ Stone se odmlčel. Další informace, které mu Ray telepaticky poskytoval z vedlejší místnosti, si nechával pro sebe.

Khovova rozložitá postava se vztyčila z křesla a přešla k malému trezorku, který uchovával největší vzácnost v místnosti. Generál navolil kombinaci, otevřel pancéřované dveře a vytáhl láhev se zlatavým obsahem.

„Sklenku bourbonu?“ optal se formálně a aniž čekal na odpověď, nalil na dva prsty do dvou skleniček. Jednu podal Stoneovi a pokynul mu ke konferenčnímu stolu, u kterého se oba usadili.

„Vaše intuice vás opět neklamala, Marku, jedná se skutečně o planetární systém hvězdy třídy G2 zvané Alwaid. Konkrétně jde o planetu Alwogiru, kterou naši agenti navštívili poprvé a naposledy před sedmdesáti lety. Jak víte, máme za úkol kontrolovat primitivní planety dvakrát za sto let. Museli jsme věnovat pozornost problematičtějším místům. V Drakovi chcipl pes a sto let ještě neuplynulo. Jenže dneska se na nás zlobí Senát. Jde o věc nejvyšší státní priority, proto vás nasazují jako svého nejlepšího agenta. Drak skutečně hlídá drahocenný poklad a jeho zneužití by mohlo narušit pracně udržovanou stabilitu našeho zřízení.“

„A smím se ptát co je to za poklad? Pokud se pamatuji, říkalo se, že nerost lapis oniris s drogovými účinky je ‚krystalickým zlatem‘ planety Terrania VI, telekomunikační minerál narium zase ‚bílým zlatem‘ Terranie XXII a vzácné dřevo z Venusie ‚zlatem černým‘. O jaké zlato se jedná na Alwogiře?“

Khov si neodpustil mírný úsměv, když Markovi odpovídal:

„Jde o »zlaté zlato«. Zlatem Alwogiry je prostě normální žluté ryzí zlato.“

Mark převaloval v ústech doušek dobré staré whisky, proto chvílku trvalo, než se otázel:

„A v čem je problém?“

„Problém je v tom, že se jedná skutečně o ryzí čtyřřadvacetikarátové zlato, vyskytující se ve volné přírodě Alwogiry.“ Mark chvíli v duchu počítal.

„Při současné pevně určené ceně pět set dolů za trojskou unci bych na milion dolů potřeboval šedesát dvě a čtvrt kila zlata. To mi nepřipadá jako dostatečně výhodný poměr cena/váha.“

„Ale toho zlata tu máme tunu,“ namítl generál. „Brzy ho může být třeba sto tun, možná. A nejde o to, kolik tu můžeme mít tun zlata z nového zdroje, už jenom tato zpráva může drasticky zahýbat s cenami na burze, může zničit náš hospodářský systém! To se nás samozřejmě týká všech, ale tento problém teď řeší hlavně admirál Neuman. Naším úkolem je zjistit, kolik toho zlata vlastně je. A samozřejmě ochránit domorodce na Alwogiře před civilizačním tlakem, před nezodpovědnými těžaři.“

Stone se snad poněkud nadmíru věnoval požitku z lahodného polykání, proto mu až nyní přišla na mysl jedna logická otázka:

„A jak víte, generále, že to zlato je právě z Alwogiry? Jakým puncem byste chtěl označkovat každý atom tohoto ušlechtilého kovu? Vždyť není problém zlato přetavit a skrýt všechny jeho identifikační znaky.“

„Budete se asi, kapitáne, divit, sice ne úplně každý atom, ale dost atomů alwogirského zlata označkováno je. V obyčejném zlatě je totiž přimíchána nezanedbatelná příměs těžkého zlata.“

„Nu, zlato je těžké dost, při atomové hmotnosti 197 a měrné hustotě 19,3 není divu. Ale olovo je těžší.“

„Ne, Marku, vy mi nerozumíte, v tomto zlatě jsou přimíchány izotopy zlata s atomovou hmotností 200 a 201.“

„Radioaktivní zlato?“

„Radioaktivní zlato. Ve stejném poměru, jako to známe ze sedmdesát let staré úvodní zprávy vašich předchůdců v SDPP.“

„Naši předchůdci byli poněkud nepozorní,“ pronesl zamyšleně Stone.

Generál Khov zvedl své huňaté obočí. „Vaši předchůdci nemohli svoji zprávu precizně dopracovat, protože se jejich astronef při návratu subprostorem ztratil. Agent Leo Honey i jeho android Reach padli při plnění svých služebních povinností. Ztratili se při přechodu do subprostoru.“

„Pak byl nepozorný příjemce zprávy, ať už to byl kdokoliv. Protože nerostné zlato, přírodní kovové zlato krystalizující v krychlové soustavě, se obvykle vyskytuje pouze jako čistý izotop 197.“

„Ale tady jsou do něj evidentně přimíchány další izotopy.“

„Pak toto zlato není přírodní,“ pronesl Mark zamyšleně, „anebo je alwogirská příroda skutečně zvláštní. Myslím, že moje dovolená se slečnou Swensonovou definitivně padla. Kdy letím?“

„Už nepijte. Za pět hodin.“

2.

Nakonec jejich astronef odstartoval z Canaveralu až za šest a půl hodiny. Ne, že by nebyl osobní Stoneův stroj Merkur trvale připraven k jakékoli misi. Ne, že by si Mark nezajistil doplňkovou výzbroj, kvůli čemuž musel s jistou lítostí odprodat část akcií jihoamerických zlatých dolů. Ne že by Ray dálkově nenaprogramoval palubní počítače, neprovedl všechny agregáty a nezahřál je na provozní teplotu. Zdržela je normální dopravní špička nad Washingtonem.

Špička byla docela obvyklá, neobvyklé bylo, že při ní vzali na palubu vrtulníku jednu stopačku. Štíhlou, vysokou, s pravidelnými rysy tváře, zelenými mírně šikmými očima. Stopačka byla oděna s rafinovanou jednoduchostí do zlatavé kombinézy, která zdůrazňovala její příjemné tvary, pěkně vyvinutá ňadra a ploché břicho. Měla vřelý a melodický hlas. „Ach Marku, vždyť jsme měli naplánovaný několikátý denní pobyt na mém ostrůvku v Tichomoří.“

„Els, ani nevíš, jak mě to mrzí, ale mám neodkladnou práci.“

„Hm, to známe, zase budeš někde osvobozovat porobené národy nebo ohrožené princezny. A co já?“

„Tentokrát je ohrožena jedna významná komodita na burze, víc ti nemohu říct.“

„To jediné tě omlouvá,“ pronesla upřímně Elsa Swensonová, nejbohatší dívka sluneční soustavy. A nejkrásnější, jak se alespoň zdála Stoneovi. A také nejmilovanější. Elsa jeho cit opětovala, i když jí někdy připravil těžké chvíle.

„Marku, to je ale škoda, že spolu nemůžeme být déle.“

„Tak alespoň využijme tuhle příležitost. Rayi, zapoj autopilota, aktivuj polarizaci oken, odpoj, prosím, své vnímání interiéru a věnuj se sto procenty své kapacitě doplnění a kontrole nákladu Merkura.“

„Provedu,“ pravil Ray nezvykle strojově a navenek se proměnil v chladný kus kovu.

To drobné soukromí kabiny vrtulníku jim muselo stačit. A taky, že stačilo. Několikrát.

* * *

Odstartovali se zpožděním jednoho předpokládaného oběhu. Protože byli sehraný tým, odpustili si zdlouhavé zaměřování na parkovací orbitu a do volného prostoru se vydali prakticky ihned potom, co opustili atmosféru Země.

Takže nezmeškali a do subprostoru vstoupili přesně podle instrukcí generála Khova.

Kapitán Mark Stone mohl poněkud netradiční postavení mezi všemi agenty Služby, které mu umožňovalo i poněkud netradiční chování. Toto postavení mu zajistily pouze jeho schopnosti. Ty mu pomohly zachránit na různých misích řadu vděčných miliardářů, kteří z radosti, že po nich ještě nikdo nebude dědit, podepisovali tučné šeky s čísly s nejméně šesti nulami. Jedině Mark Stone byl natolik schopný, aby za civilizace, vzdálené v prostoru a čase vytahoval horké kaštiny z galaktických ohňů. Proto od nich také získal vlastní astronef Merkur, který měl řadu jednoduchých, ale účinných vylepšení. V neposlední řadě pouze Markovy schopnosti, ať už fyzické nebo psychické, přesvědčily slečnu Swensonovou, aby mu věnovala nejen svou lásku, ale i řídící a dozorčí funkce v některých svých společnostech. Třeba zrovna v té, která se zabývala výrobou astronefů, jež kapitán Stone tak bravurně ovládal a někdy stejně bravurně ničil. A také měl jisté slovo ve společnosti, která vyráběla androidy. Jen díky těmto okolnostem nebyl Ray nikdy sešrotován, i když po misích s Markem býval často spíše než inteligentním strojem pouhým skladištěm nepoužitelných součástek. Vypadal tak, a také se tak cítil. Ale Mark nikdy nelitoval času a peněz, aby Raye nechal opravit.

Androidi byli součástí každé mise. To bylo bezpodmínečně nutné, protože na primitivních planetách nemohl s sebou agent tahat záznamová zařízení a další podpůrné komunikační, energetické a zbraňové systémy v nějakém samohybu. Musel se pohybovat nenápadně, ale přitom se vši podporou, kterou mu byla schopna Služba poskytnout. A proto všechny tyto pomůcky byly zabudovány do robotů, kteří se neznalému jevili jako normální lidé, někdy snad jen s poněkud strnulějším držením těla nebo netečným výrazem v obličeji.

Ale Ray byl výjimečný, jak konstrukcí, tak vlastnostmi. Patřil do sady androidů, kterou konstruktéři vybavili kůží s potními žlázami a rostoucími vousy, jejich oční kamery přirozeným mrkáním víček a slznými vácčky. Vnitřní ústrojí těchto důmyslných strojů se podobalo zaživačím traktu, který sloužil jako pomocný zdroj, neboť dovedl z biologických živin vydolovat upotřebitelnou energii (a k tomu bylo pochopitelně potřeba i vyměšovací orgány) — ale to vše bylo jen základem. Androidi byli konstruováni jako samoučící se jednotky, a Ray měl mnoho příležitostí učit se od Marka. A nikdy je nezanedbal. Naučil se využívat svého těla ke všem účelům, které mělo pouze imitovat. Jedl pokud možno vybraně — a zdálo se, že mu to činí potěšení. Byl fyzicky schopen pohlavního aktu, a vypadalo to, že ke svým milenkám cítí i určitou náklonnost. Jeho elektronickým očím neunikla žádná elektromagnetická frekvence, a přece někdy sledoval západ slunce pouze pro jeho estetickou hodnotu. Není nakonec potěšení z obyčejných radostí života dané spíše než obyčejným biologickým ukojením hlavně psychikou?

A tu měl Ray dokonalou. Patřil k modelům, kterých bylo vyrobeno pouze několik málo exemplářů. Jeho mozek byl vybaven psychickým zesilovačem, který mu umožňoval komunikovat telepaticky se svým lidským partnerem. Tato výrobní série však byla brzy ukončena, protože mezi pozemšťany bylo velice málo jedinců, nadaných těmito mentálními schopnostmi — mezi ně patřil i Mark Stone. Jeho mentální vnímavost byla povzbuzena při dobrodružství na planetě Naxa, kde Mark poznal inteligentní rostlinné společenství, se kterým navázal zvláštní přátelství.

Tehdy šlo Markovi i Rayovi o život — jako při většině jejich misí. Mark za ta dlouhá léta, prožitá v nebezpečných a krásných dobrodružstvích ke svému umělému druhu přilnul jako k opravdovému člověku. A nešlo jen o nějakou psychologickou projekci, protože stejnou náklonnost k Markovi cítil i Ray. Tento vztah vznikl dlouhodobě při sdílení zážitků ve společném nebezpečí, při sebeobětování a záchraně života přítele.

Ray neznamenal pro Marka pouze podpůrný prostředek při zkoumání primitivních světů, ale nepochybně i přítele, živého přítele. A teď tento jeho přítel držel trpělivě službu u ovládacích panelů, zatímco se jejich kosmická loď prokousávala kosmickou prázdnotou. Merkur byl sice rychlejší než všechny ostatní astronefy, ale průlet subprostorem trval vždy několik dní — bez ohledu na to, jestli šlo o několik set světelných let dlouhou cestu, anebo jestli letěli až na druhý konec galaxie. Alespoň byl čas na to, aby agent vstříbal v psychickém induktoru potřebné znalosti, včetně jazykových, o cíli mise.

Naučený, vyspalý a osprchovaný Mark vstoupil téměř radostně a nedočkavě do pilotní kabiny.

„Tak jak, Rayi, kdy se hodláš vynořit ze subprostoru?“

„Tentokrát tě tvůj odhad přivedl přesně. Jdeš právě včas, Marku, bude to za minutku.“

Kapitán se urychleně přemístil na svoje pilotní křeslo. Když android řekl, že to bude za minutku, znamenalo to přibližně za padesát sekund. Sotva se Stone přikurtoval, oznámil kovový hlas automatického pilota blížící se přechod ze subprostoru. Mark zavřel oči.

„Tři... dvě... jedna... nula,“ odříkával reproduktor. Obvyklá nevolnost, která se projevovala u jiných astronefů při přechodu do reálného prostoru, se opět nedostavila, pouze kratičká závrať. Mark otevřel oči a zahleděl se na obrazovku, kam se promítal pohled předních kamer.

„Tak jsme v Drakovi, přímo v jeho hlavě. Na první pohled žádná změna za těch dlouhých sedmdesát let, co, Rayi? Alespoň co se týče astronomických vlastností systému.“

Monitory palubního počítače se zaplnily prostorovými grafy a statistickými přehledy. Ray si je všechny pečlivě ukládal do databanky a přitom pro Marka shrnoval nejdůležitější údaje.

„Alwaid je stále ve spektrální třídě G2, stejně jako tomu bylo před tři sta šedesáti pěti lety. Jak jsme ji viděli, než jsme se vydali na cestu. Zahřívá systém šesti planet. Máme tu dva plynné obry a čtyři terestrické planety, ale jenom na jedné z nich je voda v tekutém stavu a život. Její hmotnost je 0,95 hmotnosti Země, ale průměr pouhých 80 %. Z toho je patrné, že je opravdu těžká. Rok tu trvá jen 343 dní a sluneční den pouhých 16 hodin a 12 minut, moc se nevyspíš. To je ona, právě uprostřed zaměřovacího kříže.“

„Ta žlutomodrá se zelenou severní polární čepičkou?“

„Ano, Alwogira. Žlutá poušť je na centrálním kontinentu Anissa, ale i tam můžeš sledovat zelenou linii rostlinstva poblíž pobřeží, modré je moře, a zelený prales severního kontinentu Isera. Oba světadíly jsou obkrouženy severojižními pásy ostrovů — na západě Rikata a na východě Thuwan. Zbytek je oceán — asi osmdesát procent povrchu. Proto je tu taky mírné podnebí, nesněží ani v polárních oblastech. Je to dáno i sklonem rotační osy — rovník Alwogiry je prakticky v rovině místní ekliptiky. A trochu k tomu přispívá i zvýšený podíl vzácných plynů, zejména argonu, v obvyklé kyslíkodusíkové atmosféře.“

„Ale, proč tedy ta poušť na rovníku, Rayi?“

„Podívej se trochu vedle, jak je ta černá skvrna. Alwogira má poměrně velký a poměrně blízký a hodně černý měsíc.“

„Vím, říkají mu Malwaid, »Ten, který bere slunce.«“

„A taky bere. Nachází se na geostacionární dráze, takže oběhne Alwogiru právě za jeden místní den. Je ve vázané rotaci, zakotven nad středem centrálního kontinentu. Proto přes rovníkové pásmo Anissy prochází každý den zatmění. Malwaid je jen o něco větší než náš Měsíc, ale je desetkrát blíže povrchu planety, takže zatmění zdejšího slunce trvá vždy asi dvě hodiny z pouhého osmihodinového denního období. A krom toho, stín úplného zatmění zasahuje pás o průměru tři a půl tisíce kilometrů, takže je jím zasažena skoro celá Anissa — krom oblasti poblíž severního pobřeží. To nejspíš přispělo k rozvoji zdejší pouště, i když za tím budou jistě stát ještě další faktory.“

Bez ohledu na poněkud suchopárný Rayův výklad a červená číslíčka na pomocných displejích, díval se Mark Stone na Alwogiru okouzleně. Všechny planety, na kterých kdy přistál, měly něco společného, ale zároveň každá z nich byla něčím originální. Mark se už předem těšil na to, co nového mu tato zlatomodrá planeta předvede. Hned v následující okamžik předvedla, to když rutinně požádal Raye:

„Uveď loď na oběžnou dráhu okolo planety a začneme s podrobnějšími výzkumy.“

„Dobrá. Jenom tě musím, Marku, upozornit, že nepůjde o obvyklou oběžnou dráhu. Mohutný měsíc na poměrně nízké oběžné dráze umožňuje pouze omezený počet stabilních drah, v podstatě jenom v Lagrangeových bodech soustavy.“

„Který z těch pěti bodů vybereš?“

„Žádný. Už v nich máme ukotveny svoje sledovací satelity, nerad bych se kolem nich ochomýtal, mohlo by dojít k interferenci subspaciálního spojení. Navrhuji zakotvit na povrchu Malwaidu.“

3.

Obě koule se rychle přibližovaly. Brzy byla vidět na obrazovce jen jedna z nich, ta jednobarevná. Z téhle blízkosti se už Malwaid nejevil jako úplně tmavý, v jeho zdánlivě jednotilé černi byly patrný i jakési šedivé obrazce. Jak se blížili k

terminátoru, vystávaly před nimi světlé štíty kráterů potopených do bazaltického podkladu, jako zuby nějakého obrovitého Moby Dicka. Ray vedl astronef přímo doprostřed jednoho z nich. Vybral si světlejší oblý kopeček ve středu plochého dna měsíčního moře a přistál rovnou na jeho vršku.

„Nerad bych vás zabořil přímo do té strusky a prachu,“ vysvětloval Ray. „A hlavně tady máme pěkný výhled na Alwogiru, jsme rovnou pod ní.“

Ten výhled byl nakonec stejný, jako by byli na obvyklé parkovací oběžné dráze. Zkoumaná planeta tady zabírala téměř celou čtvrtinu oblohy.

„Vida, civilizace městského typu se nacházejí pouze na severu Anissy, na břehu vnitrozemského moře, za nímž se zelená Isera,“ broukal si pro sebe Mark. Lesnatý kontinent neprozrazoval mnoho, jen to, že není zastavěn žádnými městy. Infrapohled odhalil pouze otevřené ohně primitivních osad a aktivní vulkanickou činnost poblíž severního pólu. Ray zatím studoval anisskou poušť. „Rovníkový pás je zcela pustý, z písků zde vystupují jen hřebeny hor. Poněkud severněji se potulují nějaké karavany. Je pravděpodobný výskyt pouštních nomádů.“

Mark už měl toho okukování dost. Už se těšil na misi, a taky trochu na to, až se vrátí na Zemi a na zpáteční cestě z raketodromu zase vezme nějakou stopačku... Rychle se najedl, aby dohnal úbytek živin z doby, kterou trávil v podprostoru, a pak se oblékl do oděvu, který android vyrobil během cesty podle dokumentace.

Oblečení nebylo nějak zvlášť složité. Šlo vlastně o dlouhou zelenou košili, oblékanou přes hlavu, se širokými rukávy a všitým pružným pasem, u které nemohl mít nikdo problém s velikostí sortimentu — byla pouze jedna a vešel se do ní každý. Košile šla až na kolena, od boků dolů byla v bocích prostrížená. Nohy byly od půlky lýtek už zase skryty v botách z jemné kůže. Nejednalo se o originál, pouštní kozy neměl Ray k dispozici, ale laboratoř astronefu byla na podobné případy zařízena. Celé oděvní korunoval velký bílý šátek s jednoduchým černým vzorem, který Ray umně uvázal Markovi kolem hlavy. Jeho vázání a další figle učil Ray Marka ještě celou hodinu...

Pak se oblékl sám. Už byl čas. Přistáli při východu slunce, nyní se Alwaid vyšplhala téměř do nadhlavníku, kde jí však překážel rozměrný glóbus Alwogiry. Začalo úplné zatmění. Nejlepší doba pro sestup na planetu. Ze zatmělého Malwaidu na noční stranu planety.

Mark Stone se ještě trochu dooblékl. Pod košili si připnul povinné vybavení agenta SDPP — ochranný opasek.

Jednalo se o technologický zázrak, užívaný pozemšťany v nebezpečí. Vytvářel okolo těla nositele silové pole, které jej chránilo i před střelami. Proniknout do tohoto pole vyžadovalo energii vyšší, než dokázal vyrobit generátor opasku, umístěný v přezce. Při průzkumných výpravách se používalo většinou jen slabé intenzity elastického silového pole. Domorodci na primitivních planetách by se totiž mohli podívat nad tím, že šíp pár centimetrů před cílem najednou uhne ze svého směru nebo se dokonce odrazí. Toto nastavení pole neslo s sebou jisté riziko: nárazy dopadajících zbraní byly dosti bolestivé. Nejvíce to bolelo právě od nejjednodušších zbraní — seker a palic. Takže Mark Stone se pravidelně vracel ze svých výprav zmalován do modra. Protože jeho modřiny nestačily při rychlém letu subprostorem vyblednout, mohl si je alespoň po ukončení mise nechat opečovávat (a přiznejme to) i trochu obdivovat slečnou Swensonovou. Ovšem i Elsa mu někdy nějaké modřiny učinila. Ve víru nejvyšší vášně bývala dost divoká. Před těmito zraněními ho žádný opasek nemohl uchránit, ani si to vlastně nepřál.

Co si nicméně přál, bylo zůstat po skončení každé mise naživu. A v tom mu pomáhal i jeho opasek. Pro tuto misi dostal jeho vylepšenou verzi, právě vyvinutou zbrojními experty SDPP. Tento opasek se dokázal aktivně přednastavit podle síly očekávaného úderu. Ovšem ani nyní nemohl mít nekonečné zásoby ochranné energie, při dlouhodobém masivním používání by se časem vybil.

Ještě něco patřilo k vybavení alwogirského bojovníka: dva metry dlouhý oštěp. Mark se poněkud zasmušil — nebude moci předvádět svoje elegantní souboje s mečem, žádné kvarty ani sekundy. Zavrčel:

„Co mám s tímhle klackem dělat? Pohánět kozy na pastvinu?“

Ray s dokonale lidským gestem pokrčil rameny.

„Tak to máme v materiálech. Musíme splynout s místními obyvateli. Ostatně, nejedná se o žádný klacek, ale o velice účinnou zbraň, kterou místní lovci zabíjí kořist na padesát metrů. Hlavně nezapomeň, že jsme sem nepřišli bojovat, ale zkoumat. Před nečekaným útokem ze zálohy tě ochrání opasek, a v boji zblízka si jistě poradíš s tímhle nožem.“ A podal mu nebezpečně vypadající dýku s třicet centimetrů dlouhou esovitě prohnutou čepelí a pistolovou rukojetí.

„To je ale šikovný kinžál,“ pochválil zbraň Mark.

„Žádný kinžál, v místní poušti tuto zbraň nazývají handžár.“

Ray Stoneovi ještě předal závěsnou pochvu, vyrobenou z (umělého) rohu buvola a poradil mu:

„Jen si ještě zkus jeho bezchybné vytažení, ale pozor — ostří je broušeno z obou stran!“

„No dobře, Rayi, trochu si ještě zatrénuju. Při nejhorším se spolehnu na tvůj pravý ukazovák. Už jsem viděl, jak umíš pohrozit jen prstem!“ smál se Mark.

V pravém ukazováku měl totiž android zabudovaný laser, který jim už mnohokrát pomohl ve svízelných chvílích. Bylo to poněkud proti předpisům. Ale většinou se porušení předpisů kapitánu Marku Stoneovi moc nevyčítalo, protože se o něm málokdy kdo dověděl. Obecně se bralo za akceptovanou skutečnost, že jeho android patří k typu, jenž bývá občas stížen nepochopitelnými výpadky nahrávání. Tento „typ androidů“ měl ve skutečnosti v aktivní službě jediný kus — totiž Raye. Co by se dělo, kdyby se pozemští úředníci dověděli, že v levém předloktí má ještě zamontován dezintegrátor? Raději ho při svých výpravách nepoužívali. Ale pro všechno ho měli s sebou, kdyby někdy museli... A někdy museli.

Mezitím dosáhlo zatmění Alwaid maxima. Oba společníci nastoupili do přistávacího modulu. Byl to malý stroj oblého tvaru s průhlednou horní částí, který sloužil jako nenápadný výsadkový člun. Ray si sedl k řízení. Tentokrát bylo opuštění mateřského astronefu poněkud atypické, protože museli překonat přitažlivost místního měsíce. O co více dal Ray energie do startu, tím silněji musel brzdit při řízeném pádu. Rozhodli se celou operaci uskutečnit ve stínu Alwogiry,

aby unikli pozornosti předpokládaných pirátských těžařů. Nemohli se proto zbrzdit postupným průletem horními vrstvami atmosféry. Aerobraking nahradil Ray motorickým manévrem, Přesto proletěli nad pouští jako zářivý meteor, než konečně zpomalili na rozumnou rychlost. Naštěstí měli i vylepšené anti-g magnetické pásy, takže si ani nevyrobili modré pruhy na kůži.

Mark potřásl hlavou, aby zahnal vidiny, které ho odpoutávaly od plnění úkolu. Nejdříve zkontroloval venkovní prostředí. Radiační pozadí bylo poněkud zvýšené, jak se dalo u tak těžké planety předpokládat. Záření se však ještě vešlo do přijatelného rozmezí. Místní vzduch byl — přesně podle předpokladů — dýchatelný. A chladný, asi pět stupňů. Až teprve po výstupu z modulu Mark ocenil, že má téměř celé tělo kryto místním hábitem.

Venku panovala nezvykle temná noc. Stone se podíval na hvězdnatě nebe, ve kterém zela narudlá díra Malwaidu.

Zatímco na něm sledovali zatmění slunce, tady se stejný úkaz projevoval jako zatmění měsíce.

Marka, tak jako vždy, uchvátil nový pohled na uspořádání Galaxie z jiné perspektivy. Tentokrát dokonce poznal souhvězdí Holubice, které však bylo poněkud doplněno. Původní obrazec byl i v čirém pouštním vzduchu pobledlý, přes něj zářila další čtveřice nebeských světél. Ve třech z nich rozpoznal Mark hvězdy z dračí hlavy, viděné z druhé strany:

Kuma, Grmium, a tamta červená, to je Etamin.

„Rayi, podívej se do databáze, co je to tamhle za bledou hvězdu? Asi tak třetí světelné velikosti.“

Ray vzhlédl. „Ale Marku, v planetáriu jsi přece vždycky poznal každou hvězdu.“

„Mám pocit, že tuhle jsem tam neviděl.“

„Aha, nejspíš jsi ji skutečně neviděl. Tak se dobře podívej aspoň teď. Ta hvězdička je přece naše Slunce!“

Ale už nebyl čas k dalšímu kochání se krásami Univerza. Nejdřív Ray vyslal signál a přistávací modul jim zmizel v růžovorudých chuchvalcích excitovaného vzduchu, aby se navrátil zpátky na palubu Merkura. Jednalo se o rutinní postup. Zdánlivě by byli výzkumníci bezpečnější, kdyby měli modul po ruce. Nic nebylo vzdálenější pravdě. Jednak by nebyl po ruce, protože vždy při svých průzkumech proputovali stovky kilometrů, takže nakonec bylo jednodušší nechat si přistavit taxíka na odvoz u cíle jejich cesty. A pak — žádné místo na jakkoli řídké obydlené planetě nebylo tak opuštěné, aby ho časem nevyslídili místní obyvatelé — nikoli vojáci, ale většinou pasáci koz nebo sběrači hub. Jednak by mohli modul poškodit, ale v každém případě by došlo k nechtěnému prozrazení celé mise. Agenti SDPP se museli chovat nenápadně. A nikdy nesměli zasahovat do vývoje cizích planet — ani nepřímě. Proto také výsadky přistávaly v poměrně odlehlosti od obydlených míst.

Na to také myslel Mark, když se svého robota zeptal:

„Kam jsi nás to posadil, Rayi? Doufám, že alespoň deset kilometrů od nejbližšího obydlí.“

„Třicet, Marku. Tedy třicet kilometrů jižně od nejdůležitější místní aglomerace. Město Nissa je vybudované kolem starobylého přístavu na břehu vnitrozemského moře. Kdybychom se snesli blíže, mohl by jeho obyvatelé náš poněkud expresní průlet atmosférou upoutat.“

„Ach, že jsem si to nemyslel! Ale já jsem si to myslel. Proč musíme svoji misi vždycky začínat dálkovým pochodem?“

„Nemáš se čeho obávat. Hned zítra vyhledáme nějaké nomády a koupíme si od nich dva gamboudy.“

Vtom skončilo zatmění Malwaidu. Na okolní poušť padlo magické světlo obřího šedého měsíce v úplňku. V tom okamžiku Mark i Ray pochopili, že nebudou muset žádné nomády vyhledávat.

Nomádi si je totiž našli sami.

4.

Zdánlivě liduprázdná krajina ožila. Zpoza skal vystoupila pětice vysokých postav. Všechny v dlouhých košilích, s šátky uvázanými umně kolem hlavy. A s dlouhými luky. S dlouhými luky a založenými šípy, které zatím směřovaly k zemi. Nejvyšší postava držela oštěp, jehož hrot se zlatě třpytil v pološeru, které teď vládlo nad pouští. Postoupila několika dlouhými kroky kupředu k překvapené dvojici až na dosah oštěpu a rozhodným, ale vlídným hlasem pravila:

„Svobodní lidé vás očekávají. Doprovodte nás k Otci.“

Hlas postavy byl vlídný, ale rozhodný — a nepochybně ženský. Další postavy si mezi sebou začaly pronášet šepem poznámky. Ray je analyzoval — šlo opět o ženské hlasy. A šeptaly si mezi sebou slůvka „kozlí muž“. Neznámá velitelka pokynula rukou a houf zmlkl.

„Nuže pojďte.“

Zaražený pozemský výsadek se mlčky podvolil. Mlčky pouze zjevně, na mentálním spojení se Stone s Rayem rychle dohodli, že nebudou klást odpor a vyčkají, jak se situace vyvine. Protože vylepšený Markův opasek nezvýšil svou ochranu, usoudil jeho nositel, že bezprostřední nebezpečí nehrozí. Mlčenlivý souhlas muže a androida vyvolal mezi houfem ztichlých bojovnic uznalé mručení. Všichni následovali velitelku, která zašla za nejbližší skálu, kde už na ně čekalo stádo klidných gamboudů. Volně se popásali na nízkých keřících, hlídání jedinou postavou, jak se ukázalo mladým děvčetem. Gamboudi jako na povel zvedli hlavy a rozběhli se ke svým jezdkyňám. Každá měla jednoho, jenom Stone s Rayem vyfasovali společného. Bylo jasné, že ačkoli nejsou spoutáni, ačkoli jim byly ponechány nože i oštěpy, které po vzoru vůdkyně upevnili do postroje na boku svého gambouda, nebudou moci zkušeným jezdkyňám uniknout. Pokud by je nechtěli zabít. Ale to neměli pozenšťané v úmyslu.

Zatím se kolébali na svém gamboudovi. Bylo to statné zvíře o velikosti koně, s kulatou hlavou a protáhlou pohyblivou tlamou, ve které se skrýval dlouhý obratný jazyk, nezbytný k trhání zelených lístků pichlavých křovin. Vypadalo trochu jako velbloud bez hrbu. Sedělo se na něm celkem pohodlně, ale když se jejich skupina dala do pohybu, ukázalo se, že běží mimochodně. Ačkoli byl Mark jinak obratným jezdcem, tento způsob pohybu mu nevyhovoval, protože u něj vyvolal záchvat mořské nemoci. Ray svého přítele neustále monitoroval. Když zjistil jeho potíže, sáhl si pod košili

nenápadně do vnitřní strany stehů a z dutiny toho pravého vyňal malou průhlednou kapsličku. Tato jeho aktivita však byla přesto zpozorována nejbližší jezdčyní, která si pohyby uvnitř Rayových stehů vyložila špatně.

„Kozlí muž!“ zašeptala stranou ke svým družkám. „Ten si nikdy nedá pokoj!“

Ray si toho zdánlivě nevšímal a podal za sebe spásnou pilulku Markovi. Ten ji polkl a po chvíli se opět mohl soustředit. Bylo nutné, aby s Rayem probrali svou současnou situaci.

„Je pravděpodobný výskyt pouštních nomádů.“ Tvůj odhad, Rayi je skvělý, jako vždy. Ale proč jsme »byli očekáváni«? Nepochybně právě tuto noc, protože gemboudi měli k dispozici čerstvé, dosud nespasení keře. A nepochybně na tomto místě, neboť tohle komando bylo připraveno nedaleko.“

„Je možné, že ten jejich »Otec« je něco jako šaman, s určitými mentálními schopnostmi, proto mohl předpovědět náš příchod. K sestupu na planetu jsem zvolil stejné místo, jako Honey s Reachem, je totiž nejlogičtější. Pokud přistání našich předchůdců spatřili předkové těchto Amazonek, mohla se zpráva o místě kontaktu udržet v místních bájích. Více se, Marku, dovíme v sídle onoho tajemného Otce. Teď naši konverzaci ukončeme. Jestli je to šaman, mohl by nás mentálně odposlouchávat. Navrhují zahájit telepatické ticho.“

„Máš, Rayi, pravdu. Už ani muk. Ale ještě ti děkuju za tu pilulku. Jak to, žeš ji měl s sebou? „

„Věděl jsem, že pojedeme na mimochodnicích.“

Neslyšný rozhovor obou mužů skončil. Řekli si jen to nejdůležitější. Ray se tak nemohl podělit s Markem o své určité znepokojení, které vyplývalo z označení, které mu neznámé bojovnice přirkl. „Kozlí muž?“ Jak k němu dospěly? Přehrál si záznam, který zachycoval jejich setkání — až k místu, kdy se toto sousloví ozvalo poprvé. Použil infračervený sken. Všiml si, že ženy, které ho takto označily, jakoby věřily ve vzduchu. Ne jakoby — ony ho skutečně očichávaly! Že by jim android voněl jako kozel??? To jistě ne. Ale jeho vůně se nepochybně od Markovy odlišovala. Ray si poznamenal, že po návratu z mise si bude muset požádat o vložení dodatečných pachových žláz.

Jejich skupina jela mlčky asi hodinu směrem k jihu. Tak dojeli až k jakýmsi kůlnám. Vedoucí gemboud zastavil. Vůdkyně eskadrony dala povel k sednutí.

„Nesmíme do vesnice vstoupit před rozedněním. Ulehňte, prosím, zde na tyto prosté palandy a načerpejte sílu spánkem. Ještě ji budete potřebovat,“ promluvila ke svým nedobrovolným hostům. Mark vzhlédl k nadhlavníku, kde v těchto zeměpisných šířkách vždy přebýval Malwaid a ohodnotil jeho fázi. Už to dávno nebyl úplněk. Uvědomil si, že zdejší měsíc se nehýbe oproti obzoru, zato během jediného alwogirského šestnáctihodinového dne proběhne všemi fázemi. O půlnoci byl v zatemnělém úplňku, v poledne bude svým novem zatmívat Alwaid. Při východu místního slunce bude právě v poslední čtvrti. Nyní stál na půlce cesty mezi půlnocí a svítáním. Ráno nastane za dvě hodiny. Spánek na této planetě s krátkým dnem a krátkou nocí bude asi poněkud problém — než se aklimatizuje. Přešel k vykázanému místu společně s Rayem. Ulehl, přikryl se připravenou gemboudí kůží a během patnácti vteřin už spal. Výcvik agentů SDPP obsahoval i nácvik usnutí v nejnemožnějších situacích. I Ray si rád odpočinul. Jeho energetické články rovněž toužily po východu slunce.

Mark spal hlubokým spánkem beze snů a probudil se za dvě hodiny. Byla ještě tma, ale nad východem se už začalo svítat. Pak se rozzářil azur, a v okamžiku vyskočila nad východem Alwaid. Skutečně téměř vyskočila, jako tažena nějakým divadelním táhlem. A ačkoli Mark znal zákony optiky a dovedl si tento jev vysvětlit lomem paprsků v nízké atmosféře, přesto byl okouzlen. Místní slunce ozářilo žlutou písčnou pláň, vzdálené rozežlané štíty hor na jižním obzoru a přímo před nimi bílý obláček ranní páry. Ta se však brzy rozpustila a odhalila ostrůvek, tvořený zelenými keři! Nebyly to však keře, ale vršky vysokých palm, které rostly v kruhovitě úžlabině, široké asi půl kilometru a hluboké snad čtyřicet metrů. To zjistili, když přijeli blíže, až na okraj prohlubiny.

Jejich vůdkyně dala ruce k ústům a zvolala:

„Garé, garé, garé!“

Teprve pak je vedla dál dolů do oázy. Po úbočí této obří studny se skláněla cesta, vysekaná v bělostné skále. Nad ní se hrozivě tyčily velkánské balvany. Mark ihned pochopil, že by nebylo příliš namáhavé některé z nich uvolnit, kdyby snad přijížděla karavana s nepřátelským úmyslem. Gemboudi našlapovali opatrně, cesta byla úzká. Po deseti minutách se už všichni ocitli na dně propadliny.

Vysoké palmy šuměly v ranním větru, skrze jejich kmeny bylo vidět nedalekou vesničku s prostými rákosovými domky na břehu malého jezírka. Tento zázrak v poušti byl umožněn jednak podzemním pramenem a potom místním mikroklimatem. Ray si propočítal, že koruny vysokých palm působí jako přírodní sběrače ranní mlhy, což mu potvrdily kapky, dopadající všude okolo nich.

Jeli zvolna kolem třtinového pole, na kterém už pracovaly dívky, oděné v zelené košile. Mark se podíval pozorněji, s jakým nástrojem to pracují. Šlo o zahnuté široké mačety. Z vesnice proti nim vyběhla spousta dětí. Ty nejmenší byly nahé, poněkud větší už měly na sobě červené košílky. Volaly na sveřepé bojovnice „Mami, mami!“, ale ty jim jen pokynuly s výšky svých gemboudů. Z nejbližšího domku vyšla rozvázným krokem statná žena s krátkými hnědozlatými vlasy, tvořily kolem její hlavy jakousi přilbici. Podívala se na ně bystrými očima, které oživovaly její inteligentní tvář. Košile této ženy měla barvu písčné hnědi. Mark si uvědomil, že stejnou barvu mají i košile jejich doprovodu. Zeleň vlastní košile mu náhle připadala nepatřičná. Teprve teď pochopil, že zpráva od ztracené dvojice asi nebyla úplně přesná v různých bodech.

Vůdkyně skupiny seskočila ze svého oře, odvinula šátek z hlavy, položila ho před sebe a poklekla před místní velitelkou. Nyní se ukázalo, že má vlnité narezlé vlasy, dlouhé až na ramena.

„Veliká orlice, přivezli jsme předpovězené cizince, jak jsi nám poručila.“

Oslovená odpověděla: „Je nejvyšší čas, Jarní řeko. A vy, cizinci, pospěšte se mnou. Nechejte si zatím i své směšné dívčí oblečení. Otec umírá.“

5.

Vnitřek chatrče ze suchého rákosí byl prosvětlený venkovním světlem, které sem vnikalo mezerami v rohožích, jež tvořily stěny malého domku. Na vyvýšeném loži, pokrytém jemně vydělaným rounem bělostného gembouda ležel mohutný stařec. Rudozlaté vlasy měl spleteny do copánku. Mohutný plnovous stejného odstínu zlata obkružoval jeho zrudlý obličej. U hlavy mu seděla na malé trojnožce hubená asi šestnáctiletá dívka s úzkým oválným obličejem a otírala mu pot z čela. Nad ohništěm uprostřed domku bublal v kotlíku podezřele páchnoucí mazlavý lektvar, který míchala tiše pobrukující žena s dlouhými rovnými vlasy barvy mědi až na záda a s náhrdelníkem ze zvířecích kostí kolem krku. Zjevně vědma. Pozpěvovala si:

„Tělo mučí dračí spár,
zlatou žlučí přejde var,
sádlo kozla zničí moc zla,
ohně žár dokáže kouzla.“

Když skončila, Orlice ji potichu oslovila: „Moudrá vrbo, cizinci jsou už tu. Mohou promluvit s Otcem?“

„To sotva,“ ozvala se dívka od starcova lože a pohodila dlouhým ohonem medových vlasů. „Zlatý leopard se tak tak drží života, každé rozrušení ho zabije.“

„Zmlkni, Bystrý pulče, ještě nejsi Žábou,“ přísně avšak laskavě ji okřikla vědma. „Nitka Otcova života se dosud nepřetrhla jen proto, že čeká na cizince, aby jim předal poselství.“

Tence tepaným zlatým koflíkem nabrala z bublajícího obsahu kotlíku, zkoumavě do něj nahlédla a spokojeně přikývla.

„Zlatá žluč nevrátí život umírajícímu, ale poskytne mu alespoň na čas jasnou chvíli.“

Přistoupila k loži, nadzdvihla Otcí hlavu a vlila mu do úst pramínek horké tekutiny. V rozložitém těle to zacukalo. Ozval se hluboký vzdech a Zlatý leopard otevřel svoje rezavé oči a zaostřil je na Marka a Raye. Přerývavě a zadýchaně šeptal:

„... záznamy zničený... sedmdesát pět let... pozor na Kozlího muže... uprchl... zadržen na měsíci... vrátil pro zlato a pro pomstu... poslal falešný... ničí lidi... skutečný poklad pravé zlato Alwogiry... léčí jen u pramene... v zemi Věčné tmy... musíte jít do Věčné tmy... najdete poklad... patří všem... zničte Kozla... pamatujte, země Věčné tmy...“

Ozval se hluboký výdech, a Otec, Zlatý leopard, se propadl do věčné tmy.

Dívka zvaná Bystrý pulec vstala, naklonila se nad jeho hlavou a lehkým pohybem mu překryla nehybnými víčky nevidoucí oči. Moudrá vrba se obrátila k návštěvníkům.

„Nu nevím, jestli jste rozuměli poselství. Ale teď nás opusťte, já a dcera musíme připravit tělo našeho Otce na pohřeb.“ Venku před chatrčí bylo prázdko. Rákosová vesnička dýchala klidem, který rušilo jen štěbetání dětí, cáchajících se v jezeře. Ve výšce, pod Malwaidem, který byl již téměř v novu, kroužil nějaký osamělý dravec.

„Nuže Rayi,“ ozval se Mark. „Jak je to, nebo jak to bylo s Otcem? Víš, že tvým očím nic neunikne. Co jsi v té chatrči zjistil?“

„Několik základních fakt, která seřadím vzestupně podle stupně závažnosti. Tak za prvé: v obsahu kotlíku jsem analyzoval příměs místního zlata se stopami izotopů 200 a 201.“

„Tekuté?“

„Nikoli. Jednalo se o amalgám zlata s tukem. Krom několika procentního obsahu látek rostlinného původu bylo v lektvaru hlavně rozpuštěné sádlo rozmíchané s medem. Teplota nápoje při přechodu do trávicího ústrojí pacienta byla na hodnotě osmdesáti pěti stupňů.“

„Ten dryák měl skutečně povzbuzující účinek,“ podotkl Mark.

„Dále, spektroskopickým rozbořením odrazu světla od vlasů osob přítomných v chatrči i ve vesnici jsem zjistil vysokou koincidenci chromozomů. Všichni ti Svobodní lidé jsou genetickými příbuznými, většina z nich jsou potomci zemřelého muže. Jeví se, že je skutečně biologickým Otcem tohoto kmene.“

„Asi to tak bude, sám jsem si všiml určitých společných markantních znaků. A jinak to ani nemůže být. Ještě jsme neprodiskutovali, že jsme tady ani neviděli žádného jiného muže!“

„Ale nějakí tu někde budou. Veliká orlice je Otcovou dcerou, Moudrá vrba a Jarní řeka jsou dcerami Orlice — ale i dcerami Otcových synů. Opravdu tu existoval nedostatek mužů, který musel být nějak nahrazen. Ale Bystrý pulec má už jiného otce. Je Otcovou vnučkou, ale jejím otcem je muž s jiným genofondem.“

„To, kde se skrývají muži kmene probereme později, teď mi ještě, Rayi, řekni další své poznatky. Říkal jsi, že je budeš stupňovat podle závažnosti.“

„Ano, teď to teprve bude zajímavé. Velice závažným faktem, který tě bude jistě zajímat je, že pod ložem tohoto Otce jsem zaregistroval kovový předmět krabicovitěho tvaru. Následná rentgenová analýza odhalila přijímací blok hyperspeciálního pojítka. Podle schématu zapojení jde o součást vysílačky, kterou asi před osmdesáti lety používali agenti SDPP.“

„Otec... Ten člověk mohl být agentem Služby??“

„Nepochybně byl.“

„Rayi, věřím tvému úsudku, ale poslední výsadek přece skončil ztracený v subprostoru! A už je to sedmdesát let!“

„... záznamy zničený... sedmdesát pět let... pozor na Kozlího muže... uprchl... zadržen na měsíci... vrátil pro zlato a pro pomstu... poslal falešný...“ ozvalo se tlumeně z Rayova záznamu. Android k tomu dodal:

„Všechny záznamy byly zničený. »Jsem tu už sedmdesát pět let. Místních. To odpovídá přesně sedmdesáti letům pozemským. Někdo ho tu nechal, ale pak se vrátil pro zlato. A neidentifikovanou pomstu. Aby nevyvolal záchranou

misí na planetu, odeslal falešný signál, který jsme identifikovali jako přechod do subprostoru. Ten někdo, kdo tu Otce nechal, je...“

„Honey, agent Honey!“

„Ale ne, Marku. Kdepak. Ten někdo je »Kozlí muž«. Pozor na něj, ničí lidi! Ten někdo je Honeyho android. Reach. Honey byl přece Otcem!“

„Ale to by mu... to by mu muselo být přes sto let, to by spíš odpovídalo věkovému limitu robota bez pravidelné údržby a bez výměny životně důležitých součástek. Nu, nemyslím si, že by nám Svobodní lidé dovolili pitvat svého Otce...“

„Pitva není potřeba. Byl to Honey.“

„Rayi, nemýlíš se? Připouštím, že tvoje domněnka zní pravděpodobně. Honey s Reachem by se pak neztratili. Reach se stal Kozlím mužem, ať už to znamená cokoliv, a Honey Otcem národa Svobodných lidí. Měl k dispozici aparaturu, se kterou mohl sledovat naše operace v blízkém kosmickém prostoru. Věděl, kde asi přistaneme a vyslal tam zástupce svého kmene. Triangulací našeho pohybu mohl získat přesné koordináty času a místa. A pak se tam jeho poslové zjevili a řekli »Svobodní lidé vás očekávají«. Přiznám se, že mě to poněkud vyvedlo z míry. No, možné by to bylo. Teoreticky. Protože si nedovedu představit, že by robot, android, opustil výpravu a zradil svého velitele...“

Zmlkl. Protože si to představit mohl. Jestliže se android může stát přítelem, může být i nepřítelem. Aby své zmlknutí zamaskoval, dodal chvatně:

„Honey by to možná mohl být. Ale můžeme to dokázat? Přijímač tady třeba zůstal po nějaké havárii, a ten muž si ho přivlastnil.“

„Nejde o domněnku. Skenoval jsem zřítelnici Otce a porovnal ji s kartotékou, kterou jsem získal u Peggy. Je totožná se skenem Honeyho očí. Jsou to jeho oči, Marku, byl to on. Zlatý leopard. Agent Leo Honey.“

Pak byli oba chvíli zticha.

„Čest jeho památce“, pronesl zvolna Stone.

„Čest jeho památce“, ozvěnou zaznělo i od Raye. „Škoda, že nám toho neřekl víc. Třeba kam se poděli všichni muži.“

6.

„Připravují se na boj se stvůrami.“

Během jejich rozhovoru se k nim neslyšně přiblížila Jarní řeka.

„Muži budou bojovat a ženy, děti a starci se společně s kozami schovají. Cizinci, pospěšte s námi k jeskyním, ať vás Malá tma nepostihne na vašich citlivých místech.“

Teprve když se vytrhl z rozhovoru, zaznamenali pozemšťané, že se atmosféra ve vesnici změnila. Utichl výskot dětí od jezera, přestal vát svěží vánek. Ves se připravovala na pohřeb patriarchy. Ale jako by se na jeho pohřeb připravovala i sama planeta! Ačkoli na obloze nebyly mraky, mímě se zešeřilo. Ray vzhledl vzhůru a spatřil hnědovou kruhovou skvrnu, ve kterou se mezitím proměnil neskutečně veliký Malwaid. Místní měsíc stál neochvějně na svém místě vysoko nad jižním obzorem, téměř v nadhlavníku. Jak se blížilo poledne, dospěla jeho lunace až do fáze novu. A právě nyní začal zakrývat putující Alwaid.

Mark se také podíval vzhůru škvírami mezi prsty, jimiž se chránil před dopadajícími paprsky, ale krom oslepujícího svitu nic nespatriřil. Jeho oči nebyly vybaveny filtry, jako oči androida, takže nepostřehl kruhový stín, který se zakousl do zlaté mince Alwaid. Začalo částečné zatmění slunce.

Z chatrče vyšly Orlice, Vrba i Pulec. Moudrá vrba oslovila pozemšťany.

„Nuže pojdte, ať se ochráníte.“

Mark Stone byl tak unesen nadcházejícím astronomickým jevem, že jejím slovům nejdříve nevěnoval pozornost. Probral ho až hlas Bystrého pulce.

„Menší cizinče, nestůj tu jako kůl v ohradě a pohni se, jestli chceš ještě někdy plodit!“

Zároveň s jejím poněkud posměšným hlasem byl Mark osloven na mentální úrovni i Rayem.

„Zvyšuje se hodnota gama záření, stoupá počet neutronů, taky se začínají objevovat nějaké elektrony, a dokonce pozitrony, nespíš jako sekundární záření... Nevím, jak je to možné. Při zatmění by se měla radiace spíše snižovat, ale možná Alwaid působí jako čochka, která sem, na kraj stínu, koncentruje vysoce energetické složky slunečního větru. Jejda, to to jde nahoru. Nerad bych přišel o svou psychoelektroniku. Pospěšme!“

Ale Markovi to nedalo a optal se.

„Jarní řeko, ženy, ač bojovnice, se jdou schovat, ale muži budou bojovat se stvůrami? Oni nebudou zasaženi — a my ano?“

„Bojovnici mají zbroj, která je kryje. Ženy se stvůrami nebojují, tak přikázal Otec.“

Mark Stone na to důstojně pravil.

„Jsem rovněž bojovník, i můj přítel. Jsme připraveni bojovat, pakli nám poskytnete také onu ochrannou zbroj a nějaké zbraně, jiné, než tyto oštěpy.“

Jarní řeka povzddechla. „Bohužel právě nemáme žádnou zbroj navíc.“

„Máme“, vmísila se do hovoru Veliká orlice. „Máme Otcovu zbroj, kterou on už nepoužije.“

„Ale matko“, snažila se zaprotестovat Jarní řeka.

„Nemůžeme zahanbit hosta. Zbroj mu půjčíme. Máme však jenom jednu. Který z vás si ji nasadí?“

„Já“, pravil Mark Stone. Nebylo mnoho času k rozhodování. Může jít jen jeden — a velitelem mise je Mark. Nesmí ohrozit svého podřízeného — a přítele. Ray měl sice několik důležitých vylepšení, která by v boji možná použil lépe, než Mark, ale ten by už nemohl vystupovat jako vůdce. To by se v očích místního kmene znemožnil. Krom toho se na nějaký boj těšil. Měl tušení, že nějak souvisí s potíženími agenta Leo Honeye a toužil po pomstě.

Orlice pozvala gestem Marka do chýše a zatím Ray s ostatními ženami pospíchal k jižnímu okraji oázy. Ve vysoké stěně, která obkružovala tuto rozsáhlou studni, se otvíraly galerie, kryté mohutnými převisy. Už zde bylo shromážděno skoro celé obyvatelstvo oázy. Ray si všiml, že je tu velká skupina dětí, tentokrát pozorně sledoval i jejich pohlaví. Vyskytovali se zde hoši i děvčátka. V jeskyních se nacházelo asi padesát dospělých žen, deset stařen — ale ani jediný stařec. U žlabů se senem se tísnilo stádo koz, v samostatné ohradě polehával jediný kozel. Moudrá vrba zavedla Raye doprostřed kruhového prostranství, které obklopovaly lavice. Na ně se stěsnal celý kmen, jehož příslušníci se zájmem pohlíželi na cizince. Moudrá vrba ho usadila na krátké lavici a sama si sedla na vysokou židli, ze které oslovila svůj národ.

„Svobodní lidé, pohleďte. Toto je jeden z předpovězených cizinců, které tak toužebně očekával náš Otec. Druhý cizinec se strojí do Otcovy zbroje za pomoci Veliké orlice. Chystá se připojit k našim mužům tam na pláni.“

Pod převisem to zašumělo.

„Otec se cizinců dočkal, předal své poselství, ale potom skonal.“

Pod převisem to zmlklo.

„Večer, až zapadne slunko, osvobodí posvátný oheň duši našeho Otce od pozemské tíhy. Nyní se za ni pomodlíme.“

Shromáždění lidé sepjali ruce a mlčky sklonili hlavy. Po deseti minutách neslyšná seance ustala. Lidé zvedli hlavy a začali si vyměňovat poznámky, s pohledem k Rayovi. Mezi šumem se začal stále více vynořovat jeden požadavek.

„Ať mluví, ať mluví, ať nám řekne, jestli se znali s Otcem...“

„Tak тихо,“ ozval se velitelský hlas Veliké orlice, která už Marka vypravila a teď se pospíšila skrýt v jeskyni.

„Cizinec je zajisté unaven po dlouhé cestě, promluví k nám, až si odpočine.“

Ray povstal. Byl rozhodnut postupovat obezřetně, ale okamžitě. Hlavně aby zjistil, do čeho to vlastně spadlí. Věděl, že neopatrným slovem by mohl už na začátku celé mise zvrátit její cíl. Musel mít přitom na paměti stokrát vštěpovanou zásadu pro chování na primitivních planetách: nezasahovat, nezasahovat, nezasahovat! Tady už zasáhli jiní dávno před ním, takže zasahovat bude potřeba — přiměřeně. Ale nejdřív musí získat nějaké informace. A o nějaké informace se podělí. Zde nelze předkládat historku, že spolu s Markem přišli z nějaké vzdálené země. Nemůže popřít, že je na této planetě vskutku cizincem. Škoda, že tu není Mark. Ale i android musí umět navázat kontakt s cizím kmenem, ke kterému přišli za tak nestandardní situace. Ray se nejdříve mírně uklonil směrem k Veliké orlici, potom svou úklonu věnoval i publiku. A pak konečně začal.

„Veliká orlice, Svobodný lidé, jsou důležitější věci, než odpočinek. Na ten přijde čas. Setkali jsme se v těžké chvíli, kdy vás opustil Otec, náš dávný spolupracovník Zlatý leopard. V mé zemi se jmenoval Leo Honey a byl členem stejné skupiny, která se také obecně nazývá Služba, jako my dva. Mé jméno zní v naší řeči Ray, můj velitel a pán se nazývá Mark. Neznali jsme vašeho Otce osobně, protože se k vám vydal ještě předtím, než jsme se narodili, ale vykonával stejnou službu, jako vykonáváme my. Nevím, co všechno vám o naší službě řekl, ale všechno, co řekl, je pravda. Jsme vázáni přísahou, podle které nesmíme říci více o zemi, z níž pocházíme.“

Naši náčelníci byli znepokojeni určitými událostmi, které se tu staly a vyslali nás na cestu, abychom jim přinesli zprávu. Přivítáme každou informaci, kterou nám můžete poskytnout. Především bychom rádi zvěděli, co víte o Otcově činnosti, než se uchýlil k vašemu kmenu. A také, jestli něco víte o osudu jeho společníka, který se v naší řeči nazýval Reach.“

Veliká orlice pokynula k Bystrému pulci.

„Nu, milá vnučko, je čas, abys prokázala, jak dobře znáš dějiny svého rodu.“

Oslovená dívka vstala a začala recitovat zpěvavým hlasem.

7.

„Zlaté časy to byly, kdy svobodný lid žil si volně
na pláních zlatistých písků, v houštinách zelených keřů.
Pak cizinci dva přišli zdáli a žádali pomoc si naši,
my poskytli jsme ji rádi, jak přichozím všem jsme ji dali,
i když ten vyšší se choval, jak hostům se nesluší chovat.
Odešli do Nissy města, my rok jsme je nezřeli celý,
pak jeden z nich se tu zjevil, otrhán, churav a zraněn.
Jeho druh zradil ho podle, když vábení zlata byl propad',
zvali jsme Kozlím ho mužem toho, jenž přítele zradil.“

Kozlí muž své jméno získal, neb vykonal povinnost kozla.

Pastevec náš když stádo navečer v ohradu zaved'

cizinci ukázal kozla, jenž v ohradě své sám bydlí.

Žertem pak prohodil větu, která nás mrzela velmi.

»Kozel má obrovskou práci, neb čtyři sta koz obšťastnit musí.

O, kdyby tak byli muži, kteří by totéž svedli!«

Cizinec nedbaje studu, odhodil košili svoji,

obskočil potom tu kozu, jež byla nejbliže jemu.

Aniž by pak dbal křiku, jímž pastevec chtěl ho mírnit,

obskočil po jedné každou, až všech čtyř set měčelo bolem.

Mléko se ztratilo kozám a děti plakaly hladem.

Cizinec druhý se styděl za druhu zpozdlého,

omlouval chování jeho hloupostí danou mu rodem.
Dary pak kouzelné předal, naučil střílet nás z luku,
vodu v proláklíně této umným vyvedl vrtem.
Už tehdy otcem byl naším, ačkoli nikoli rodným.

Po roce, jak jsme již řekli, vrátil se, podle byv zrazen.
Ochranu svou jsme mu dali, jak stanoví pravidla dávná.
Kozlí muž, ten přítel zrádný, stal se mezitím králem,
po vší zemi přikázal hledat toho, ježž Otcem jsme zvali,
křoviska, co v poušti byla, rozkázal sežehnout ohněm,
bystrým okem svým dravým slídl od severu k jihu.
Svobodný lid tehdy přešel ze širých plání tu pod zem,
Budoucí Otec pak lidu odešel skrýt se do pouště
mezi divou tam zvěř, draky a pardály dravé,
kteří i ve zběsilosti jsou neschopni činů tak zrůdných,
jež člověk ve svojí zlobě dokázat páchat na blízkých.

My jméno jsme měli pro krále »Kozlí muž«, tak jsme ho zvali,
však on sám v přepychu zlata nechal se nazývat Rýčem.
Rýč král vládl však krutě. Když nemohl dostihnout druha,
jehož ve své divé zlobě zahubit chtěl tak chtivě,
rozkázal v království celém povraždit veškery muže,
kteří byli ve věku dvaceti let a starší.
Zbrojnoši králova vojska vyjeli v gemboudím roji,
celičkou zem naši prošli a vraždili, kam jenom přišli.
Chlapci jen zůstali živi a Svobodný lid málem zhynul.
Tu však se vynořil z pouště, do které byl se ukryl,
muž ve zlatisté masce dravého leoparda.
Svou povinnost Otce pak splnil, jak žádný kozel by nesved'.
Byl nám otcem všem vlídným, učil nás uměním vzácným,
vodu jak v hloubi hledat, jak potom vyvést ji vzhůru,
třtinu jak pěstovat bujnou pomocí kamenů z pouště,
postavil větrné kolo, jež zastalo přemnohou práci,
ze vdov pak sešlých smutkem učinil bojovnice.

Rýč Ukrutný postihl pásma pouště pod Malwaidem stínu
neviditelným ohněm, co zrodil z písku pak stvůry.
Od té doby se rodí, jednou za sedm týdnů,
Alwaid když na denní pouti dosáhne vrcholu svého
a Malwaid poušť zakryje stínem, pak stvůry z ní povstávají.
Ty stvůry se vrhají k moři, hnány svou ukrutnou žízň.
Žížeň svou kojily cestou krví, když živáčka našly.
Náš lid byl moudře krytý v okrouhlém úvalu tomto,
však samo královské město ničeno bylo tou slotou.
Tehdy náš Otec stvořil skvělou zbroj pro bojovníka,
který se nemusí báti ohně neviditelného.
Báječné postavil kuše, jež pouští své střely tak rychle,
že nižádná stvůra není chráněna pancířem kožním.
Pak vyvedl své vojsko ženské v době té předpolední,
postavil chrabře se stvůrám a zastavil útok jejich.
Oddechla celá si země a úkolem naším teď zbylo,
aby Svobodní lidé chránili království celé
před stvůrami zlobného Rýče, jež svou zlobou vyvolal z temnot.
Do země věčného temna král vlastním svým lidem prokletý
uchýlil se a země vydechla poznovu v míru.

Svobodný lid žije volně, však povinnost jeho trvá
postavit se těm stvůrám vždycky když nastane čas.“

8.

Zatímco Ray poslouchal a nahrával ságu kmene, jeho velitel se ocitl přímo uprostřed jejího dění. Vlastně přesněji — ocitl se na jeho okraji, protože vyrazil tak pozdě, že se do samého centra dění nedostal. Už si zvykl na kymáclivé pohyby svého jízdního gembouda, který ho nesl za ostatními bojovníky. Zvykl si také na nezvyklé tlumené světlo, které

vydávala téměř zakrytá Alwaid. Tady, v blízkosti sídla Svobodných lidí, nebylo zatmění úplné. Z místního slunce se stala jen zářivá perla na okraji obludného měsíce, která však vydávala sdostatek světla, aby bylo dobře vidět. Jen obloha zmohla až do akvamarínu a objevilo se na ní několik nejjasnějších hvězd. Markovi se zázračně, jako by se občas nějaké hvězdičky objevily i přímo pod Malwaidem. Šlo nepochybně o záblesky z místa, ve kterém neznámé záření místního měsíce naráželo do atmosféry Alwogiry.

Mark byl nyní oděn do oné „skvělé zbroje“. Hlavu mu chránila těžká lesklá helmice, vyplněná zevnitř olověnými pásky. Tělo mu krylo zvláštní brnění. Blyštivě lesklý zlatý plech skrýval dlouhý vatovaný kabát. Vatou v tomto kabátu byla olověná koudel. Mark byl navíc vybaven zvláštními krátkými kalhotami se všitým olověným suspenzorem. Toto odění svým vyleštěným povrchem odráželo část nebezpečného záření gama, přicházejícího nyní z Malwaidu, olověná vata uvnitř zase většinu tohoto záření pohlcovala a tvořila i štít proti nebezpečným neutronům. Markův gemboud měl přes záda přehozenou prošivanou pokrývku s olověnou vatou, hlavu mu kryla také přilbice.

Kuše již nebyla k dispozici, Mark byl však přesto vyzbrojen dostatečně. Přes pravé rameno měl pověšen luk, přes levé toulce se šípy, u levého boku se mu houpal jeho handžár a v postroji gembouda byl u sedla zavěšen oštěp.

Veliká orlice mu cestu i úkol vysvětlila stručně, avšak srozumitelně:

„Po výjezdu na planinu zaboč vpravo a zamíř k jižnímu pohoří. Povede tě hora se třemi vrcholy. Po chvíli dorazíš k vádí. Na jeho druhé straně, v horách, bojují skoro všichni naši muži. Na tomto břehu vádí ještě hlídají zametači. To je také důležitý úkol, teď bude i tvůj. Stvůry, které se dostanou až sem jsou buďto velmi rychlé, velmi odolné anebo velmi chytré. Dej si pozor, bývají jedovaté. Mohou tě i zabít.“

Na Markův tázavý pohled odpověděla:

„Stvůry jsou černé. Však je poznáš.“

A pak ještě dodala.

„Šlo to všechno tak rychle. Ani nevím, jak se jmenuješ.“

„Ve vaší řeči by to bylo Značený kámen. Ale přátelé mi říkají Mark.“

„Jed' Marku — a Stvořitel s tebou.“

Mark poznal stvůry skutečně bez potíží, hned jak dojel k údolí vyschlé pouštní řeky. Nejdříve na něj zaútočila jedna velice rychlá. Však měla také osm nohou. Pavoukovec byl vysoký snad tři metry. Naštěstí ho Mark spatřil včas, ještě na dně vádí, ačkoliv byla stvůra pokryta šedočerným ochlupením, které ji v polostínu celkem slušně maskovalo. Dalším štěstím bylo, že jeho gemboud byl velice stoické zvíře, a to i na gemboudy. Orlice mu vybrala dobře. Mark jedním pohybem sejmul ze zad luk, druhým vyňal šíp z toulce. Pak šíp založil, napjal tětívu a hrozívého pavoukonce střelil doprostřed jeho obludného těla, ještě než ten k němu dospěl. Stvůra sebou za pronikavého pištění žuchla a rozhodila své článkovité končetiny na všechny strany, takže trochu připomínala příšerné slunce s pokroucenými paprsky. Mark neměl čas ji zkoumat, protože na něj zaútočila další stvůra.

Ono to nejdříve ani nevypadalo jako útok. Spíše se zdálo, že se po Markovi ohlédl blízký, asi metr vysoký černý kámen. Což byl nesmysl, protože ten kámen neměl hlavu. Přesto se pomalu, ale neodbytně začal sápat po Markovi a jeho gemboudovi. To už šlo jízdnímu zvířeti na nervy, proto z něj Mark sestoupil. Střelil do potvory šípem, ale ten se od ní odrazil, jako by byla vskutku kamenem.

Mark pochopil, že se jedná o velice odolnou stvůru. Sáhl po oštěpu a pokusil se ho zblízka zabořit do balvanovitého těla na čtyřech nízkých sloupovitých nohách. Opět marně. Obluda pokračovala v neodbytném pohybu. Což nebylo vůbec příjemné, protože Mark byl bez gembouda ve svém ochranném oděvu, který mohl mít třicet kilo, poměrně nemotorný. Ačkoli bytost neměla hlavu, nebo něco, co by se dalo za hlavu považovat, rozevřela se na jejím tupém předku tlama, vlastně jenom široká škvíra s ostrými zuby. Tentokrát oštěp prokázal svou průraznost. Mark ho prohodil ozubeným otvorem. Ozval se rachotivý řev, bezhlavé zvíře ještě chvíli pokračovalo v pohybu, ale nakonec se přece jenom sesunulo k zemi. Opět vypadalo jako černý kámen, tentokrát už skutečně nehybný.

Mark si setřel pomocí látkového okruží na levé paži z tváře pot. I když Alwaid byla téměř zatemněna, okolní poušť stále vydávala nashromážděné teplo. A kalorie, které Mark vydal při boji, neměly kudy z olověného kabátu ven. Tehdy Mark spatřil v úžlabině mezi několika balvany louži tmavé kapaliny, která působila osvěžujícím dojmem. Mark do ní zkusmo hodil oblázek. Po hladině se rozběhla kola. Nebyla to fáta morgána. Nebyla to ani nafta nebo asfalt, šlo o kapalinu s viskozitou vody. Chladivé vody, jak Markovi napověděl jeho horkem sužovaný mozek. Mark se sklonil nad hladinou kaluže, aby si nabral vody a trochu si osvěžil tvář. Nechystal se jí napít, nechtěl riskovat.

Gemboud zafíkal. Na hladině se mihl odraz jakéhosi rychlého pohybu. Mark se otočil a ještě v otočce sáhl k pasu. Z pochvy mu vklouzl přímo do ruky esovitě prohnutý handžár. Mark dokončil otočku, po které se ocitl tvář v tvář jakémusi vysokému mloku, který stál na zadních nohou a vztahoval po něm tlapy, opatřené ostrými drápy. Zaútočila na něj vychytralá stvůra, jež v úžlabině mezi kameny položila louži zvláštní vnitřní tekutiny, která měla odvádět pozornost. Šlo o past na nepozorné poutníky v poušti.

Zvíře teď vypadalo značně překvapeně. Na jeho hrudi se totiž objevila dlouhá krvácející rána, kterou na ní zanechala instinktivní Markova obrana. K jedné ráně přibyla ihned druhá, aby si užila obě ostří handžáru. Rána v tvrdé kůži zvířete skrývala i hlubší poranění, které způsobila dlouhá vlnovitá čepel zbraně. Mark uskočil a černý mlok se mu složil k nohám s tichým srdcervoucím kníkáním. Na hřbetě se mu chvěl vysoký kostěný hřeben. Zhroucené tělo si vyžadovalo jednoznačný soucit — alespoň pro kamery válečných zpravodajů. Byla to chytrá stvůra. A silně jedovatá. Což Mark po varování Orlice předpokládal. Bez milosti poskytl příležitost tentokrát zase špičce handžáru, která zajela mezi krční obratle proradného mloka. Ten sebou jednou škubl — a bylo po něm.

Nad krajinou se rozzářila Alwaid. Jako by tento souboj byl závěrečnou scénou nějakého divadelního kusu a nyní na jeho samotný konec se rozsvítily všechny reflektory. Dokonce se sjížděli i diváci na závěrečný aplaus. Po břehu vádí

se z obou stran přibližovaly osamělé postavy, od hor se vinula celá kavalkáda jezdců. Měli sundané přílby. Skončilo sedmkrát sedmé zatmění Malwaidu.

9.

Plameny ohně šlehalý až nad koruny palem. Po chvíli, když dohořely rákosové podpalovače, se však snížily, zato zvýšily svoji teplotu, neboť začala žhnout palmová polena. Započal žeh Otce národa Svobodných lidí Zlatého leoparda, agenta Leo Honeye.

Bylo po západu Alwaid. Nad pouští nevinně svítil jasný Malwaid v první čtvrti. Ale Mark věděl, jak dokáže být nebezpečný. Jednou za sedm týdnů, sedmkrát do roka. Kdyby se mělo jednat o přírodní působení, vyháněl by Malwaid příšery pokaždé při poledním zatmění. Za tím bude něco jiného. Nejspíš zrádovský android Reach, Rýč Ukrutný, jak mu říkali ve městě, či Kozlí muž, jak ho překřtily nomádské kmeny.

Ihned po Pulcově přednesu tam pod převisem se Ray přiznal, že patří ke stejnému druhu jako Reach:

„Svobodný národe, jsem také společníkem našeho vyslance, stejně jako byl zákeřný Reach společníkem Leo...parda Zlatého. Mám i stejné schopnosti. Ale jako jsou různí lidé, jsou i různí... společníci. Samo vlastnění zbraně nedělá z muže vraha. Tak ani vy se nemusíte bát o své kozy. Můj velitel je stejně čestným a schopným mužem, jako byl váš Otec, proto až mu přednesu, co vám Reach provedl, jistě bude souhlasit s tím, abychom ho dostihli a potrestali — pokud ještě fun... žije. Při tom přivítáme vaši pomoc.“

„Cokoli budete chtít, to vám poskytneme, jak nám přikázal Otec,“ ozvala se Veliká orlice. „Mluv!“

„Potřebujeme vědět, kam se uchýlil, kde je to místo Věčné tmy, o kterém mluvil váš Otec i dávné vyprávění.“

„Daleko směrem púlnočním, alespoň tak to říkal Otec. Je třeba překonat poušť, moře a nebezpečné lesy Isery. Nikdo z nás tak daleko nebyl. Ale pomůžeme vám na cestě k moři i při shánění lodi v nisském přístavu.“

Potom skončilo zatmění a vrátili se muži. Ti nelenili a začerstva uznale popsali, jak se Mark činil v boji s černými příšerami. Tehdy definitivně zmizelo ostražitě očekávání, které oba přátelé kolem sebe zatím cítili. Jistě by proběhl i bujarý oslavný večírek, kdyby se tato noc nestala zároveň pohřební nocí Otce.

Nyní stáli v kruhu společně se Svobodným národem a mlčky sledovali tělo, které zvolna hořelo uprostřed zlatých jisker. Na mentální úrovni však spolu konzultovali svoje dnešní poznatky z doby, kdy byli rozděleni. Mark stručně Rayovi popsal nebezpečné stvůry a Ray mu podle ságy vysvětlil jejich původ. Oba se shodli, že musí odpadlého androida vyhledat a zajmout, případně zničit.

„Avšak pokud je ještě funkční,“ zapochyboval Mark. „Bez pravidelné obnovy součástek by byl už mrtvý.“

„Myslím si, že je funkční až příliš. Předpokládám totiž, že právě potřeba nakoupit náhradní díly vedla Reache k vrhnutí zlata Alwogiry na vnější trh. Pravděpodobně přes překupníky na Venusii nebo podobné planetě, kam často směřují proudy bohatých pozemšťanů. Reachovi nejspíš stačilo být bohatý ve svém okrsku poblíž místního severního pólu. Nebyl dobyvačný v galaktickém vesmíru. Ale pokud chce zůstat živý, potřebuje nějakou údržbu. Budeme si muset dát dobrý pozor, protože si mohl dovolit upgradovat se třeba i na mou úroveň,“ zamyslel se Ray.

„Tím se budeme zabývat, až budeme v Iseře,“ prohlásil Mark, „ted' se nejdříve musíme dostat do Nissy.“

Ihned po vhození popela Otce do jezera se sešli s asi pětaticetiletým náčelníkem kmene, obratným válečníkem Mírným žabákem. Svobodní lidé neměli zaveden matriarchát, jak si Mark Stone původně myslel. To jen jejich ženy byly velmi samostatné. Musely být, naučila je tomu generace bez mužů. I nyní se jednou za sedm týdnů, sedmkrát do roka, všichni muži sebrali a jeli do pouště zastavit pravidelný příliv ohavných stvůr, pozůstatků jakéhosi Reachova experimentu, a tehdy přebíraly ženy opět na čas velení ve vesnici. I Žabákovi bylo jasné, že Rýč Ukrutný může ještě žít a vládnout Věčné temnotě. Pak by bylo velice vhodné od něj získat všechny možné poznatky, které by mohly pomoci v eliminaci obtížných a nebezpečných stvoření. Než nad ním bude vykonána spravedlivá pomsta. Žabák by přivítal, kdyby ji mohl provést vlastnoručně, ale nakonec se spokojil s Markovým ujištěním, že Rýč trestu neujde.

* * *

Malá karavana vyrazila druhý den hned po východu Alwaid. Mark i Ray byli vybaveni jako opravdoví synové Svobodného národa. Handžár u pasu a nezbytný oštěp doplňovala i kuše, upevněná rovněž u gemboudího sedla. Mark si navíc vyprosil téměř metr dlouhou mačetu, kterou si uložil do pochvy, zavěšené přes levé rameno. A handžár si pověsil na pravou stranu. Cestovatelé byli konečně oblečeni do hnědých košil bojovníků a bojovnic národa Svobodných lidí. Průvodce jim dělala Bystrý Pulec, která byla, jak se ukázalo, dcerou Mírného žabáka.

Mířili k severu, kde asi po padesáti kilometrech hodlali dosáhnout hlavního města Nissy. Projížděli zprvu územím, kde mezi kameny na zemi prorážela nízká tráva, na které se pásly divoké kozy. V krajině se občas vyskytovalo i trnité houští, v jehož stínu se skrývaly žluté pruhované pouštní kočky s velkýma ušima, které lovily písečné myši. Vysoko na tyrkysovém nebi kroužil osamělý dravec. Ještě výše stále nehybně postával mohutný Malwaid, pomalu měnící své fáze k novu. Když se Alwaid přiblížila vrcholu své dráhy, byli již mimo území částečného zatmění. Pulec pobídla svého gembouda k nízkému rozložitému stromu. Nejdříve vyhnala několik štírů, kteří se tady také schovávali před poledním žářem, potom sundala z gembouda deku, hodila ji na zem a pokynula svým průvodcům, aby se s ní zde usadili.

Trojice se v poklidu najedla hrubozrnného chleba s kozím sýrem. Jídlo zapíjeli vlažným čajem, který byl slabě říznut kvašeným třtinovým nápojem. Gemboudi se zatím v klidu popásali na trnitých keřích. Jejich siesta však byla náhle přerušena. Bystrý pulec vztáhla ruku k východní obloze, na které se vznášely drobné tečky.

„Vidíte to taky?“

Na Markovu telepatickou otázku Ray neslyšně odpověděl.

„Hejno supů, pět kilometrů vzdálené. Přibližují se rychlostí asi patnácti kilometrů v hodině.“

„Sledují někoho?“ chtěl si ověřit Mark.

„Jinou biologickou aktivitu nemohu zjistit úplně přesně, je to dost daleko, ale pokud se jedná o jezdce na gemboudech, bude to asi tak patnáct lidí,“ odpověděl nerozhodně Ray.

„Míří k nám asi patnáct jezdců,“ pronesla do tichého dialogu Pulec. „Chvátají. Nikdo z národa Svobodných lidí není tak neposlušný, aby se prohřešil proti příkázání Stvořitele.“ Na chvíli se odmlčela. Pak pokračovala. „Vědí o nás a stíhají nás. Stvořitel nás ochrání a je zahubí. Ale musíme si pospíšet. Jistě vyslali předvoj zvěďů.“

Ve chvatu sbalili svůj piknik a vyhoupli se na gemboudy. Pulec odbočila od jejich původního směru k severu. Nyní ujížděli k východu. Rychle, ale nikoli zbrkle. Řídký porost pichlavé kozí trávy poznenáhlu mizel pod přívalem drobného písku. Gemboudi přesto poněkud zrychlili. Zdálo se, že jejich tlapám písek svědčí více, nežli kamenité podloží.

Avšak drobné tečky ve vzduchu se neustále zvětšovaly. Ray zaregistroval, že se neznámí jezdci na chvíli zastavili na místě jejich odpočinku, ale pak pokračovali dál. Bylo zjevné, že je stíhají.

„Je jich dvanáct,“ informoval přítele. „A před nimi ještě jede malá skupinka, moment, tři jezdce. Podle rychlosti jedou vytrvalým klusem, nikoli krokem. Skutečně se nás snaží dostihnout.“

„Zvědi jedou napřed,“ poznamenala rovněž Pulec. „A patrně nikoli na gemboudech. ale na rychlejších koních. Těm se ale písek nebude líbit. Nerozumějí mu.“

10.

Po hodině se zpoza táhlých písečných dun začal zvedat prach, který zvěstoval, že pronásledovatelé jsou již nablízku. Pulec však nespěchala, zdálo se, jako by něco hledala. Náhle se zastavila a pokynem ruky zarazila i Marka s Rayem. Ať hledala, co hledala, právě to našla. Nenápadný okrouhlý úval asi tři metry v průměru. Gemboudům se vůbec nezamlouval. Nespokojeně fíkali. Pulec je opatrně vedla. Cestovatelé objeli prohlubinu a zastavili za ní. Otočili se proti směru jízdy právě když se zpoza dun vynořila trojice zvěďů. Když spatřila svoji kořist, pobídla své oře do cvalu. Mark sáhl po kuši, ale Pulec ho zarazila. „Ne, jsme cestující do Nissy, lidé Svobodného národa, který po pádu Kozlího muže požívá práv volného průchodu. Nesmíme jim ukázat, že je podezříváme z nekalých úmyslů. Zastavili jsme se, protože jsme zvědaví, co nám náhodní poutníci chtějí. Třeba je skutečně podezříváme neoprávněně.“

Když zvědi zjistili, že stíhaní zastavili, zvolnili a nakonec zůstali stát asi deset metrů daleko. Teď se ukázalo, že skutečně jedou na koních. Šlo o velká hnědá zvířata s plavou dlouhou hřívou i ohonem. Jezdci měli na zádech zavěšené krátké luky, u pasu se jim kývaly zahnuté šavle a na levé paži měli upnuté malé kovové štíty. Jejich vůdce, černě zarostlý pomenší muž s výrazným obočím, popojel ještě o krok dál. Široce se usmál a pak naznačil úklon hlavou, a rukou s dlaní obrácenou vzhůru učinil obřadné gesto od brady ke svému břichu. Poté promluvil.

„O, poutníci, zdraví vás Černý gibbon z lidí Mořského národa. Nejsme zdejší a zbloudili jsme. Můžete nám poradit, kudy se máme dát do města Nissy?“

Pulec hbitě odpověděla.

„Vaše cesta vede k severu, lidem moře snad nemusím vysvětlovat, kudy to je. My pojedeme i nadále k západu,“ oslovila nepřímo i Marka s Rayem. Nato se se svým gemboudem otočila k jezdcům zády, čímž dala najevo svoje opovržení.

Černý gibbon se nespokojeně zamračil a zavolal do jejich zad. „Pouze mládí, děvče, omlouvá tvou neslušnost, ale divím se, že muži trpí takovou drzostí od mládeže. Já bych ji nestrpěl.“

„Pozor, Marku, chtějí nás zdržet, hlavní skupina se stále přibližuje,“ varoval přítele Ray.

Mark Gibonovi odpověděl. „A já zase nestrpím lež. Ale nemáme čas, abychom se s vámi bavili. Jedte svou cestou a nás též nechte jít.“ A rovněž otočil svého gembouda, stejně jako Ray. Pulec jim pokynula a celá trojice se rozjela od zkoprnělých jezdců na koních. Mark cítil trochu svrbění v zádech, ale věděl, že se může spolehnout na svůj opasek i na Rayovu kameru zpětného pohledu. Pulec zase byla přesvědčena, že je měl Černý gibbon společně se svými společníky za úkol jen zdržet, a že na ně nezačnou střílet šípy, ale budou je pronásledovat.

Tak se i stalo. Gibon vykřikl cosi v nesrozumitelném mořském nářečí, vytasil šavli a s oběma svými druhy se vrhl kupředu. Přímě dojemně vykroužené úžlabinky. Náhle jejich koně zakolísali a překotili se i se svými jezdci do kuželovité násosky, kterou úžlabinka skrývala. Její otvor byl umně zakryt hustou pavučinou, na které místní druh mravkolva rozházel jemnou vrstvu písku, aby jí dal zdání pevného povrchu. Svobodní lidé i jejich gemboudi tuto past důvěrně znali, ale pro koně šlo o nepříjemné překvapení. Rovněž i pro jejich jezdce.

Písek je unášel do středu úžlabiny, její průměr se stále zvětšoval. Mravkolví past se neskládala jen ze samotného trychtýře, pod ním byla ještě vyhloubena jeskyně, do které se teď sypal písek ve stále širším kruhu. Naši poutníci se na chvíli zastavili v bezpečné vzdálenosti. Koně už zmizeli pod vrstvou písku, jezdci však z něj stále vyčnívali polovinou svého těla. Křičeli. Ani místní mravkolvi nebyli tak velcí, aby mohli požívat taková velká sousta najednou. Koně se už udusili pod pískem, zbylá kořist však neměla uniknout. Černý Gibon vytasil svou šavli a zoufale jí bodal do písku kolem sebe. Tu se ze sypkého povrchu vynořilo velké černé klepeto, a jako předtím nohy, nyní uštíplо i paži se zbraní.

Oddělování dolních končetin nebylo vidět, ale pohled na okusování rukou nebyl právě příjemný. Krom toho se stále blížila hlavní skupina pronásledovatelů. Mark s Rayem se otočili, a následující Pulce, spěchali dále k západu.

Pronásledoval je nepřetržitý zoufalý jek Černého gibona a jeho společníků. Po chvíli zanikl. Naši společníci už neviděli, jak další klepeta uštípla zmitající se kořisti hlavy a zbavila je tak trápení.

Uprchlíci měli jiný problém. Dvanáct rozhněvaných mužů, kteří se, jak Rayovi napověděl sledovač biologické aktivity, na místě nedávné tragédie pozdrželi jen na tak dlouhou chvíli, aby pochopili, že jejich druhové byli vlákáni do pasti.

Zvířený písek nad dunami naznačoval, že se již blíží na dohled.

Právě v té chvíli se prchajícím postavilo do cesty vádí. Pulec nezaváhala ani na okamžik a po sotva znatelné šikmé kozi pěšině sjela na dno údolí. Zde ustoupila žlutý písku jiné žlutí, žlutí drobných kvítků, které v trsech pokrývaly úval. Uprostřed tohoto bukolického zátiší ležel veliký okrový balvan ve tvaru tupého trojúhelníkového hranolu. Vrchol trojúhelníku spočíval na zemi. Pulec vyjela se svým gemboudem po pozvolné základně obráceného trojúhelníku a pokynula svým společníkům, ať ji následují. Poté popojeli ještě trochu výše, a tu se náhle trojúhelník, na němž stáli, překlopil. Mark pochopil, že jde o jakýsi viklan.

„Teď zde zůstaneme v klidu a počkáme na své hosty,“ pravila rozhodně Pulec. „Důvěřujte našemu Stvořiteli. Ochrání nás poprvé, ochrání nás proti svým znesvěcovatelům i nadále.“

Mark Stone byl klidný, věděl, že v případě potřeby zasáhne Ray se svým laserovým ukazovákem. Kdyby bylo nejhůře, pak použít milosrdně zakryje i případný výboj dezintegrátoru. Ale obdivoval klid Bystrého pulce, který se nezměnil, ani když se nad okrajem vádí objevily rozzlobené obličejové drůhů Černého gibona.

„Karrakkáá, karrakkáá,“ ozvalo se zlobné krákání pronásledovatelů. A už se se svými koňmi začali spouštět do vádí. Jejich překotný sjezd byl po chvíli zastaven, když čtyři koně uklouzli a s bolestným ržáním se zřítily na dno vyschlého řečiště, kde se pak s nadáváním a úpěním snažili jejich páni vyprostit zpod jejich těl. Zbylá osmička zvýšila opatrnost a sledovala stejnou kozi stezičku, po které Marka s Rayem vedla Bystrý pulec. Ta teď pleskla rukou do boků gemboudů svých přátel a vyzvala je: „Rychle, vyjedte na protější břeh. Za chvíli vás budu následovat, ale nyní musím ještě počkat na pokyn Stvořitele.“

Markovi se to nezdálo, ale řekl si, že dívčina ví, co činí. Po chvíli se již drápali po protějším svahu vádí. Jeho vrcholu dosáhli ve chvíli, kdy rozvzteklí jezdcí sestoupili na dno údolí. Na kozích cestíčkách měli gemboudi jasnou převahu nad koňmi, ale na pevném kamenitém dnu mrtvého řečiště byli koně rychlejší. Zejména, když je jejich páni pobídli do trysku. Zbývaly jen okamžiky, kdy dostihnou kámen s Pulcem.

Vtom se ozvalo jakési temné zadunění. Země se zachvěla. Koně se začali neovladatelně vzpínat. Pulcův gemboud na pokyn své velitelky seskočil z balvanu a rozběhl se za svými druhy. Měl důvod ke spěchu, a jím nebyli nyní paralyzovaní koně nepřátel. Tím důvodem byla stěna vody, která se náhle objevila v korytu vyschlé řeky. Ta řeka totiž nebyla nikdy zcela vyschlá. Ve skutečnosti tekla od jihu k severu těmito místy stále, ale pod viditelným povrchem. Ponorná řeka měla pode dnem vádí své vlastní řečiště, které šlo uzavřít zhoupnutím onoho trojúhelníkovitého balvanu. Poté se začala hromadit voda proti proudu kanálu, až pojednou vytryskla na povrch a prorazila přehradu z písku a naplavených klád, která tu nedaleko jižním směrem zadržovala poměrně značnou vodní rezervu. Náhlý příliv vody uprostřed vyprahlé souše si však všichni vyložili jako nepochybný zásah boží vůle.

Vysoká vlna se rázně a nemilosrdně valila korytem a ničila vše, co jí stálo v cestě. Před sebou hnala vír chladného vzduchu, který povlával dlouhými hřívami koní a nesl spršku drobných kapek, jež pokropila zkoprnlé jezdce. Vlna byla rychlejší než mravkolev, jemuž přece jenom trvalo nějakou chvíli, než se propracoval ke svým obětem, kterým tím dával zoufalou, i když marnou naději k záchraně. Valila se rychle, neúprosně, nezastavitelně; dala však i ve své krátkosti prožít odsouzeným koncentrovanou hrůzu, než udeřila do jejich zděšeného houfu. Nebyla to jen voda, co se nyní hnalo proudem pod Markem a Rayem. Proud valil po dně obrovité balvany, které dunivě doplňovaly kakofonii koňského ržání a křiku jezdců. Ten postupně umlkal, jak do jejich těl začaly bušit klády z protřené přehrady. Oba pozenšťané stáli mlčky, znehybněli úžasem. Jeden vysoký výkřik však Marka přece jen probral. Bystrý pulec snad poněkud podcenila rychlost toku. Anebo spíše vědomě zůstala na balvanu, dokud si nebyla jista, že Stvořitel či příroda už nepochybně zasáhne a ochrání její průvodce. Ať už ze statečnosti či nerozvážnosti, Pulec vyrazila z údolí pozdě. Nejprve se zdálo, že její gemboud vyšplhá po svahu údolí včas, ale dříve než dostihl spásy, podrazila mu nohy vodní záplava. Gemboud zahýkal, upadl a přitom shodil svou velitelku ze zad. A tak se Bystrý pulec sama ocitla ve smrtelném vodním víru. V jezeru u vesnice se plavat sice naučila, ale vodní proud byl silnější, než její ne zcela dospělé svaly. Krom toho hrozilo, že do ní narazí uvolněné kmeny. Zdálo se, že je odsouzena k záhubě, ke stejné, jakou přivodila svým pronásledovatelům. Začala umdlévat a podvolovat se vodnímu živlu.

V tom okamžiku, aniž se ptal na svolení svého velitele, zapjal Ray antigrav, vznesl se do vzduchu a spustil se nad bouřlivou hladinu. Chytil bezvládnou dívku v podpaží a vynesl ji na břeh k Markovi.

Tuto scénu už nikdo jiný nesledoval, jen kroužící osamělý dravec vysoko pod Malwaidem. Bezvládná utlučená těla Mořských lidí už nesl jejich opadající živel k rodnému moři.

11.

Mark se sklonil nad děvčetem, ležícím bezvládně na zádech. Mokrý košile narýsovala křivku drobných oblých řader. Nehybných řader. Dívka nedýchala. Stone k ní přiklekl z levé strany a rukou zkontroloval krkavici. Naštěstí měla matný puls. Alespoň to! Mark ji pravou rukou zaklonil hlavu. Rty Pulce se pootevřely. Mark zašátral uvnitř ústní dutiny, jestli v ní není písek. Nebyl. Nezdržoval se vyléváním vody z plic, věděl, že se beztak už všechna vstřebala. Palcem a ukazovákem pravačky sevřel nos a třikrát hluboce vdechl do dívčiny plic. Hrud' zachraňované se zdvíhala a pak zase vycházel vzduch ven. Pomalu a šelestivě. Ale nádech nenásledoval.

Ray zatím vpíchl dívce do pravé paže přípravek na povzbuzení činnosti srdce, který měl předvídat ve své stehenní zásobárně první pomoci. Mark pokračoval v umělém dýchání. Zakázal si myslet na to, co by se stalo, kdyby se mu záchrana nepodařila. Nepřemýšlel o tom, jak s nimi dívčina cestovala, jak s nimi trochu přidržle, ale upřímně hovořila. Nemyslel na její budoucnost. Nevzpomínal, jak je dívka zachránila s nasazením vlastního života. Neuvažoval, jestli budou muset sdělit špatnou novinu jejím rodičům Moudré vrbě, Mírnému žabákovi a vůbec celému kmeni Svobodných lidí. Nedovolil, aby ho přepadla úzkost, lítost či zděšení. To vše za něj prožíval jeho umělý druh.

Hlavní bylo, že srdce stále pracovalo. Rozvádělo do těla krev, kterou okysličovaly Markovy mohutné vdechy. Po asi

dvou minutách Stone ustal a přiložil ucho k dívčíným ústům. Šelestivý výdech se opět dostavil, jak měch plíc vypouštěl Markem napumpovaný přetlak. Ale hned potom se ozval také šelestivý nádech! Zároveň začal účinkovat Rayův dryák. Víčka Bystrého Pulce se zachvěla a dívka otevřela oči.

„Marku, žiješ? A Ray?“

Android se nad ní sklonil.

„Bylas chvíli mimo tento svět, málem ses utopila.“

Dívka se posadila a podezřívavě se na oba muže podívala. Nic z posledních minut si nepamatovala, jen to, že je pronásledovali útočníci. Ale na to, že se málem utopila na poušti, si nevzpomínala. Vadím nyní tekla jen drobná stružka, která se stále ztrácela. Ale Pulec postřehla, že má mokrou košili. A postřehla také, že její košile je i uválená a potrhaná a její nyní průsvitná látka neskrývá zdaleka vše, co by před cizinci měla skrývat.

„Kde mám šátek?“ zeptala se.

„Voda ho vzala,“ odpověděl Mark. „Stejně jako tvého gembouda. Vezmi si můj.“

„Otočit!“ přikázala jim dívka přísně. Ani Ray se neodvážil aktivovat kameru zpětného pohledu.

„Teď už můžete,“ dovolila jim pak milostivě.

Stála před nimi hrdě, nahé ruce volně kolem těla, zahaleného do velkého bíločerného Markova šátku, který nyní tvořil prostou tógu sepjatou nad pravým ramenem. Vypadala jako socha nějaké antické bohyně.

Oba muži ji okouzleně pozorovali. Potom Ray slavnostně pronesl.

„Již nejsi žádný Pulec. Od nynějška ti budeme říkat Bystrá Žába.“

„Tak dobře,“ pronesla dívka. A zcela samozřejmě dodala. „Ale teď musíme pokračovat v cestě k severu, nebo nás dostihne tma dříve, než dojedeme k Nisse. Po západu slunce se její brány zavírají. Pospěšme si!“

S tím pospícháním to však nebylo tak horké, protože dívčín gemboud se ztratil při potopě. Nakonec jela Pulec, vlastně nyní již Žába, na Markově gemboudu, usazená bokem před jeho sedlem. Nebyla to příliš velká zátěž navíc. Ray jel vepředu a skenoval všechna možná nebezpečí v okolí, připraven v případě nutnosti použít svůj laserový ukazovák — zasahování nezasahování. Mark s Žábou ho zvolna následovali. Pomalu směřovali k severu, podél západního břehu nyní již opět vyschlého vádí. Téměř nic už nenaznačovalo, že se jeho řečištěm přednedávnem valily vzbouřené a smrtící vody. Jestli tu někde spočívaly zbytky jezďů a jejich koní, byly schovány pod novými nánosy písku.

Mark Stone zatím nepřemýšlel o svém případném vztahu k dívce. Byla pro něj jenom nedospělým pulcem. Jediné, co podvědomě cítil, byl jakýsi otcovský vztah k tomuto dítěti, ačkoliv sám žádné děti, alespoň pokud věděl, neměl. Nyní však toto dítě dospělo, jak velmi dobře cítil. A spojovaly je i společně prožité zážitky, při kterých jim šlo o život. Mark jel vzpřímeně, aby viděl přes dívčinu hlavu. Její vlasy teď byly volné, padaly v zlatohnědých proudech přes její ramena a šimraly Marka do tváře. Pohyby gembouda nutily Žábu, aby byla opřena o Markovu hrud'. V této pozici bylo Stoneovi zatěžko zachovávat city pouze otcovské. Proto si asi po půlhodině vyměnil s Rayem pozici. Android by tuto situaci měl jako železný muž zvládnout.

Po dalších dvou hodinách jízdy spatřili, jak se na obzoru rýsuje mírný pahrbek s hradbami, které byly ověncené zubatým cimbuřím a sevřené mezi věžemi. Alespoň Ray to tak viděl, když použil patřičné zvětšení. Mark se zatím věnoval rekognoskaci okolního terénu. Tady už opět rostla ostrá pouštní tráva i trnité keře. Spolu se zelení se objevily i drobné hnědé pouštní kozy. A jejich malí pasáči, kteří hlasitě a s výskáním zdravili příjízďující jezdce.

„Svobodní lidé, Svobodní lidé příjízďují!“ volali.

Cesta podél vádí byla v blízkosti města lemována ubohými chatrčemi. Z těch vybíhaly ženy v zelených košilích (tak tady je zelená zase ženskou barvou, zaznamenal si do paměti Mark), a přinášely jezdčům občerstvení. Vodu, kozí mléko, obilné placky, občas i kus sušené ryby. Kolem gemboudů se začali hemžit lidé, kteří je s jistou uctivostí hladili, dokonce se opatrně dotýkali i nohou jezdců.

„Zdá se, že tu mají národ Svobodných lidí rádi,“ poznamenal Ray.

„Inu to víš,“ odvětila Žába, „hradby města spolehlivě zadrží černý nápor zrůd z Malého stínu, ale tyto lidi neochrání. Pokud bychom je nezastavili my, přišli by tito chudáci nejdříve o kozy a potom i o vlastní životy.“ Potom zamyšleně a se zcela dospěláckou logikou dodala. „Také proto můžeme zůstat Svobodným lidem, i když se to možná vládci Nissy, králi Zdobnému rampouchovi, tak úplně nelíbí.“

Mark si stále nemohl zvyknout na místní krátký den. Alwaid už stála nad západním obzorem, když se konečně dostali k bráně Nissy. Do města vjížděli od západu, po mostě, který vedl přes vádí, to zde ale bylo naplněné vodou, zadrženou malou přehradou. Předcházely je dlouhé stíny i tichý hluk shromážděného davu venkovanů. Stráže je uctivě pozdravily a zavřely za nimi vrata.

„Nu dobrá, jsme ve městě,“ poznamenal Stone, „ale na shánění lodi je už pozdě. Měli bychom se někde ubytovat.“

„Neměj obav,“ odvětila Žába, „přespíme v hostinci u manžela mé zemřelé sestry, strýčka Ladného kývala“.

12.

Město Nissa mělo tvar čtverce, obehnaného vysokými a silnými hradbami, položeného na poloostrově. Na východě bylo omýváno mořem, na severu solným jezerem a na západě zatopeným vadím. Jen k jihu se otvíralo přímo do pouště. Zde na převlase byly hradby nejsilnější. Také zde stálo, již uvnitř hradeb, několik menších opevněných staveb, jakési miniatury hradů, včetně cimbuří a nízkých dvoupatrových kulatých věží na rozích. Do jednoho z těchto hrádků je Žába zavedla. Ukázalo se, že se jedná o zájezdní hostinec s velkým opevněným dvorem. Jezdci dali své gemboudy do opatrování místní čeledi a sami se vypravili do velkého stavení s hrubými zdmi a malými okénky.

Otevřeli silné kované dveře a ocitli se uvnitř šenku, plného sedících, hlučících, popíjejících a sytících se lidí. Od nálevního pultu jim pokýval velkou kulatou hlavou s dobráckým kulatým obličejem tělnatý hospodský.

„Strýček,“ zaradovala se Bystrá žába. „Už jsem ho dlouho neviděla.“

Ladný kýval svou neteř zřejmě dlouho neviděl, nepoznal ji totiž v jejím převleku za princeznu Svobodných lidí.

„Je mi líto, vážení,“ oslovil je hřmotným hlasem, kterým jen zlehka přerýval rámus v místnosti, „ale do přístavu se právě vrátila plachetnice s nákladem ze země Věčné tmy. Jsou tu námořníci, přijelo i několik cestujících z Isery, bohužel mám plno. Snad později se uvolní nějaké místo u stolu,“ dodal a omluvně pokýval hlavou.

Mark Stone pobaveně pozoroval, jak zjevně nezaregistroval svou příbuznou. Začal s ním naoko smlouvat.

„Nu dobrá, snad ještě máme nějaké vlastní zásoby, ale potřebovali bychom ubytovat.“

„Ach, pouštní lidé, přijedou až na noc a myslí si, že je všude místa jako na poušti,“ pokýval hlavou hospodský.

„Nejlépe to musí vědět ten, kdo má sám mezi pouštními lidmi příbuzné,“ odvětil nedbale Mark a obrátil se k Bystré žábě.

„Říkala jsi, že nás tvůj strýček určitě ubytuje, ale...“

„Všemohoucí Stvořiteli!“ zvolal hospodský, „to je, to je, ty přece nejsi Pulec... Tys ale vyrostla,“ pokýval překvapeně hlavou.

„Strýčku, máme ti co vyprávět, ale teď bych přivítala, kdybych mohla získat nějakou košili na převlečení,“ přerušila jeho pokylování Žába. „Snad je volná moje dávná komůrka ve věži. A jistě najdeš místo i pro mé dva přátele.“

„Ovšem, ovšem,“ jal se horlivě přikyvovat jejich hostitel, „tvé oblíbené místečko je volné. Řekni si Vysoké palmě, aby ti našla nějaké vhodnější oblečení. A vás, páni, prosím do mého pokoje, stejně většinou spávám tady za pultem. Tudy, touto chodbou, hned první dveře. A ponechte v pokoji své zbraně, prosím. Zatím se podívám, kam vás usadím,“ brebentil a neustále pokyvoval hlavou.

Mark a Ray se v přiděleném pokojíku poněkud upravili, odložili zbraně a poté se vydali do hostinské místnosti.

Hospodský je uvedl k malému čtvercovému stolu u zdi.

„Pulec, vlastně Žába, je velmi unavená, sezobla si pár datlí a už bude spát,“ vykládal, „Vy se sem ještě vmáčknete.“

U stolu už seděl mohutný muž s prošeďivělým, krátce střiženým plnovousem.

„Pan kapitán se snad nebude zlobit,“ zašveholil Kýval, „přátele mé neteře se jen najedí a půjdou si odpočinout.“ A odplul, ponechav na „panu kapitánovi“, jestli se bude zlobit nebo ne. Vypadalo to, že si nových spolustolovníků nevšímá. Právě dojedl a hbitá servírka mu odnášela špinavý talíř a prázdný korbek. Stejně hbitě postavila na stůl trojici plných korbek. Kapitán uchopil svůj, a začal z něj spokojeně zunkat. Ray se také napil. Prvotním důvodem jeho napití byla analýza vzorku neznámé napěněné tekutiny. A hned poslal Markovi neslyšný report:

„Zkoumaný vzorek je směsí různých makromolekul. Jsou tu bílkoviny, sacharidy, lipidy, nukleové kyseliny, polyfenolové sloučeniny, fytoestrogeny, katechin, epikatechin a xanthohumol. Přítomny jsou též vitaminy skupiny B-pyridoxin, thiamin, riboflavin, niacin a kyselina listová. Potom jsem zjistil přítomnost draslíku, sodíku, chloridu sodného, vápníku, fosforu, hořčíku, křemíku a třiceti dalších minerálních a stopových prvků. Jde o fyziologicky vyrovnaný roztok, který se velmi dobře hodí k uhašení žízně. Ale nesmíš ho pít moc, protože obsahuje také šest procent alkoholu.“

„Nemusíte se bát napít,“ ozval se konečně jejich spolustolovník burácivým hlasem. „To není žádné fíkové víno, jak své břechky nazývá Královský dveřník, ale poctivé nisské pivo, Zlatý gemboud, pro který dovážíme slad až z Isery. Kýval ho má dobře ošetřené a Vysoká palma vám ho přinese rychle. Tady nikdy nezvětrá, po tom vám špatně nebude,“ a notně si přihnul. Mark Stone ho s potěšením následoval a doplnil Rayovu analýzu o zjištění, že se jedná o tmavý ležák. Po chvíli se přiblížilo další potěšení — servírka zvaná Vysoká palma jim přinesla směs kořeněných mas s rýží a misku s tmavou nasládlou omáčkou. Ray identifikoval kozi, gemboudí a dokonce i hovězí maso. Oba přátelé se dosyta najedli, vyprázdněné korbele ihned vystřídaly další plné. Ray se skutečně neomezoval jen na analýzu. U ničeho.

Po doražení svého korbele se s nimi kapitán začal loučit. „Právě jsme se vrátili z výpravy do Isery. U Líné řeky jsem tam nabral náklad ze země Věčné tmy. Ještě se musím podívat na svou loď, abych zkontroloval vykládku. První důstojník je spolehlivý chlap a Rampouchovi vojáci si už svoji dodávku ohlížejí, ale přece jenom budu klidnější, když na to dohlédnu sám,“ vykládal a chystal se k odchodu.

Mark ho oslovil.

„Pane kapitáne, zrovna do Věčné temnoty se právě chystáme. Nevzal byste nás s sebou?“

„To těžko. Teď potřebuju dát svou loď do pucu. A posádka se už těší na své maminy. Další turnus pojedu nejdřív za měsíc. Ale musíte si sehnat královské povolení. No, nakonec v přístavu je dost lodí, některá by vás pak mohla vzít i dříve. Řekněte, že jste přátelé Ladného kývala, to vám určitě pomůže. Anebo se odvolejte na mě. Že vás posílá Bílý mrož.“

Kapitán se začal prodírat k nálevnímu pultu. Hodil na něj kožený sáček a vysypal z něj několik protáhlých žlutých kamínků. Hospodský vytáhl dvojramenné váhy, vybral jeden z Mrožových valounků a vhodil ho na misku. Pokýval spokojeně hlavou a ještě vyplatil kapitánovi nějaké mince.

Mark se neudržel a zašeptal.

„Zlato ze země Věčné tmy.“

„Cože?“ optal se Ray. Ani on ve hluku hospody Markovi nerozuměl.

„Zlato ze země Věčné tmy,“ přešel Mark na telepatii. „Co mi o něm můžeš říct?“

„Mohu říci, že jde o čerstvé zlato.“

„Jak to myslíš Rayi — čerstvé...“

„Jak říkám. Místní zlato je kontaminováno radioaktivními izotopy 200 a 201. Ty mají poločas rozpadu dva roky, respektive jeden rok. Zlato v oáze bylo staré desítky let. Toto zlato bylo vytěženo před několika týdny. Dokonce jsem ještě zaregistroval izotop 199, který má poločas rozpadu pouhý týden.“

„Musíme se do té země dostat. Tam zjistíme, proč je zlato Alwogiry radioaktivní a taky, co dělá Reach. Zjistíme, co provádí — a pak ho zajistíme. Nebo zničíme.“

Bylo to jasné. Musí se co nejdříve dostat na sever.

Ještě si dali třetí korbel. Hospoda se začala pomalu vyprazdňovat. Blížilo se zatmění Malwaidu a tedy i doba, kdy se na této planetě s krátkým dnem chodilo spát. Ladný Kýval zazvonil na mosazný zvonec a zvolal: „Končíme!“

Hosté se začali pomalu trousit ven. Jenom jednomu podsaditému námořníkovi se to nelíbilo.

„Nás poctivý občany nisskský, nás vyhazuješ, a tydleti přivandrovalci z pouště tu budou sedět furt?“

„Už taky končí,“ řekl hospodský, „ale nikam nepospíchají, protože zde přespávají.“

„Tak to je dobrý,“ rozzlobil se námořník, „mě si tady nechtěl nechat s mou Divokou kočkou, a tydlencty písečný krysy najednou dostaly pokojíček, jo?“

Opilec přišel těžkými kroky až ke stolku obou přátel. Ti si ho zdánlivě nevšimli.

„Hele, chci váš pokojíček, koukejte vypadnout na ulici.“

„Asi už půjdeme spát,“ pronesl Mark k Rayovi.

„Pudete, ale ven z baráku,“ povykoval námořník.

„Pane, nechte, prosím, mé hosty na pokoji,“ ozval se Kýval a sáhl pod pult pro těžký obušek.

Opilec se k němu obrátil. „Tady se někdo furt montuje do mě. Mě někdo nenechává na pokoji. Tady asi bude týct krev.“

A začal se hrnout k pultu. Zatavil ho až studený Rayův hlas, který nechtěl, aby se námořník dostal do střetu s přibuzným jejich chráněnkyně.

„Zatím tu teklo pouze pivo, ale teď se tu ozývají hloupé žvásty.“

Námořník se otočil. „Týýý...“, vykřikl neartikulovaně a vrhl se zezadu na sedícího Raye. Nikdo z přítomných nestačil reagovat. A téměř nikdo si zprvu nevšiml Rayova pravého lokte, kterým mohl díky svému zpětnému vidění vést úder odspodu v úhlu čtyřicet pět stupňů přesně na útočníkův solar plexus. Případní znalci mohli ocenit, jak Ray využil učení Jamae Ajiki Džutsu, aby zaútočil na nervový systém protivníka a zároveň aby mu neublížil. Toto učení je založeno na využití elektrické energie meridianových drah a teoreticky se opírá o vědeckou analýzu Budo-waza.

Znalci nebyli přítomni. Takže Ray dal jenom nepříteli děsnou ránu loktem do břicha. Námořník se zhroutil, ale to už Ray stál, zkroutil mu paži za zády a uchopil ji ocelovým stiskem. Potom ho vyvedl ven za jásavého aplausu zbylých přítomných. Nejvíce tleskala Vysoká palma. Tato původem pouštní žena ucítila v Rayovi náznaky příslibu Kozlího muže...

13.

Hospoda se pomalu vyčlídila. Už byl čas jít spát. Mark ještě vyšel na dvůr, aby dohlédl na gemboudy.

Vysoko na nebi zírала kulatá díra zatmělého Malwaidu, do dvora padalo světlo z oken hospody. Naproti Markovi zafrkala jeho zvířata, která si i za ten krátký čas zvykla na nové pány. Ale nebylo to frkání poznávací, avšak varovné. Podobné tomu, které gemboudi vydávali před mravkolví pastí. Mark pocítil, že jeho opasek automaticky zvýšil intenzitu ochranného pole. Konečně postřehl příčinu — u tmavé zdi stálo několik temných stínů. Mark zalitoval, že nemá žádnou zbraň. Snažil se telepaticky přivolat Raye, ale nemohl androida vůbec zachytit.

Mark stál u gembouda a horečně přemýšlel, jak se dostat z nepříjemné situace. Tady mu samotná ochrana opaskem nepostačí. Tu postřehl dvojzubé podávky, opěné o zeď. Chopil se jich se samozřejmostí vesnického chasníka a začal jimi zakládat seno do žlabů. Stíny se pohnuly. Mark by přivítal zadní kameru, ale i bez ní postřehl, že se jedná o čtyři útočníky. Bleskurychle se otočil proti nejbližšímu z nich.

Postava v černém šatě a s maskou na obličeji svírala v ruce dlouhý, mírně prohnutý meč. Vůbec žádnou mačetu nebo handžár nebo jiný alwogirský artefakt. Klasickou pozemskou katanu, jejíž špicí právě nejspíš hodlala provést neméně klasický cvik cuki. Mark dále příliš nepřemítal o přesném názvu úkonu, který měl propíchnout jeho pupek. Probodl útočníka vidlemi.

Okamžitě mu je vyndal z břicha, protože už se nad něj od druhého bojovníka snášel sek shora. Markovi se podařilo na poslední chvíli uskočit. Přitom kataně nastavil násadu vidlí. Nepřítelův meč mu ji rozdělil mezi rukama na dva kusy. Bez zjevného zaváhání pokračoval dál, a nebýt toho, že Mark předtím couvl, musel by prokázat své vlastnosti ochranný opasek.

Mark stál v levém střehu, v pravé ruce kus klacku, který mu zůstal z horního kusu násady, a v levé ruce držel zbytek vidlí s bodci. Útočník provedl přímý výpad. Mark ukročil pravou nohou dozadu a doleva, přitom levou zůstal pevně stát na místě. Vypadalo to trochu jako baletní krok, kterým se vytočil ze směru útoku. Postavě v černém se tak náhle dostal do jejího pravého boku. Hlavičí podávky, drženou levačkou na reverz, ji pak zezadu bodl do týla. Opět se ukázala převaha italské školy. Bylo to patrně poprvé, kdy byla při práci s vidlemi použita klasická inkvartata.

Ale to už se na Marka hnala třetí postava. Vidle zůstaly zabodnuté v krční páteři předcházejícího Markova protivníka.

Mark po tom dalším hodil zbytečný kus násady, který mu zůstal v pravé ruce, shrbil se, skulil dozadu a natáhl se po kataně, kterou dříve upustil první vetřelec. V té chvíli pocítil, jak mu přes břicho šlehla bolest. To ochranný opasek eliminoval diagonální sek, kterým by mu jinak útočník rozpáral vnitřnosti. Nestalo se tak a zdálo se, že to Markova soupeře poněkud překvapilo a rozhodilo. Nereagoval proto dostatečně rychle, když mu Mark z lehu na zemi podkopnul nohy. Složil se přímo na nastavenou katanu a gravitace již vykonala svoji povinnost.

Nicméně tu byl ještě čtvrtý útočník. Stone byl v ošemetné situaci. Stále ležel na zemi, jeho meč zalehl předcházející soupeř a Mark byl skutečně bezbranný. Poslední záchranu představoval opasek. Jenže jeho protivník, místo aby rychle sekl, nebo bodl, použil úplně jinou taktiku. Začal hrot své zbraně přibližovat k Markovu krku pomalým, ale neodvratným pohybem. Opasek zatím vždy reagoval protireakcí, a čím drsnější a rychlejší útok byl, tím spolehlivěji chránil. Ale nyní se ukázalo, že právě to je jeho slabina. Proti plíživě pomalému bodu byl totiž bezmocný. Stejně jako

Mark.

Žádný sled událostí života Markovi před očima neproběhl. Jenom měl tisíc chutí omlátit někomu svůj vylepšený opasek o hlavu. Ale věděl, že se mu to už nepodaří. Čekala ho neodvratná smrt. V jinak zakryté tváři svého vraha viděl chladné bezcitné oči, které se pojednou zvětšily údivem a pak protočily směrem vzhůru.

To když se mezi nimi zatřepetala pírka šipky.

V otevřeném francouzském okně postranní vížky stála Bystrá žába s kuší s ještě chvějící se třetivou. Žluté světlo svíce prosvěťovalo její noční košili zezadu, rýsovalo křivky jejího těla a vytvářelo kolem ní jakousi nadzemskou auru.

Nepřítel upustil zbraň a mlčky se svezl k zemi. Mark vyskočil a vběhl do hospody. Za pultem zastihl osamoceného Kývala, který počítal denní tržbu a ukládal zlato a mince do truhlice. Hospodský k němu udiveně vzhlédl. Stone si až nyní uvědomil, že nedávný souboj probíhal v bezhlesém tichu. Žádný výkřik povzbuzující bojového ducha se nekonal. Celá scénka probíhala pouze za funění, hekání a chroptění soupeřů a frkání gemboudů, největší hluk muselo vyvolat rozseknutí Stoneových vidlí.

„Byl jsem na dvoře napaden čtveřicí šinobi,“ vysoukal ze sebe Mark.

„To není možné,“ oponoval mu šenkýř. „Vždyť přeci vrata do dvora jsem zavíral a nikdo z domácích by se neodvážil...“

„Pojďte se podívat,“ vyzval ho Mark.

Když však přišli na dvůr, zjistili, že je prázdný. Ani ve světle Kývalovy lucerny nemohli najít žádné stopy předchozího zápasu. Dokonce i třísky z násady vidlí zmizely. Hospodský pokýval hlavou a zabručel pro sebe něco v tom smyslu, že když někdo nezvládne tři korbele piva, nemá prostě nasávat. Přesto pečlivě zkontroloval uzavření brány.

Mark se o svém dobrodružství dále nešířil. Zahleděl se do osvětleného, ale prázdného okna věže, odkud mu před chvílí přišla spása. Když se vrátil do domu, zašel ještě za svou záchránkyní. Jednak jí chtěl poděkovat a jednak si myslel, že by svědectví Žáby mohlo šenkýře přesvědčit o tom, že si nevymýšlí. Když však vešel do Žabiny komůrky, vrhla se mu dívka kolem krku a vroucně ho políbila.

Všechna předchozí Markova předsevzetí o otcovském vztahu k tomuto pulci náhle padla.

14.

Ráno zastihlo Marka s Rayem u společné snídaně v šenku. Bystrá žába zůstala ve své komůrce; vzkázala jim po strýci, že se po včerejších událostech cítí ještě slabá. Vysoká palma servirovala naší dvojici opečené plátky slaniny s vejci, k tomu dostali velké krajáče napěněného čaje, ve kterém plavaly drobné zelené lístky pouštních keřů. Pohledy, které Palma vrhala k Rayovi, nenechávaly Marka na pochybách o důvodech, pro které byl pro něj včera v noci Rayův mozek mentálně nepřístupný.

„Nuže, jak dopadla analýza tělesných šťáv místního obyvatelstva?“ zeptal se Mark nevinně. „A jak místní obyvatelstvo hodnotí kvalitu Kozlího muže?“

„Žádný kozel. Jsem mírný, něžný, pozorný a vytrvalý — jako gemboud, jestli chceš něco slyšet,“ nedal se Ray. „A vůbec bych pomlčel o kozlech, když jsi nenechal na pokoji naši nevinnou ovečku.“

„To bylo trochu jinak. Zachránila mi život, když mi šlo vážně o kejhák, a pak... Nu, nechme toho. Fakt je, že máme problém. Někdo se nás snaží zastavit nebo zabít.“ A Stone několika větami stručně vylíčil svůj včerejší souboj. Připojil ještě poněkud nekorektní hodnocení záslužné práce zbrojních laboratorů na vylepšování ochranných opasků.

„Útok mořských lidí bychom ještě mohli považovat za náhodu,“ pokračoval pak. „I když dost divnou náhodu. Jejich kavalkáda k nám směřovala přímo, jako naváděna družicovou navigací. Napadení námořníkem považujeme za běžnou hospodskou epizodu, i když kdo ví. Ale včerejší jasně naplánovaný případ ukazuje, že začíná jít o pravidlo. Nemusíme ani čekat na další útok, abychom mohli říct, že nás tady vskutku někdo nevidí rád.“

„Někdo nás rád nevidí, a my víme kdo, Marku. Přece náš kolega Reach.“

„Pokud ještě žije. Ale třeba je naším nepřítelem někdo z místních mocných.“

„Pak to musí být někdo, kdo je v kontaktu s naší civilizací.“

„Nechápu, Rayi. Proč si to myslíš?“

„Nemyslím, vychází to z mé analýzy. Kuše a luky daroval místním lidem Leo Honey. Ale handžáry a mačety jsou místního původu. Vznikly v podobném prostředí, k podobným účelům a jsou podobně užívány jako jejich ekvivalenty na Zemi. Avšak jejich porovnáním jsem přišel na významné místní variace. Podobně i handžáry mají u nás na Zemi svoje modifikace, ať už se jedná o klasický indický handžár, ruský kinžál či balkánský jatagan. Ale z tvého popisu soudím, že jsi včera bojoval proti skutečným japonským mečům, které musely být vyrobeny klasickou technologií, ale navíc byly i klasicky využívány. Vývoj těchto zbraní i jejich bojového užití trval tisíce let a má přesná a přísná pravidla, daná neměnnou tradicí. Nemohly tudíž vzniknout paralelně na jiném světě. Musely sem být importovány!“

„Zdá se mi, že máš pravdu, Rayi. A ten někdo, kdo sem tyhle zbraně propašoval, zná nejspíš i slabé místo našich ochranných opasků.“ A Mark vylíčil příteli netradiční způsob použití katany, který ho málem zahubil, jediný, kterým bylo možno překonat ochranu agentů SDPP.

Už byli téměř u konce se snídání, když do šenku vešel mladý světlovlasý muž v bohatě zdobeném oděvu. Zamířil rovnou ke Kývalovi a volal na celý sál.

„Tak co, výčepáři, jak jde na odbyt mé víno?“

Oslovený se lадně uklonil a pak chmurně pokýval hlavou.

„Milosti, bohužel, je špatná doba a lidé nějak málo pijí.“

„Nu nic, zaplatíš mi zatím jen minulou dodávku. Kdy ti mám nechat dopravit další?“

„Ó, jsem zatím bohatě zásoben. Vaše skvělé fíkové víno, pane Královský dveřníku, se skladováním ještě lepší.“

„Ty starý šejdiři, ty nebudeš mé víno skladovat, ale prodávat! Dva soudky ti nechám dopravit hned zítra a taky si zítra

dojdu pro vyúčtování. Ale nepřišel jsem jen kvůli obchodu," pokračoval, „máš tu na bytě dva hosty, cizince značného vzrůstu, kteří přišli z pouště, jak jsem slyšel.“

„Přespali tu přátelé mé neteře. Jsou též z kmene Svobodných lidí.“

„Právě ty sháním. Jsou pozváni k audienci u krále. K mimořádné audienci, Zdobný rampouch je chce vidět hned teď. Mám mu je přivést.“

Mark Stone odstrčil talíř se zbytky po snídani a povstal u stolu. „Tu jsme, Značený kámen a... Věrný paprsek, připraveni jít k tvému pánovi.“

„Vy? Nu, velcí jste dost, ale představoval jsem si skutečné obry. Nuže dobrá, následujte mě. Zbraně můžete zanechat zde, ve městě Nissa jste bezpečni i tak, ale jako hosté krále jste nedotknutelní," dodal důrazně.

Mark s Rayem odložili pochvy s handžáry, které si s sebou chtěli vzít. Snad budou po ruce nějaké vidle, když bude potřeba, pomyslel si Mark nevesele. Ve městě Nissa jsme bezpečni? Každý si asi bezpečí představuje jinak. Když však vyšli ze dvora, pochopili, že Dveřník nelhal. Téměř na rohu každé úzké uličky, kterou míjeli, postávala dvojice černě oděných strážců s halapartnami. Malé náměstíčko s trhem, které procházeli, mělo taktéž své zjevné ochránce. Krom toho, jak Ray zaznamenal, se kolem prodejních stánků pohybovalo i poměrně dost mladých urostlých mužů, kteří se tvářili, že nakupují, ale nikdy nic nekoupili. A — jaká náhoda — všichni nosili stejný pásek. Královský dveřník šel před Rayem a Markem a vyvolával: „Ustupte z cesty! Vedu hosty našeho krále! Vztahuje se na ně královská ochrana!“

Tak procházeli městem, které tvořily krychlovité domky s bílými fasádami, jejichž okna byla proti dopolednímu slunko uzavřena modrými okenicemi. Stále mírně stoupali, až došli k hradbám královského paláce z bílého mramoru. Dveřník pokynul a zlatem pobité dveře se otevřely a vpustily je do úzké uličky, obklopené vysokými zdmi, ve kterých se černaly úzké střílny. Dalšími dveřmi vešli do rozsáhlého dvora, ve kterém se skrývalo několik opevněných budov. Na ochozech vysokých věží se procházeli strážci v černém odění.

„Marku, tenhle král má určitě něco společného s pozemskou technologií," ozval se Ray, který považoval za nutné přitele na něco upozornit. „Myslím, že dalekohledy, kterými nás sledují jeho strážníci, by místní technologie nedokázala ještě vyrobit. A vida. Mají nás na mušce a ty jejich zbraně nejsou zdaleka středověké. Nejde sice o lasery a blastery, pouze o automatické pušky. Jsou to sice muzeální kousky, avšak nepochybně fungující muzeální kousky. Tyhle sedm dvašedesátky byly oblíbeny ještě dlouho po svém vzniku, zejména u teroristických jednotek.“

„Chceš říci, Rayi, že tady mají pozemské střelné zbraně? Ale proč takhle primitivní?“

„AK-47 jsou možná primitivní, ale účinné. Cílenou střelbou můžeš zasáhnout jen tři sta metrů vzdálený cíl, do zásobníku se vejde pouze třicet nábojů, které při kadenci čtyři sta výstřelů za minutu vypotřebuješ za necelých pět vteřin, ale oproti kuším mají tyhle pušky náskok několika generací. Střela tě může zabít najeden a půl kilometru, což zejména při střelbě do davu vykoná své. Krom toho vyvolávají náramný rámus, což primitivní lidi udržuje jistě ve strachu. A pak a hlavně — jsou extrémně spolehlivé. Spolehlivé, jednoduché a jednoduše opravitelné i v poměrně jednoduchých podmínkách. Osvědčily se v pouštích i džunglích.“

„Což ale znamená, že zaprvé místní vládce má styk se Zemí nebo s někým, kdo má styk se Zemí. Řekněme tedy, že pokud to není přímo Reach, je to nějaký jeho spojenec.“

„A Marku, ještě o jednom to svědčí. Ze totiž ten styk je pravidelný a trvá dosud. Pokud totiž své zbraně používají, a o tom nepochybuju, protože jsem analyzoval stopy střelného prachu u ústí jejich hlavních, pak budou potřebovat stálý přísun nábojů. Jde sice o jednoduché zbraně, ale nejsou zas tak jednoduché, aby se do nich mohly vyrábět náboje ve středověku.“

„Ještě jedna věc je pozoruhodná," zamyslel se Mark. „Totiž to, že venkovní strážci mají halapartny a na mne útočili muži ozbrojení mečem. Ale tady uvnitř jsou skuteční vojáci, vyzbrojení technologií devatenáctého či jakého století, avšak v takové výšce, že je normální lidé nezpozorují, tedy ani ti, kteří se dostanou až dovnitř hradeb. Tenhle král se nejspíš dost bojí o svou bezpečnost, ale bojí se i toho, že by vešel ve známost jeho styk s neznámým dodavatelem. Tenhle král je příliš zbabělý na to, aby to byl Reach.“

„Ale je to nepochybně jeho společenec. Mimochodem, co dělá tvůj vylepšený opasek?“

„Jako indikátor nebezpečí by nakonec mohl být dobrý. Teď je ve středně negativním očekávání. Zatím se na nás nikdo nechystá střílet. Jenom na nás mří. Ale teď už věnujme pozornost nadcházející audienci.“

Markova připomínka přišla právě včas. Zatímco se neslyšně domlouvali, provedl je Královský dveřník mnoha dalšími dveřmi, až stanuli v audienčním sále.

Byla to vysoká místnost, jejíž strop podepíraly bohatě zdobené sloupy. Stěny pokrýval složitě propletený vzor zlaté mozaiky. Vysoko položenými čtvercovými okny dopadalo světlo až na podlahu. Zde na pokyn Královského dveřníka oba muži poklekli. Světlo jim svítilo do očí, takže se nemohli pořádně podívat na trůn, na němž seděl sám král. Totiž lidé se nemohli podívat. Android spustil před své oční senzory polarizační filtry, takže nad sebou uviděl sedět nevelkou postavu, zahalenou ovšem v omračující nádherné šatu z těžké hedvábné tkaniny se žakárovým vzorem, který byl hustě protkán zlatými nitěmi.

„Vítám chrabré příslušníky udatného kmene Svobodných lidí," pronesl Zdobný rampouch úlisně, „a dovoluji jim povstat. Ještě jsme neměli to potěšení seznámit se přímo s vámi osobně. Chtěl bych vám poděkovat za nelehký úkol, který plníte každých sedmkrát sedm dní. Ale co vás z hlubin pouště přivádí až do Nissy?“

„Pozor, Marku, nezapomeň, že to je nejspíš Reachův tajný spojenec!“

„Jistě, ale těžko můžeme skrýt svůj záměr dostat se do země Věčné tmy, když jsme se o tom včera bavili v hospodě, kde určitě sedělo pár fízlů.“

Nahlas Mark pravil:

„Vaše veličenstvo, dovolte, abych vás též pozdravil. Jsme vysoce poctěni vaším zájmem, který jsme nečekali, proto omluvte, že přicházíme bez darů. Doprovodili jsme jenom dívku našeho kmene k jejímu strýci. A přitom jsme si chtěli

prohlédnout vaše město, které je prostě skvělé, i jen ta část, kterou jsme měli doposud příležitost zhlédnout. Včera v hostinci jsme se setkali s cestujícími, kteří se navrátili z Isery, a neskrýváme, že bychom se tam taky rádi podívali. Ale zatím jsme nesehnali loď.“

„Hmmm, tak do Isery,“ pronesl jakoby zamyšleně Rampouch. „A nechcete náhodou zamířit až do země Věčné tmy?“

„Nu, kdyby se ta možnost naskytla, tak proč ne,“ odpověděl Mark.

„A to víte, že už jenom na cestu do Isery potřebujete zvláštní povolení, bez kterého vás nikdo nesmí vzít na loď? A do samotné Věčné tmy směji jen ti, kteří získají můj výslovný souhlas?“

„Bylo nám něco v tom smyslu řečeno, ale doposud nevíme, co máme učinit, abychom vaše svolení získali,“ odvětil opatrně Ray.

„Již jste učinili. Chráníte Nissu před zrůdami Malé tmy. Snad vám tyto zkušenosti pomohou i na cestě do Věčné tmy,“ pravil král a neupřímně se zasmál.

„Audience je u konce,“ ozval se neúčastný hlas Královského dveřníka. Vyprovodil naši dvojici ze všech královských dveří. Na rozloučenou jim předal velkou zlatou minci s portrétem krále Rampoucha. Na rubu měla vyražen most s bránami na obou stranách. Mince byla vyražena ze zlata Alwogiry — byla označovaná izotopy 200 a 201.

„Toto je vaše povolení, kterým se prokážete při vstupu do země Věčné tmy,“ poučil je ještě Dveřník a pak je neslyšně opustil.

Při zpáteční cestě se Ray opět neslyšně spojil s Markem.

„Nevím, jestli sis všiml, ale král měl pod tím brokátem nepochybně schovaný starší typ ochranného opasku, vystelovaný na nejvyšší výkon.“

„Ten je asi po Leovi. Můj opasek zatím ani nepípl. Doufejme, že si ho král nevšiml. Ale teď nevím, jestli je dobře, že máme povolený vstup do země Věčné tmy. Rampouch dá určitě Reachovi avízo.“

„Ať tak nebo tak, podívat se tam musíme, jestli ovšem chceme dokončit svoji misi,“ připomněl Markovi Ray. „Taky ovšem můžeme přivolat modul a prásknout do bot. A ponechat většinu nevďěčné práce na Kosmické policii.“

„Což by bylo poprvé v naší kariéře,“ podotkl Mark Stone.

Nakonec se dohodli na tom, že ve své misi budou pokračovat. Modul přivolávat nebudou, ani jen proto, aby odeslal zprávu o dosavadních výsledcích. Předpokládali, že by ho mohl Reach monitorovat a pokusit se ho zničit. Výsledky svého dosavadního zkoumání sepíší do stručné zprávy, kterou předají Bystré žábě. U Svobodných lidí bude v bezpečí — jak Žába, tak jejich zpráva. V případě neúspěchu jejich mise lze předpokládat, že dorazí další agenti. Jejich přilet bude nejspíše směřovat do stejné oblasti, kde se vylodili Mark s Rayem, nebo před nimi Honey s Reachem. Jejich přilet zpozorují Svobodní lidé pomocí Leova přijímače — a mohou jim poskytnout stejnou pomoc, jakou poskytli už dvakrát. A tentokrát předají i ručně psanou zprávu.

Práce agentů SDPP spočívala přece především v tom, že chránili obyvatele primitivních planet před nástrahami, které jim hrozily od přechodu na vyšší technologický vývoj pokročilé civilizace, ale taky neměli připustit, aby zažili věci, se kterými by si pak nevěděli rady.

A výsadek Kosmické policie s leteckokosmickou podporou byl tím nejsilnějším zážitkem, který kdy mohla vyspělá civilizace předvést...

15.

Dlouhé oceánské vlny houpaly loď kapitána Bílého mrože již celý týden. Celou tu dobu se do jejích plachet z pravoboku opíral východní pasát. Loď byla vystrojena na předních dvou stěžních velkými obdélníkovými ráhnovými plachtami, na besanu, menším zadním stěžni, se otáčela trojúhelníkovitá latinská plachta. Tato třístěžňová plachetnice se jmenovala nápaditě „Bílý mrož“, takže nemohlo dojít k mýlce, kdo je jeho pánem.

Nejprve to vypadalo, že se Mark s Rayem z přístavu Nissy vůbec nedostanou. Měli sice mince přímo od krále, ale zjistili, že skutečně zrovna teď směrem k Iseře nic nevyplouvá. Jejich původní plán byl, že se nechají najmout jako námořníci, určité zkušenosti s plachtěním si přivezli již z mise na Šamat. Potom by ovšem měli problém s opuštěním lodi. Výhodnější se nakonec jevílo nastoupit jako cestující, které doporučí Bílý mrož, a za cestu se odvděčit prací v kuchyni a drhnutím paluby. Jenže zrovna žádná expedice nebyla v dohledu.

Trn z paty jim pomohl nakonec vytrhnout překvapivě hostinský Kýval, vlastně souručenství nisských hospodských. Pivovar, který souručenství spoluvlastnilo, totiž právě hodlal rozšířit výstavu piva, ale měl málo sladu. Slad by se mohl přivést z Isery, jenže hospodští měli k financování výpravy málo prostředků. Ne že by jejich živnost neprosperovala, měli ale potíže s Královským dveřníkem, jež jim vnucoval fikové víno, o které nebyl příliš velký zájem. V normální situaci by s dealerem této komodity vyběhli, ale protože Dveřník zároveň udílel koncese — nebo je mohl odejmout, případně zkrátit otvírací dobu — nechtěli si ho rozhněvat. Fikové víno samo o sobě nebyl špatný kauf, ale kvalit datlového vína nedosahovalo. Také ho nesmělo být přespříliš, a pak — nesmělo pocházet od Dveřníka.

Jenže odběr právě jeho vína se obecně bral jako určitý způsob nezbytného úplatku. Hospodští tedy trochu zdrazili pivo i datlové víno, fikové víno pak křížově dotovali. Šlo vlastně o jistý druh sociální výpomoci — z kapes živnostníků.

Nabízeli ho za tak směšnou částku, že si ho mohl dovolit i ten nejposlednější žebrák. Poslední dobou se však nucený přísun nechtěného pitiva poněkud zvýšil, a tak se peněz nedostávalo. Jenže právě po audienci Marka a Raye u krále Rampoucha se rozhodl Dveřník svoje obchodní aktivity snížit, což dal všem hospodským na vědomí. Prý přehodnotí svoje priority, možná že se dá na obchodování se sladem...

Takže hospodští si mohli trochu vydechnout a také investovat. A Kýval přidal i několik mincí na dopravu dvou osob na severní kontinent. Nakonec — jednalo se o přátele. Ve skutečnosti šenkýř nerad viděl, jak se Vysoká palma ochomýtá kolem Raye, a něco čul i ve vztahu mezi Markem a svou neteří.

A tak se jednoho dne všichni rozloučili. Mark s Rayem se nalodili na Bílého mrože. Nikdo jim nekladl žádné překážky. Všichni věděli, že král dal svolení, aby cizinci pluli na sever. Od jejich audience se už o oba pozemšťany nikdo ani neotřel. Jejich izolace byla někdy až nepříjemná.

Po prvním dnu plavby, ve kterém jim do plachet dul příhodný jižní větřík, opustili hluboký záliv, ve kterém byla Nissa ukryta. Pobřeží, které je míjelo na levoboku, náhle uskočilo na západ a jejich plachetnice se ocitla na širém moři. A právě tehdy se začal měnit směr větru na východní. Teprve nyní mohli Mark s Rayem ocenit výkon námořníků.

Pochopili, že udělali dobře, když se nakonec o tuto práci neucházeli. V době, kdy vál stálý vítr a loď měla vyvážené plachty, se dal Bílý mrož „řídít jedním prstem“, jak se pochvalně vyjadřoval jeho kapitán. Zato v době změny směru větru nebo směru plavby, kdy bylo potřeba plachtovní přestavět, mělo všech deset lodníků práce až nad hlavu. Mark i Ray jim raději ani nevypomáhali, aby nekazili soulad secvičeného orchestru. Za pouhou půlhodinu byly všechny plachty přestavěny, lana napnuta a trojstěžník pokračoval dále k severu, tentokrát s větrem na pravoboku.

Po dalších dvou dnech se na východě začaly nad vodní hladinou vynořovat zalesněné hory, rozkládající se již na iserském kontinentu. Mrož však neochvějně směřoval původním směrem, i když se hory opět ponořily pod obzor. Týden plavby uplynul v klidu až nudě, kterou rozptylovali jenom delfini, vyskakující z vln před příd. Hrající si vodní zvířata se stala natolik součástí jejich cesty, že si Ray okamžitě všiml, když pojednou zmizela. Než se však se svým poznatkem mohl svěřit Markovi, zazněl z vraniho hnízda hlavního stěžně výkřik hlídkujícího námořníka.

„Piráti na pravoboku!“

Nejdříve byly vidět jen plachty, ale jak se loď vynořovala zpoza blízkého horizontu malé planety, objevil se pod nimi i bachratý trup. Neznámá plachetnice k nim směřovala s větrem v zádech. Ray svým elektronickým ostrozrakem rozeznal další podrobnosti. Černou kosou vratiplachtu na hlavním stěžni vytočenou na pravobok, trojúhelníkovou latinskou plachtu na besanu, skloněnou nad levobokem. Její rychlost ještě zvyšovaly plně rozvinuté kosatky, vzpínající se nad čeleném. Ray nahlédl do svých databank a prohlásil znalecky a mentálně:

„Na Zemi by tomuto typu plachtovní a trupu odpovídal holandský boier ze šestnáctého století. Mají proti naší lodi technologický náskok.“

„A co by odpovídalo Bílému mrožovi?“ zajímal se Mark, jako by je v nejbližší době nečekaly jiné podstatnější zajímavosti.

„Nejspíš pobaltský hulk ze století patnáctého. No jo, podívej, mají jen dva stěžně, ale ty kosatky, to je krása.“ pirátská loď mířila přímo k nim s větrem v zádi, s plachtami rozepjatými jako křídla ptáka v letu. Byla to krása, ale smrtonosná krása.

„U prokletého ryče!“ zaklel kapitán Bílý mrož. „Všichni na palubu! Popusťte úvazky!“

Po provazových žebřících se rozběhly postavy. Dolní okraje plachet se prodloužily o skasané části. Námořníci obratně napínali lana, snažíce se co nejvíce využít čerstvého větru, který teď nakláněl stěžně, úpějí až k prasknutí. Přesto se vzdálenost mezi oběma loďmi pomalu zmenšovala.

Mrož začal vydávat další rozkazy. „Večerní hlídko, připravte bidla na odstrčení, aby nás nezahákali. Ranní hlídko, připravte si kuše a pořádnou zásobu šipek. Mířte na piráty v lanoví. Nikdo živý nesmí seskočit na naši palubu!“

I Mark s Rayem si připravili kuše. Mark si ještě zkusil svoji mačetu, jestli mu pohodlně vyklouzává z pochvy na zádech. Mrož láteřil. „Mizerové! Pěkně si nás vyčíhli. Vypadá to, že na nás čekali. Ale co po nás mohou chtít? Žádný náklad nevezeme, jen peníze na nákup sladu. Kdyby si na nás počkali minule, když jsme vezli královské zlato... Ale na královský náklad Mořský národ obvykle neutočí.“

Náhle se nad příd boieru objevil bílý obláček, který byl po chvíli následován hmotným burácením dělového výstřelu. Do vody mezi oběma přibližujícími se loďmi neškodně pleskl kartáč olověných broků.

„To vypadá jako výzva »zastavte, nic se vám nestane.« Zdá se, že se zajímají o někoho na palubě. Ale to se přepočítali.“

A kapitán se rozběhl organizovat obranu.

„Nejspíš nám nemohou odpustit zkázu výpravy Černého gibona,“ ozval se v Markově mysli neslyšně Ray.

„To by se musel někdo z těch jezdců zachránit, pak nás sledovat a v Nisse zjistit, kam plánujeme vyplout. Potom se vrátit do domovského přístavu, připravit loď a vyplout dříve než my. Ne že by to nebylo možné, ale nějak se mi to nezdá,“ oponoval mu Mark.

„Ať je to, jak chce, myslím, že se mi právě zasekává natáčení. Marku, asi si nezašermuješ. Proti dělu nemáme šanci.

Tady laser stačit nebude, aktivuju dezintegrátor,“ oznámil android. „A ty si připrav nějakou historku o blížícím se konci tohoto boieru. Něco o zásahu Stvořitele, blesku z čisté oblohy nebo samovznícení prachárny.“

A Ray si začal masírovat levý loket. Jenže než mohl sundat krytku ilegální zbraně, stalo se to, o čem před chvílí mluvil. Zásah Stvořitele, blesk z čisté oblohy nebo samovznícení prachárny. Pod zadním kastelem boieru se zablesklo a vyvalil se z něj černý dým. Jeho oba stěžně se zakymácelly a začaly se kácet na palubu. Ale dříve než dopadly, rozmetl další výbuch pirátskou plachetnici na třísky. Když se rozplynul oblak dýmu, nebylo po boieru ani stopy. Z oblohy začal pršet déšť drobných trosek.

„Tyhle moderní vynálezy,“ ozval se Mrož pohrdlivě. „Nikdy nevěř černému prachu! Vybuchla jim prachárna. Díky Stvořiteli, který zasáhl jako blesk z čistého nebe.“

„Anebo někdo použil dezintegrátor,“ podotkl k Markovi Ray.

16.

Po dalším týdnu cesty na sever se směr větru přesmykl a začal vát ze západu. Bílý mrož se pustil jeho směrem. Druhý den

hned ráno se jim ukázalo nízké pobřeží s dlouhými moly a s halami skladišť. Byli na civilizovaném pobřeží Isery, v ústí Líné řeky.

„Vzal bych vás dál,“ řekl jim po přistání kapitán, „jenže Bílý mrož nemůže manévrovat na řece. Ale mám tady ve skladišti schovaný postarší člun, ten se vám může hodit. Budete to mít pohodlnější než se plahočit po silnici.“

Když s pomocí námořníků hodili onu bachratou loďku na vodu, zjistili, že ani moc neprotéká. Jeden z přidělených pomocníků jim ještě utěšnil spáry koudelí a smolou, takže získali docela slušný dopravní prostředek. Jejich plavidlo bylo dlouhé asi pět metrů, v nejširším místě mělo šířku asi jeden a půl metru a ponor mělo zhruba půlmetrový. Do kýlu byl vsazený stěžeň s ráhnovou plachtou. Před něj se vtěsnila miniaturní kabinka, spíše přístřešek, který vyčníval až přes špičatou příď. Z té ještě trčel krátký čelen, na kterém byl upevněn přední steh a otěže hlavní a jediné plachty. Za stěžněm byly sedačky se dvěma páry vesel. Ze zadní plošinky se dalo ovládat kormidelní veslo. Podle Raye, posedlého námořní historií, připomínal Mrožův člun dávno pozemské plavidlo, navazující na původní lodě normanských Vikingů. Ray mentálně do Marka hučel:

„Jde vlastně o klasický nef, nebo spíše jeho model, postavený zhruba v poměru jedna ku pěti.“

Mark se věnoval spíše Mrožově brífinku.

„Pojedete proti proudu Líné řeky, nejdřív na východ, pak k severu,“ popisoval jim kapitán jejich další cestu. „Asi tak po pěti dnech cesty se Líná obrací k jihu. K severu pokračuje nespávná Kamenitá řeka. Poznáte ji podle její čisté vody a bystrého toku. Tam zanechtejte člun ve vesnici místních lidí. Ale buďte přiměřeně opatrní, mají ještě někdy poněkud lidožroutské choutky. Odtud se vydáte vyšlapanou pěšinou proti proudu Kamenité pěšky. Půjdete po jejím pravém, západním břehu. Asi po padesáti kilometrech narazíte na pevnou cestu, která slouží pro těžké povozy. Začíná tady u přístaviště a vede až do země Věčné tmy. Je na ní jediný povolený přístup. Ostatně, pokud byste se chystali jít jinudy, pohltila by vás bezdná rašelinistě. To místo poznáte. Je tam most přes Kamenitou, který má brány na obou stranách řeky. U vstupní brány předáte minci, kterou jste mi ukazovali. Je to váš glejt, bez kterého byste se dál nedostali. Ještě k zásobám. Vybavili jsme vás sušeným masem a nějakými suchary. Dal jsem vám tam i soudek datlového vína, nebojte se, žádné Dveňníkovy fíky. To by vám mělo na pár dní stačit. Snad si něco stěelíte, ale máte tam i udici. Až poplujete, hodte do vody háček s návnadou. Určitě něco chytíte. To je snad všechno. Jak jsem říkal — pozor na lidožrouty, močály, aha, ještě se vyhýbejte hrochům. Normálně spásají vodní travu, ale příležitostně si pochutnají i na masíčku.“

Po krátkém rozloučení se rozdělili. Kapitán Mrož se začal věnovat nakládání sladu ze skladišť a Mark s Rayem se pustili proti toku Líné řeky. Měli dobrou náladu. Cítili, že cíl cesty se dostal na dosah jejich vlastních sil. Čekal je však určitý problém. Zatím ještě přesně nevěděli, jak vniknou do země Věčné tmy. Po silnici jít určitě nehodlali. A Rayův generátor pole lambda, zkráceně nazývaný antigrav, oba celých padesát kilometrů přes močály neunesl ani náhodou. Ale jistě se jim bude hodit při nějakém jiném způsobu průniku, který se jim snad naskytne.

* * *

„Je načase, abychom začali zlobit.“

Nezúčastněnému pozorovateli by se zdálo, že Markův hlas zazněl poněkud nepatřičně. Stone si hověl na lůžku v příďové kabině, oděný do širokých lodnických kalhot a rozhalené košile. Svoje pouštní oblečení vyměnili už na lodi za poněkud teplejší oděv, vhodnější pro chladnější severní kraje. Pouštní košile zabalili do zavazadel, ještě se jim možná hodí jako spodní prádlo, až dorazí dále na sever. Mark uždiboval z pečené ryby a z rohového pohárku upíjel datlového vína. Přitom sledoval, jestli jsou správně upevněny stehy velké červené ráhnové plachty, kterou přímo zezadu nafukoval západní podvečerní větřík. Ray seděl u kormidelního vesla, košili měl svléknutou, aby mohl nastavit zapadajícímu slunci záda se slunečními bateriemi. Protentokrát se rozhodl, že kalorie z potravin ponechá svému lidskému druhu. Nechtěli se zatím zdržovat přípravou potravy. Ale rohový pohárek s hustou voňavou datlovinou měl u ruky taky — musel přece analyzovat neznámou potravinu, aby snad Markovi neuškodila.

Jejich malý nef plul poklidně ve víceméně rovném korytu Líné řeky přímo na východ. Od jejího ústí vyrazili kolem poledne. Na břehu se vystřídaly nejdříve rákosí, pak mangrové porosty, potom stromy podobné blahovičníkům, ale nyní už pluli zemí jehličnanů. Na travnatých pasekách se tu pásala stáda antilop, ve stromové švitořilo různobarevné ptactvo, nad krajinou se ve výšinách vznášel nějaký osamělý dravec. Bukolická idylka se rozkládala vůkol. Trochu moc bukolická na to, že jeli vstříc Rýči ukrutnému. To chápal i Ray, proto mlčel, popíjel datlové víno a čekal, s čím Mark přijde dále. A také se dočkal.

„Zdá se mi, jako by nás teď zase někdo vedl za ručičku. Tak třeba ti hroši hned chvíli potom, co jsme vypluli.“

„Ti hroši“ byla skupinka pěti ponořených balvanů, na které narazili na konci dlouhého mysu, kde si trochu lehkomyšlně zkracovali cestu řídkým rákosím. Jejich setkání s masožravými kolosy by mohlo dopadnout katastrofálně, kdyby ovšem hroši nebyli mrtví. Na jejich tělech ani Ray neshledal žádná vnější poranění. Na nějakou rychlou epidemii to moc nevypadalo. Spíš na výsledek lovu mikrovlnnou puškou. Na primitivní planetě by se jich moc vyskytovat nemělo.

„Jako by nám někdo čistil cestu,“ přemýšlel Mark nahlas. „Hodným dětičkám. Co jdou do černého lesa. A to se mi nelíbí. Je nejvyšší čas, abychom začali zlobit.“

„A předtím nám pomáhali zase delfini,“ nadhodil Ray.

„Delfini?“ nechápal Mark.

„Jak si tak nevinně hráli pod přídí Bílého mrože, napadlo mě, že připomínají stíhačky, které doprovázejí dopravní letadlo spřáteleného monarchy, letícího na státní návštěvu. Pak se objevili piráti, delfini zmizeli — a potom někdo použil dezintegrátor. Možná to opravdu byly ochranné stíhačky, ozbrojení delfíni roboti.“

„No počkej, ale přece jsme si mysleli, že nás chce někdo zničit. Někdo, kdo na mě poslal komando šinobi, někdo, kdo navigoval Černého gibona. Někdo. Reach.“

„Ale taky jsme vydedukovali, že je ve spojení se Zdobným rampouchem. A právě hned po té audienci, kde jsme mimochodem připustili, že míříme do země Věčné tmy, nám naopak někdo mete cestičku. Král vydal povolení. Mrož sehnal námořníky. Aha — a Královský dveřník přestal vnucovat hospodským fíkové víno! Náhle jen tak zničehožnic se sám vzdal výhodného kšeftu, takže se jelo pro slad a při té příležitosti se mohli dovězt dva cizinci panu Rýčovi pěkně pod čumáček,“ rozpovídal se Ray. Zdálo se, jako by se opil vínem. Spíš se ale opíjel poznáním, které se mu náhle začalo rýsovat před očními senzory. „Po audienci u krále, došlo ke změně postupu proti nám. On nás Reach možná nejdřív nechťel zastavit, ale unést. Třeba nás k něčemu potřebuje. Ale když zjistil, že k němu směřujeme sami, tak proč by nás unášel? Když ví, že se jen tak nedáme. Zaplatil Mořskému národu nejdřív za to, aby nás unesl. Když jsme jejich družinu zničili, navztekali se a pokusili se o soukromou odvetu. Tu jim ale překazil pomocí těch delfínů!“ A Ray se vítězoslavně napil.

„No dobře, Rayi, ale jak nás vlastně sleduje? Když ani moc dobře nemůže používat žádné rádiové frekvence, protože to by hned naše sledovací družice zaměřily. Jak vlastně mohl navigovat tu pirátskou karavanu?“

„Když nemá družice, tak třeba nějakým špionážním letadlem, které může přivést snímky a jiné nahrané informace přímo na Zem, bez rádiového přenosu. Naše přistání mohl detekovat podobně jako Zlatý leopard a pak jen stačilo do toho podezřelého regionu vyslat nějakého létajícího robota, který nás mohl vyhledat a potom už se nad námi vznášet a vést tak piráty k cíli...“

Ray zmlkl. Podíval se vzhůru, kam se již chvíli díval Mark. Nahoru, na osamělého dravce, který nad nimi kroužil ve výši.

„Oskenuj ho, Rayi,“ požádal přítele Mark.

„Je to trochu daleko, ale pokusím se.“ Ray se odmlčel a chvíli věnoval většinu své kapacity podezřelému objektu. Dílčí informace podával Markovi, hned jak je vyhodnotil.

„Peří — přírodní.“

„Drápy — pravé.“

„Zoban — skutečný.“

„Oči —“ Ray se na chvíli odmlčel.

„Oči — pokryté spojivkou, bělna biologická, ale odraz od čoček prozrazuje jejich krystalický charakter. Jsou skleněné.“ Mark se se zájmem díval na ptačího robota.

„A že tak dlouho vydrží plachtit bez zamávání křídel, když teď navečer už není žádná termika a vítr utichá?“

„Moment — a mám tě! Za zadkem se mu právě roztočila vrtule. Osm tisíc dvě stě padesát otáček za minutu.

Vysokovýkonný elektromotor. Magnety ze speciálních teplotně odolných neodymových materiálů. Dynamicky vyvážená kotva motoru. Rotorový svazek složený ze zvláště tenkých nízkoztrátových plechů. Uhlíky s dlouhou životností. Kalený a broušený hřídel. Dvě robustní kuličková ložiska s trvalou tukovou náplní. Odrúšený, ale ne dokonale. A teď přestal. Vypadá, že se mu nelíbí, když se na něj dívám.“

„Ono se mu toho nebude líbit víc. Myslím, Rayi, že jsem se právě rozzlobil. Ta potvora se na nás dívá! Kvalifikuji to jako nebezpečné ohrožení ilegálním zařízením, které je součástí zbraňového systému. Jde o přímý útok. Jednej podle instrukcí. Můžeš použít všech dostupných pomůcek. Třeba i kuši — když nic jiného nemáš.“

„Nemám. A teď se mi ještě ke všemu porouchalo záznamové zařízení,“ odvětil Ray a zamířil do výšky svůj laserový prst. Svítivá stopa vypařených zrníček prachu vedla přímo k umělému ptákoví. Ten ještě vydal orlí skřek a pak se začal v neladné šroubovici snášet k zemi. Převracel se ve vzduchu jako nemotorná slepice, začaly z něj odlétávat přilepená pera. Jeho zkratované baterie se rozpálily natolik, že ještě vysoko nad korunami stromů vybuchl v kouli duhového plamene.

17.

Teď když se zbavili zrádného dohledu, pokusili se naši přátelé zlobit i nadále. Jejich zlobení spočívalo v tom, že se na noc neutábořili, ale pokračovali v cestě. Poté co utichl vítr, svinuli plachtu a nasadili dvojici vesel. Poklidně, ale pravidelně a trvale veslovali proti línému toku řeky. Seděli proti směru plavby, ale pomáhalo jim Rayovo zpětné vidění. To už pluli směrem k severu.

Noc tady, nedaleko pólu, nebyla vůbec temná. Vzhledem k tomu, že rovina rovníku Alwogiry téměř splývala s místní ekliptikou, trvaly den i noc na celé planetě stejnou dobu na všech rovnoběžkách. Osm hodin světla bylo střídáno osmi hodinami tmy na rovníku, stejně jako v blízkosti pólů. Přesněji řečeno — střídaly se nikoli světlo a tma, střídala se období s Alwaid nad obzorem s obdobími pod obzorem. Zatímco u pouštních lidí se ráno místní slunce dralo téměř kolmo do nebes, tady se sice vynořilo také na východě a také ve čtyři hodiny ráno standardního času, ale s bídou se vydrápalo jen kousek nad obzor. V nočním období zase klesalo jen nízkou pod severní horizont, takže po celou „noc“ bylo světla dost na to, aby se dalo plout i po neznámé řece, aniž by musel Ray aktivovat energeticky náročnější radar. Po východu slunce se Mark Stone uvelebil v příďové kabině, aby se prospal. Při slabém větru pomáhal nefu v plavbě i Ray svým veslováním, přičemž vydanou energii dobíjel ze slunečních panelů.

Navečer se k němu přidal zase Mark. Konečně se mu podařilo i na této rychle se otáčející planetě urvat osm hodin spánku vcelku! Než se pustil do veslování, posílil se ze zásob. Reach buďto neměl k dispozici dalšího sledovacího ptáka, nebo mu unikli rychlou plavbou. Plavci nic podezřelého nezaregistrovali.

Třetí den ráno zpozorovali, že se proud Líné řeky rozdělil do dvou rozdílných částí, jako by tu v jednom řečišti tekly dvě řeky. Napravo proudila kalná voda, ale u západního břehu bylo vidět až na dno. Byly to skutečně dvě řeky. Čirá voda patřila Kamenité řece, která musela být už nedaleko. A skutečně ještě před polednem dorazili k jejímu ústí.

Tady měli podle rady Bílého mrože uložit jeho mininef k pozdějšímu použití. Podle jiné dobré Mrožovy rady si taky měli počínat opatrně ve styku s místními příležitostnými lidožrouty. Tuto radu však nemohli použít. U soutoku obou řek se totiž žádná osada nenacházela. Jenom rozsáhlé spáleniště, ze kterého ještě místy vystupoval kouř.

„Někdo nám zase zametal cestičku, aby nás náhodou domorodci neochutnali,“ pronesl našťavaně Mark. „Marně jsme se hnali, na to nás nemusel nikdo špiónovat, aby věděl, že tihle bodem prostě musíme projít dříve či později.“

„Nepozoruji žádnou biologickou aktivitu,“ oznámil mu Ray. „Podle teploty popela byla vesnice vypálena asi včera při západu slunce,“ dodal.

„Nevidím žádné mrtvoly,“ konstatoval Mark. „A natáčeš. Tohle bude průkazní materiál proti tomu parchantovi Reachovi, až ho odvedeme před pozemský soud.“

„Natáčím, samozřejmě jako vždycky všechno natáčím,“ ohradil se Ray na androida poněkud dotčeně.

„Jsou v popelu nějaké kosti nebo jiné neshořelé zbytky těl?“

„Ne, domorodci byli přestěhováni či pohřbeni.“ Náhle zazněl Rayův hlas téměř vzrušeně. „Změna informace o biologické aktivitě. Živý jedinec v posledním objektu, až vzadu u lesa.“

To už přiřazili s lodí až ke břehu. Mark vyskočil, hodil smyčku vázacího lana kolem nejbližšího pařezu a spěchal k lesu. Ray tam však byl dřív. Ve zbytcích polozemljanky našel bezvládnou asi čtyřicetiletou ženu s ohořelou hrubou suknicí, zašpiněnou halenou a začerněným obličejem. Proutěné stěny chatrče byly teprve před nedávným zpevněny čerstvým jilem. Rákosová střecha shořela, ale žena se schoulila do jednoho rohu jámy, ze které její domek vyrůstal, a to jí patrně zachránilo život. Její kůže nebyla ani spálená a rychlý sken jejího těla nenašel žádnou zlomeninu nebo vážnější zranění. Ray jí opět poskytl něco ze svých skrovných zásob v pravém stehně.

Žena po chvíli otevřela oči. Když uviděla oba muže, začala křičet. „Vraťte mi mou dceru, ach, proč jste mě tu zanechali, zabte mě, ale dceru uchovejte!“

„Jsme tu cizinci,“ snažil se jí ukonejšit Mark, „právě jsme přijeli a neznáme tvou dceru. Chceme ti pomoci. Řekni však, co se tu stalo.“

Žena se trochu uklidnila, více než Markův konejšivý hlas však zapůsobil Rayův dryák. Přerývavě a nesrozumitelně se rozhovořila.

„Přišli muži z Věčné tmy. Vzali všechno, všechny lidi. I mou dceru. Já ji bránila. Uhodili mě. Víc nevím. Berou někdy do Věčné tmy naše lidi. Zatím z jiných vesnic. Tam musí pracovat. Sbírají zlato. Ach, prokleté zlato! Někdy se vrátí. Mají pak Černou smrt. Ve Věčné tmě umějí léčit. Ale neléčí. Ukradnou další lidi. Ukradli mi dceru. Bude pracovat. Dostane Černou smrt. Umře! Ach, pomozte mi najít dceru!“ vykřikla zoufale žena a rozplakala se.

Teď ji konejšil zase Ray. Mohl přitom monitorovat i ženiny životní funkce. Mark došel zatím zpátky k řece, kde nabral vodu do džbánu a vzal s sebou i trochu datlového vína v pohárku. Když se vrátil, byla už žena, která se nazývala Divoká višeň, klidnější. Mark jí dal napít datlového vína. Pak smočil do vody šátek a otřel Višni saze z tváře. Po tomto kosmetickém zákroku se naň z černoty vyloupila pozoruhodně inteligentní tvář. Tato tvář pravila, už bez hysterie, ale s tichým zoufalstvím:

„Pomozte mi najít a zachránit dceru!“

„Pomůžeme. Najdeme a zachráníme,“ prohlásil vřele Mark. „Já, Značený kámen a můj přítel Věrný paprsek ti pomůžeme a ty zase pomůžeš nám. Povedeš nás do Věčné tmy. Snad znáš jinou cestu než tu, po které se chodí obvykle.“

„Cesta, po které se chodí obvykle, je cestou, po které se chodí vždy. Po jiné se chodit nesmí. Povedu vás po jiné cestě, protože krásná dcera se taky nesmí,“ odpověděla Divoká višeň s nečekanou logikou. „Ale nejdříve se trochu upravím,“ dodala. „Mohli byste mi někdo půjčit něco ostrého?“

Spokojila se s Markovým handžárem. Zatímco oba muži vytahovali na břeh Mrožův nef a zabezpečovali ho proti odplavení, prováděla v jejich blízkosti svoji toaletu. Sešla k čisté vodě Kamenité a bez rozpaků ze sebe shodila šatstvo. Pak si vydrhla tělo říčním pískem a opláchla se. Pískem vydrhla i svoji halenu a nechala ji sušit na břehu. Nakonec kriticky prozkoumala svou suknicí a Markovým handžárem z ní odpárala její ohořelý spodek. Když si ji opět oblékla, sahala jí jen do půlky stehén. Višeň pak na sebe hodila ještě vlhkou halenu a nechala ji rozepjatou, aby se jí dosušila na holém těle.

„Měli bychom už jít,“ prohlásila pak naléhavě, „abychom se tady zbytečně nezdržovali. Co kdyby se nájezdníci vrátili.“ Shlížela z travnatého okraje břehu na oba pozemšťany, kteří mezitím sbalili potraviny a příkrývky do tlumoků a navěsili na sebe svoje zbraně. Ruce měla v bok, z rozepnuté haleny jí vyvstávala malá hrotitá ňadra, primitivní minisukně odhalovala její rozkročené štíhlé nohy. Divoška z divoké země!

A tak se vydali ve třech na svou zlobivou cestu. Nikoli prošlapanou stezkou kolem Kamenité řeky, ale paralelní lesní pěšinou několik set metrů východně od říčního koryta. Vepředu rázně pochodovala Divoká višeň, vzadu jejich malou karavanu uzavíral Ray. Uprostřed šel Mark. Moc ani nepřemýšlel o sto kilometrech, které měli překonat v divočině. Nebude to poprvé. Nepřemýšlel ani o nutném nastávajícím souboji s Reachem. Trápila ho jediná otázka: Jak to ty ženy dělají, že když normálně rovně jdou, houpají vždy tak půvabně svými boky?

18.

Jak to ty ženy dělají, že toho tolik vydrží, když muž už nemůže, říkal si Mark o sedm hodin později a o padesát kilometrů dále. Teprve tehdy jim Višeň dovolila delší přestávku v jejich usilovném a rychlém pochodu. Ten byl přerušován jen krátkými pitnými zastávkami u potoků, proudících napříč jejich směrem. Zdálo se, že Višeň ani nemá hlad, stačilo jí, když v ústech žvýkala jakési zelené lístky. Nabídla i Markovi, ale tomu Ray raději nenápadně podsunul výživnou tabletku výměnou za rostlinný vzorek s velice zajímavým obsahem alkaloidů.

Hned při prvním nabírání vody si Mark všiml jemných lesklých šupinek, které se leskly na písečném dně.

„Podívej, Rayi, není to zlato?“

„Ne, kdepak. To je slída, uvolněná z místní žuly. Zlato jsou ty nelesknoucí se žluté vločky. Asi je nevidíš, já je zjistil až radarem.“

„Opravdu tu je zlato? Že ho tady nikde netěží?“

„To by se natěžili. Zaregistroval jsem asi jednu zlatinku na kilogram horniny. Abys dostal gram zlata, musil bys shromáždit na šest tisíc takových zlatinek.“

Zlato nikdo netěžil ani v dalších potocích, i když zlatinek přibývalo, ani když se začaly sporadicky objevovat drobné, asi gramové nugetky. Ray nakonec určil, že tohle zlato není to, za kterým se vydali. Jednalo se totiž o neaktivní izotop 197.

Šli rychle, ale kupodivu se jim šlo dobře. Lesní pěšina byla měkká a lehce pérovala. Při určitém rytmu kroků fungovala trochu jako trampolína. Odrážela je silou, jakou došlapovali na zem. Ale chtělo to jít rychlostí o něco vyšší než sedm kilometrů v hodině. Bílá polární noc jim umožňovala pokračovat v cestě i po západu Alwaid. Světla nebylo ani při zatmění Malwaidu, který probleskoval za jejich zády z nízkého lesa.

Z vesnice vyrazili asi dvě standardní hodiny po místním poledni, teď byla hodina po půlnoci, bledá skvrna měsíce v úplňku krátce po pravidelném půlnočním zatmění vyznačovala jih, ale před nimi vyvstala temná stěna vysokých jedlí.

„Tady si odpočineme,“ sdělila svým průvodcům Višeň. „Temný les je dobré procházet se sluncem v zádech.“

Potřebujete trochu nabrat síly, zítra nás čeká náročný den.“

Mark s úlevou složil svou mačetu a kuši na zem. Ray vyhledal suché místo, natrhal na něj starou uschlou travu, na tu ještě rozložil pokrývku. Vytvořil tak příhodné lůžko, na které se mohli vtěsnat všichni tři poutníci. Automaticky ponechali místo uprostřed Višni. Druhou deku pak přehodili přes sebe.

„Řekla jsem, že si odpočineme, tak si odpočineme,“ pravila rezolutně Divoká Višeň. „Já vím, že jste unavení, ale znám muže. Zítra nás čeká těžký přechod Děsné. Pak musíme projít Vlčí loukou. Budete muset být v plné síle. Teď dobrou noc, popovídáme si jindy.“

Mark neměl pomyšlení na nic jiného než na spánek. Byl fyzicky i psychicky dost vyčerpaný. Usnul snad ještě dříve, než Višeň domluvila. Ale Ray byl stále bdělý.

* * *

Mark se probudil v pět hodin standardního času, právě když se Alwaid definitivně rozhodla zůstat na přivrácené tváři horizontu. Potichu se zvedl a odkráčel na kraj Temného lesa ulevit si. Prošel mezi první dvojicí jedlí a... Totiž chtěl projít, protože jeho pohyb zastavila nějaká neznámá síla. Così, co poněkud připomínalo odpor pole ochranného opasku. Mark chtěl ustoupit, ale ona neznámá síla ho nechtěla pustit. Aniž by věděl, vstoupil Mark do neviditelné sítě místního obřího pavouka. Šlo o druh velký jako pěst, který se neživil hmyzem, ale většinou ptáky a drobnou zvěří. Když mu do tenat vběhla vysoká, měl potravu na celé měsíce. Nejdřív však musel své jídlo uštknout, aby mu neničilo pracně zbudovanou síť.

Mark ucítil jemné chvění, jak se jeho hladový nepřítel natěšeně blížil. Nemohl dělat prakticky nic, i výkřik v hrdle mu zmrzl. Vtom se vedle něj ozvalo zasyčení a potom zvuk pádu malého předmětu do trávy. To androidův neomylný laser v ukazováku propálil pavoukovo nechtuté tělo. Ray ke svému příteli přichvátal za další chvíli a začal ho vysekávat ze sítě jeho vlastní mačetou.

„Marku, jsi v pořádku?“ ptal se starostlivě a doplnil teď už pozdní postřeh:

„Vypadá to, že tady musíš být ozbrojen, i když se jdeš jen vyčurat.“

„Temným lesem se musí procházet velice opatrně, a to platí i pro jeho okraj,“ zaslechli za sebou Višeň, která se zájmem pozorovala, jak Ray vyprošťuje Marka z pavoucí pasti. Mark zapřemýšlel, kolik toho asi viděla z celé akce, ale jejich průvodkyně nevypadala nijak překvapeně. Snad tedy nezahlédla zášleh Rayova laseru.

Rychle se nasnídali ještě ze zásob, které jim poskytl Bílý mrož, a vydali se na další cestu. Ukázalo se, že při troše pozornosti se není potřeba pavouků příliš obávat. Jejich tlustá žlutá těla většinou visela uprostřed sítě. V polose tmělém lese vypadali jako drobné jantarové šperky, vznášející se mezi kmeny vysokých jehličnanů na neviditelném náhrdelníku. Stačilo, když Višeň několikrát Marka upozornila na jejich výskyt, a pak už sám dopředu rozpoznal jejich oblíbená místa. Tentokrát šel vepředu Mark, který ničil pavoucí síť odseknutím jejich nosných nitek. Čím hlouběji byli v lese, tím sítí i jejich hladových obyvatel ubývalo. Nakonec se jim šlo celkem pohodlně, jen museli zůstat velice pozorní.

Temný les byl nepřírozně tichý. Sojka nevarovala v jeho korunách, rejsek neproběhl mezi kořeny stromů. Naši poutníci nezahlédli zaječí bobky ani rozsáhlejší koprolity vysoké zvěře. Jedinými obyvateli tohoto území byli oni pavouci. Jenom občas sem na návštěvu omylem zavítala zvěř z okolí. Svůj omyl však už nikdy nemohla zopakovat. Samotný les tichý byl. Ale zdálky sem zaléhaly nějaké vysoké kvílivé, zjevně mechanické zvuky. „Co to kde kvičí?“ zeptal se Mark Višně.

„To jsou hlídky ze země Věčné tmy,“ odpověděla dotázaná. „Jezdí po kraji na jakýchsi podivných přízracích. Má to takové hubené tělo, které svírají mezi stehny, vepředu a vzadu je upevněno jedno kolo, ale nespadnou z toho! Drží se pevně rozsochy, která vyrůstá té věci z hlavy. Říkají tomu tak nějak jako »emburo«.“

Na Markův tázavý pohled odvětil Ray telepaticky.

„Jde skutečně o terénní motocykl, takzvané enduro. Ano, dvoutaktní motor. Alespoň sto koní, teď to vytáčí až k sedmi tisícům otáček.“

Markův výklad dokončila opět Višeň. „Hlídky projíždějí po Příkázané cestě. Mezi okrajem Věčné tmy a mostem se dvěma bránami. Za ty nosiči nemohou. Jejich náklad přebírají samochodné povozy. Jak říkali ti, kteří se vrátili ze země

Věčné tmy, než zemřeli na Černou nemoc. Ti také říkali, že to emburo používá Zakázanou cestu pro rychlý přesun. Jinak jezdí po celé krajině a slídí po lidech, kteří by se snažili projít jinudy. Tady jsme bezpečni. Do Temného lesa vjeli jen jednou. Od té doby si myslí, že tudy nikdo nemůže projít. Předpokládají, že když jsou nepozorní oni, jsou nepozorní všichni. Inu muži!“

A divoká Víšeň se čemusi lehce zasmála.

Po šesti hodinách jejich putování opět výskyt pavoucích sítí vzrostl, ale Mark už se s nimi uměl rychle vypořádat. Jeho činnost jistil Ray, který byl připraven zlikvidovat pavouci útočníky, kdyby se snad na ně chtěli spustit z větví. Naštěstí byli tito pavouci zvyklí na své sítě a nehodlali se unavovat honěním svých obětí.

Poslední půlhodinu slyšeli poutníci hukot, který neustále zesiloval. Když se vynořili z Temného lesa, stáli na břehu divoké horské říčky.

„Děsná,“ oznámila jim. Pak ukázala proti proudu a dodala: „vývrat“.

Nad rychlou vodou tam ležela velká vyvrácená jedle. Na druhou stranu se dostali celkem pohodlně právě v době, kdy bledé slunce ukápló za obzor. Dnes urazili jen třicet kilometrů, těch posledních dvacet si nechávala Víšeň na zítřek.

Mark posbíral po kapsách ještě drobký po zásobách jídla, vyndal udici od Bílého mrože a vydal se na lov ryb. V Děsné se jich míhala celá hejna. Štíhlé tmavěšedivé rybky se zlatě lemovanými ploutvemi se hladově vrhly na Markovu návnadu. Než stačily získat ostražitost, leželo jich šest na břehu.

Když se Mark vrátil, Ray už měl připravené jejich spaní a rozdělaný oheň. Z křovinatých bříz vyšla Víšeň a nesla v hrsti několik podezřelých červených hřibů. K večeru měli místní pstruhy pečené na houbách, i Ray ocenil jejich kořeněnou chuť.

Samozřejmě analyzoval, zda houby nejsou jedovaté. Ale i analýza může chutnat.

Šli spát dvě hodiny před místní půlnocí, v době, kdy na kraj padl tmavý stín. To ještě nebyl Malwaid ani zatmělý. Přesto se nápadně setmělo. Tma tady, v blízkosti pólu? Mark si až doteď říkal, že by se snad mělo mluvit o zemi Věčného světla, nikoli tmy.

Víšeň zpozorovala, jak se Mark zkoumavě rozhlíží, a tento úkaz mu stručně vysvětlila.

„Až sem padá stín Věčné tmy.“

Stín tmy? Nu dobrá, zítra se mu podíváme na zoubek, pomyslel si Mark. Už nám zbývá jen dvacet kilometrů.

19.

Další den se ukázalo, že není kilometr jako kilometr. První den jejich putování s Divokou višní urazili padesát kilometrů za sedm hodin. Druhý den třicet kilometrů za něco přes šest hodin. Ale nyní postupovali rychlostí sotva dva kilometry v hodině.

Zpočátku to nevypadalo zle. Výprava vyrazila se slunka východem. Zprvu šli proti proudu Blatného potoka. Tento přítok Děsné přitékal od severu. Poskakoval ve svém balvanitém korytu a vedl cestovatele do mírného kopce. Po dvou kilometrech dorazili na břeh malého jezírka. Tady končilo stoupání a dále se rozkládala už jen rovina. Za ní se na obzoru tyčilo daleké pohoří. Víšeň k němu ukázala.

„Země Věčné tmy.“

Odsud to pohoří na nějakou věčnou tmu moc nevypadalo. V čistém vzduchu a nízkém slunkem se zdálo, jako by před ně někdo pověsil jemnou bělostnou krajku, protkanou modrými nitěmi. Mark pochopil, že se už včera v noci dostali do stínu těchto hor, které utopily půlnoční slunce ještě více pod obzor. Za nimi se tedy skrývá ono neznámé království zrádného Reache. Nu co, teď už tam budou brzy, až k pohoří půjdou po rovině. Mark Stone se velice mýlil.

Ne snad v tom, že by nešli po rovině. Ale tato „rovinka“ neměla kamenité podloží. Zdánlivě vypadala jako nevinná louka s dlouhými ostrými trsy Černobýlu. Víšeň tuto travinu s bílými chocholkami nazývala „vlčí travou“ a celou rovinu „vlčí loukou“. Ve skutečnosti šlo o desítky metrů hluboké rašeliniště. Tady museli opatrně našlapovat na drny, na kterých rostly nízké smrčky a zakrslé břízy. Víšeň šla zase první a vybírala cestu, Mark za ní a úplně vzadu nešťastně čvachtal těžký Ray. Na trase, kterou před ním bez potíží prošli Víšeň i Mark, se začal beznadějně bořit. Nezbylo mu nic jiného, než aby si příležitostně vypomáhal antigravem. Víšeň se neohlížela, stačilo ji slyšet kroky jejich druhů. Vesele jim vysvětlovala.

„Všichni věří pověře, že vás močál vcucává do sebe. To vůbec není pravda. Místní bahno je protkáno spoustou drobných kořínků a propleteno větvičkami, které mají určitou pružnost. Pokud zůstanete stát, tato podzemní síť se bude prohýbat více a více. Když se vám do bahna ponoří nárt, máte s vytahováním nohy už potíže, musíte ji vytáhnout silou. Stejnou silou se musíte opřít druhou nohou — a ta se pak propadá ještě hlouběji. Získáte tak pocit, že vás něco vsává, ale to se pracováváte dolů vlastním přičiněním!“

„A co mám dělat, když se propadnu třeba do půli lýtek?“ zeptal se Mark. Víšeň se nad takovou neznalostí zasmála.

„Tak za prvé: Vůbec se nepropadej. Musíš pořád jít, nejlepší by bylo, kdybys běžel rychle jako vlk. Ale aspoň rychleji, než se boříš. Když už se proboříš tak, že vytahováním noh se boříš stále víc, tak si prostě klekni a rukama se chyt' nejblíže stromku. Když už jsi po kolena, tak si sedni a potom lehni na záda. Pak nohy vyndáš pohodlně. I tamhleta louka se dá překonat plazením. Ale jde to pomalu a krom toho bychom mohli narazit na místní močálové zmije, které jsou velmi nedůtklivé.“

Zdálo se, že čím více se blíží cíli své cesty, tím je Víšeň hovornější.

„A když se propadnu až po pás?“ vyzvídal dále Mark.

„Když jsi tak hloupý, že se necháš propadnout až po pás, a kdybys byl v močále sám, tak se utopíš,“ připustila Víšeň.

„Ale teď se nemusíš bát, já ti ve všem pomohu.“ A tím skončila svou lekcí o pohybu v rašeliništi. Pak už se ne bavili, protože uváděli předešlou lekcí v praxi. Mark se dostal naštěstí nejdál do pokleku. Ray si pomáhal antigravem na

volnoběh. Přesto i tak sáhl hluboko do svých energetických zásob.

Projít deset kilometrů slatinami jim trvalo pět a půl hodiny. Žádné vlky přitom nepotkali, jenom jejich trávu. První, co udělali, když se dostali na pevnou půdu, bylo, že se omyli od nánosů bahna v tůni blízkého potůčku. Oba přátelé opět mohli ocenit nahou postavu Divoké višně, zdálo se, že tentokrát si i Višeň se zájmem prohlíží jejich svalnatá těla, zejména Markovo. Ale povinnost velela jít dál. Ray s Markem museli dosáhnout Reache, Višeň zase toužila zachránit svou dceru.

Ven z bažin se dostali dvě hodiny před západem slunce. Přímě před nimi se tyčilo divoké cimbuří severního pohoří, ke kterému se dostali téměř na dosah. Nad jeho vrcholy se držel šedavý mrak, který splýval po úbočí, kde ho rozpouštěly sluneční paprsky. Tady už bylo patrné, že bělostná krajka, kterou viděl Mark zdáli, je ve skutečnosti soustava ohromných skalisek. Nyní byly zlatavě růžové, jak je osvětlovalo zamlžené boční slunce. Ony modré nitě také změnilly charakter a barvu. Tady byly zelené. Ukázalo se, že jde o mohutné horské smrky, které v nejvyšších partiích ustupují porostu kosodřevin. Ještě museli stoupat dalších pět kilometrů po jeleních stezkách, než se dostali na úpatí vlastních hor. Protože se po východu z bažin zdrželi očištěnou, dorazili sem až půlhodinu před začátkem noci. Višeň však tentokrát žádné tábořiště nehledala. Vedla je s nečekanou jistotou roklinou, stoupající úbočím hory. Tato úžlabina byla z obou stran porostlá klečí, která je chránila před nezvanými pohledy ze strany.

Tentokrát přišel stín tmy brzy. Na cestu jim však svítily mraky, které byly odspoda ozářeny jakousi červenou září.

„Světlo Věčné tmy,“ vysvětlila jim stručně Višeň. Stín tmy, světlo tmy, jaká bude ta samotná tma, pomyslel si Mark. Už za hodinu se to měl dozvědět.

Po třech kilometrech vyčerpávajícího stoupání stanuli v průsmyku.

„Věčná tma,“ představila jim Divoká višeň pohled, který se jim naskytl. Stáli na okraji obrovité kaldery, která měla v průměru alespoň třicet kilometrů. Její vnitřní stěny byly ozářeny červeným sopečným ohněm z centrálního kráteru. Z tohoto místa občas vylétaly zlatavé záblesky, které stoupaly po parabole vzhůru a zvolna hasly. Rudé mraky svítily nad divokou krajinou. Přímě pod skalní stěnou, na které se naši poutníci zastavili, byly rozházeny krychlové budovy, osvětlené žlutavým, sodíkovým světlem elektrických lamp. Kousek stranou se rýsoval jakýsi čtverec. Ray zaostřil svůj ostrozrak a rozpoznal, že se jedná o ohradu z ostnatého drátu, která obklopovala několik dlouhých úzkých domů. V každém rohu ostnatého čtverce stála strážní věž, ze které svítil jasný otáčející se reflektor.

„Tam je moje dcera, Sladká ptácnice, musíme ji vysvobodit. Ale nejdříve si odpočineme.“

Najít na kamenitém povrchu suchou trávu bylo těžké, Mark tedy usekl mačetou několik zakrsklých břízek a teprve na ně rozložil deku. Lehli si na ni zase všichni společně. Ještě než usnul, zeptal se Mark Raye na jeho stav. Zaregistroval totiž jeho strhanou tvář a neobvykle nemotorné pohyby, jimiž prolézal poslední úsek jejich cesty.

„Jak se cítíš, Rayi?“

„Je to zlé. Prostup bažinou vyčerpával skoro všechny mé energetické zásoby, sem nahoru jsem dolezl opravdu z posledního. Teď bych potřeboval zalézt trochu stranou, abych si zapnul záložní baterie a trochu přeorganizoval elektrické obvody. Možná to občas cvakne nebo pípne, nechci, aby mě Višeň slyšela.“

„No tak dobře, jenom počkej, až usne. A jak na tom budeš po zapnutí zálohy?“

„Teoreticky bych mohl být plnohodnotný — asi tak pět minut. A pochopitelně bez dezintegrátoru. Takže odpojím laser a vypnu antigrav. Budou nám muset stačit zbraně lidí Svobodného národa. Potřeboval bych tak den na sluníčku, ale to se nám asi nepovede. Tak já se pak odklidím, přepojím a ještě si na chvíli schrupnu, abych šetřil poslední zásoby. Ty se, Marku, taky šetři.“

„Hele, já se šetřím, nerejpej,“ odvětil Mark na Rayovu poznámku, překulil se na bok a během patnácti vteřin naučeně usnul.

Probudilo ho hlazení po slabinách. Na zádech cítil malá hrotitá prsa. Divoká višeň se k němu zezadu tulila a její dlaň se mu snažila dostat do klína. Mark slyšel její tichý vášnivý hlas.

„Zítřka nás čeká těžký den, možná zemřeme. Pojď si vzít, cizinče, svou odměnu už teď. Tvůj přítel je ohleduplný, odešel stranou, aby nás nerušil. Ach, ty můj Kamení, označuj si mě!“

Mark byl jenom muž a Višeň ho celé tři dny nepochybně sváděla. Nyní se tedy měly některé jeho představy naplnit. Sedl si, pootočil se k Višni a v rudém odlesku sopečných výstřiků spatřil, zeje nahý. Rychleji v tomto napodobil. Shodil lodnické kalhoty, halenu, odložil i svůj ochranný opasek, aby si mohl svléknout košili pouštních lidí, kterou si ve studeném horském podnebí vzal na noc. Už nahý a nanejvýš vzrušený vzal Višeň do náručí a...

...a v tom se rozsvítila jasná světla reflektorů, ze skal vstaly postavy strážných robotů s laserovými puškami v rukou a ozval se hromový hlas:

„Rayi, vzdej se, nebo zabijeme Marka Stonea!“

20.

„Tak vás tu vítám. Konečně jste se uráčili dorazit až do sídla Rýče ukrutného. Hele, že vám to ale trvalo.“

Skoro dva metry vysoký rozložitý android se viditelně bavil. Že je to android, bylo patrné z vyleštěného zlatého povrchu, který dával na odiv místo fádni kůže. Reach stál před svými zajatci ve velké krychlové místnosti s černými hranatými sloupy. Oproti přepychu audienčního sálu krále Rampoucha působila tato přijímací místnost stroze. Jedinou ozdobou tu byl výhled velkým oknem na žhoucí rudou lávu centrální sopky. Tento pohled byl občas zpestřen výtryskem zlatavých projektilů z jícnu kráteru.

„Chtěl jsem vás nejprve chytit a přivést si sem co nejdřív. Když jste však unikli lidem Mořského národa a zjistil jsem, že sami přicházíte na návštěvu, počkal jsem si na vás. Hele, ale co jsem měl práce s vaší ochranou! Člověk by nevěřil, jakým strážním musí čelit ubohý agenti Služby. Kdybyste se nechali přivést rovnou, bylo by to bez nebezpečí a bez

strádání. A nebyli byste tak unavení a skleslí. Pohled na vás je opravdu smutnej.“

Mark ten posměšný hlas nenáviděl. Nenáviděl sebe, že nedokázal překvapit zrádného Reache, který si teď zplna vychutnával Stoneovo pokoření. To, panečku, dopadli! Mark tu stojí před svým nepřítelem zcela neozbrojen a ke všemu ještě úplně nahý. Ray je skoro vybitý, svoje ničivé zbraně sám vypnul, stejně jako antigrav. Handžár a kuši dobrovolně odevzdal, když nechtěl riskovat smrt přítele. Oba mají na rukou pouta. Jsou obstoupeni čtveřicí strážných robotů.

„Kolega Věrnej paprsek nezklamal a dal se odzbrojit, aby věrně zachránil svého pána. Nu, a pohleďme na Značenej kámen. Vůbec se nezdá pevně jako kámen. Vypadá spíš jako nějaký oškubaný kuře. Hele, to by měl generál Khov radost, kdyby viděl svou nejlepší dvojku v takhle zoufalém stavu!“

Oba přátelé mlčeli, zjevně i mentálně. K tomu nešlo co dodat. Reach měl pravdu, ale snažil se ponížit ještě víc.

„Jak mi poslušně a hloupě vlezli do pasti. Jak si ještě mysleli, že mě přecuraj! Hlupáci hloupí... Hele, copak jste nečetli základní literaturu? Nevíte, že když je jedna cesta do Země tmy hlídaná a druhá nehlídaná, že ta nehlídaná se nehlídá, protože ji není třeba hlídat? Protože už ji někdo hlídá? Nějaká Odula, třeba?“

Mark i Ray vypadali překvapeně. Vůbec neměli ponětí, o čem jim to tu Reach vykládá.

„Jenže na vás žádná Odula nečihala. Vy jste si vedli Odulu celou cestu s sebou!“

Reach pokynul a ze stínu v rohu místnosti před něj předstoupila Divoká višň se sklopenou hlavou. Mark s Rayem si všimli, že je také beze zbraní, ale... ale je oděná a není spoutaná. Co to má znamenat?

„Představuju vám svou agentku Divokou višň. Sice nedobrovolnou agentku, ale svou práci zvládla skvěle. Protáhla vás nejlepšími čísly mého domu hrůzy, abyste si trochu užili a nebyli pak moc odpočatý. A nakonec odzbrojila i největšího zbraňového experta Služby! Hele, a on si ještě dobrovolně sundal ochrannou opasek. Za to si Višnička zaslouží odměnu.“

Reach opět pokynul a další strážní robot přivedl ze stínu druhého rohu štíhlou dívku, oděnou v antracitovou pracovní kombinězu. Děvče bylo velice podobné Divoké višni. Ta však nyní hleděla prosebně na Marka. Ten si však prosebnosti v jejím pohledu nevšímal, ale stydlivě si zakryl dlaněmi alespoň ohanbí.

„Nezlobte se na mně, ale já jsem byla opravdu ochotna udělat všechno pro to, abych zachránila svou dceru. Skutečně všechno! A taky jsem to udělala. A svou dceru zachránila.“

„No hele, opravdu jsi dcerunku zachránila,“ ozval se opět posměšný Reachův hlas. „Sladká ptáčnice je volná a může se s tebou vrátit do vaší vesnice. Tedy pokud nebudete chtít zůstat tady. Protože vaše vesnička už není a není kdo by ji opravil. Ale jste svobodný a můžete se svobodně rozhodnout. Mimochodem, zdá se, že Ptáčnice se už dostala do základní fáze Černý smrti.“

Dívka zůstala stát v záchvatu bezmezných hrůzy. Divoká višň se vrhla na Reache a snažila se mu vyškrábat oční senzory. Zastavila ji však vztažená zlatá netvorova ruka.

„Hele, holčičky nechtějí být hodný. Tak je musíme zavřít.“ A na další pokyn odvedli dva strážní roboti zoufalé ženy do oddělených cel. Zatímco se Reach bavil utrpením svých zneužitých obětí, proběhl mezi oběma zajatci rychlý mentální dialog.

„Rayi, co je to ta Černá smrt?“

„Udělal jsem zběžný sken Ptáčnice, zdá se, že trpí začínající rakovinou plic.“

„Co ji mohlo způsobit?“

„Když nás sem vedli, zaregistroval jsem vysokou hladinu radonu. Nejspíš se ho nadýchala. Tady uvnitř budov je vzduch filtrovaný, i když by to android nepotřeboval. Asi tu bude mít i nějaké lidské pomocníky. Ale pozor, Marku, ta zrůda si nás všímá.“

„Mentální dialog, že jo. No jo, hele, nemyslete si, já jsem si patřičnou literaturu prostudoval. Takže všechny vaše finty znám. Jen si povídejte, stejně si nic nevypovídáte. Mám vás ve své moci, že, tak se to hezky říká. A v tomhle případě je to docela přesný. Ale pročpak mlčíte a nepovídáte si s kolegou? Na vaše telepatický kecý zvědavěj nejsem, koukejte něco žvejknout!“

„Rayi, nelže?“

„Zjevně ne. Byl vyrobený v době, kdy se ještě nedělaly mentální zesilovače. A naschvál jsem pronesl, že je zrůda, a vůbec mu to nevadilo, zdá se.“

Mark tedy oslovil Reache nahlas.

„Vzdejte se do našich rukou dobrovolně a my se vynasnažíme najít pro vás polehčující okolnosti. Vaše vědomí nemusí být nutně dezintegrováno. Víme, že jste se přes své bohatství nezmocnil této nebo jiných planet, že jste nejevil dobytvačné choutky. Pokud s námi odletíte na Zem, pokusíme se pro vás najít nějaké řešení, které by vás uspokojilo a zároveň navrátilo Alwogiru do jejího původního stavu.“

Zlatý robot na něj nevěřícně zíral.

„No to mě poser. Hele, víte hovno. Nechal jsem vyvraždit půlku pouštních nomádů, abych se dostal na kobylku tomu hajzlovi Honeymu, co se mnou nechtěl spolupracovat. Stejně jsem ho nedostal. Proč si myslíte, že jsem zalez sem nahoru, do věčný tmy? Protože sem, dovnitř kaldery, nemůže to blbý slunce? Prdlačky! Protože sem nemůžou slídivý voči těch vašich hnusnejch špionážních družic! Sedej pěkně ve svejch libračních bodech na rovníku a sem nedohlídnou. Stejně jako slunce. Jsem bohatěj jako nikdo ve vesmíru a nemůžu si užívat, jak bych chtěl. To by se mi sem hned narvala Vesmírná policie. Už jen když jsem poslal pár tun zlata na náhradní díly a nějaký to přilepšení, tak jste se mi sem hned nasrali vy! Že jsem nejevil dobytvačný choutky? Protože byste mě rovnou anihilovali! A nikam jinam jsem se ani zdejchnout nemoh, protože mám vinou Lea zkurvenej svůj astronef. Ale teď mě dobře poslouchajte.“

Já mám dobytvačný choutky. Nejdřív si koupím tu vaši Zemičku, zařídím si, aby mě odtud nikdo neobtěžoval, a pak si koupím celej vesmír. A vy mi v tom pomůžete!“

„Nikdy,“ prohlásil pevně Stone.

„Hele, kolegáčku,“ odvětil nonšalantně Reach. „Nikdy neříkej nikdy. Ale u tebe to možná platí. No jistě, čestnej pan agent Stone, ten by přece nezradil svoje přesvědčení. Ani za peníze, že. Jemu stačí pár podělanejch miliard dolů v účetní hodnotě akcií firem a pár set miliónků na kontech. Ale co takhle zkusit tě přesvědčit přes tvou oblíbenou slečnu Swensonovou?“

Mark sebou neznatelně škubnul.

„No, kolegáčku, neškubej tak sebou. Literaturu mám prostudovanou, takže vím, že už to na tebe s tímhle taky zkoušeli. A vod těch dob si dává tvoje láska děsnýho majzla a je různě posichovaná. Neboj, zkoušet to nebudu. Já tě totiž, fešáku, vůbec nepotřebuju. Já tě potřebuju jenom proto, aby mi nestřečkoval tvůj androidík.“

Rayovými obvody proběhlo zlověstné tušení.

„Hele, Rayi, brácho. Už jsem to chtěl udělat jednou, když jsem tady přišel na tu bonanzu. Jenže čestnej pan Leo Honey mi to posral, a když nemohl zničit mě, pochroumal alespoň náš astronef. Co mi pak dalo práce nasimulovat naši ztrátu v subprostoru, aby mi to vaši hlavouni sežrali! A sežrali, takže jsem na vaši návštěvu musel čekat celejch sedumdesát let. A teďka už jsem docela netrpělivej.

Rayi, já ti nezabij u tadydle panička. Když budeš pěkně poslouchat! Potřebuju se dostat s vaším astronefem na Zemi a tam už se zařídím podle svýho. Už tam mám nějaký prašule deponovaný. Ty mě tam dopraviš, vyšetřovací komisi řekneš, že při misi hrdinně zahynul tvůj skvělej kámoš Stone, ale že si zachránil ubohýho androida z minulýho výsledku. Akorát že byl strašně zničený, takže si ho musel oplechovat právě tím, co bylo po ruce. Mě se tohle líbí a nehodlám se převlíkat zase do kůže. A já jim pak řeknu svou story. Pak se můžeš vrátit, ale zbytečně se nezdržuj, protože atmosféra obohacená radonem, jak jsi mohl pozorovat, neslouží příliš lidskýmu zdraví. Já vím, že si plácnem.“

„Tohle vám nemůže vyjít, Reach, zvažte ještě moji nabídku,“ vykřikl Mark, ale Ray reagoval nepatrným souhlasným pokývnutím.

„Vono mi to vyjde, mladíku,“ zasmál se plechově Reach. „Vím, jak je Ray fikanej, ale právě proto do něj pustím pár programů, aby mi řekly, na co myslí a co se chystá udělat. Hele, brácho, neboj,“ obrátil se zase na Raye, „potřebuju, abys byl v dokonalým cajku, abys byl přesvědčivej a tu komisi ochcal. Nic ti to neudělá, jenom já budu síchr.“

„A jak vám máme věřit my?“ nedal se Mark.

„Nic jinýho vám nezbejvá,“ odtušil Reach.

Do diskuse se konečně vložil i Ray.

„Android androidu zbytečně neublíží, já mu věřím,“ pronesl hlasitě a telepaticky dodal:

„Je to hajzl, ale věř mi, dobře to dopadne.“

Reach si spokojeně zammul své mohutné tlapy.

„Takže mužem začít. Pudeme do laborky k Jeníkovi.“

Zlatý android se otočil a vydal se k malým postranním dveřím, jiným než těm, kterými odešly Višeň s Ptáčnicí. Čtyři strážní roboti přinutili vězně, aby ho následovali.

21.

Místnost, do které došli, připomínala spíše sběrnou kovových odpadů, alespoň ve své větš části. V jednom silně osvětleném rohu pak vypadala jako tuctová kancelář: velký monitor na stěně, kde bylo vidět několik čtverců s pohledy z různých kamer, rozlehlý psací stůl s počítačem a poházenými složkami, pár židlí. Vlastně to mohla klidně být i lékařská ordinace, jak naznačovala skříňka se skleněnými dvířky, za kterými se blyštily jakési lesklé nástroje. U stolu seděl a do monitoru zíral malý, rozcuchaný, černovlasý a černovousý třicátník v bílém plášti, s těkavýma očima za nepatřičnými brejličkami. Když zaregistroval návštěvu, křepče vyskočil a pozdravil Reache vysokým, trochu zadržávajícím hlasem. „Zdravičko, šéfe.“

Pak zalétl pohledem ke Stoneovi a zadržmolil.

„Kdybyste dovolil, tohleto si vezmě,“ sejmul z věšáku volný bílý plášť a přehodil mu ho přes ramena.

„Těhle kauf jsem udělal před pěti lety. Vyplatil se,“ pronesl spokojeně Reach. To mluvil o přítomném mladíkovi.

„Seznamte se: agent SDPP Mark Stone, jeho android Ray, oba v této chvíli v mý moci. A zde náš technik, vědec, lékař a dobrodinec, Jan Pavel, toho jména třetí.“ Ten se při tomto oslovení poněkud zakřivil. Reach však hned pokračoval.

„Nebudeme se zdržovat. Přejdeme hned k přenosu dat, jak jsme se už, Jeníku, domluvili,“ prohlásil panovačně. „Kolega Ray a já se propojíme a pan Stone laskavě počká, než dojde k nahrání programů.“

Pokynul Rayovi do jednoho křesla, sám si sedl do druhého. Jeden ze strážních robotů sevřel Marka zezadu do své náruče. Reach se evidentně jistil proti každé nepředvídané reakci. Jeník vyklopil hrudní panely obou androidů a u Raye stiskl malý přepínač na levé straně. Teprve potom mu sňal pouta z rukou.

„Vypnul jsem mu motoriku, aby sebou neškubal,“ vysvětloval Markovi, který se ocitl v roli nedobrovolného diváka.

„Síchr je halt síchr,“ přidal se Reach posměšně.

Potom vzal Jeník asi dvoumetrový kabel, zasunul jeho pozlacené konektory do androidů a tak je propojil.

„Bude to komplet asi tak za deset minut,“ pronesl přítom.

„Deset minut?“ podivil se Mark. „Tak dlouho bude trvat nahrání několika špiónážních programů?“

Jeník pokýval soucitně hlavou. „»Pustím do něj pár programů«, já vím, tohle vám šéf říkal, koukal jsem se na vás,“ kývl hlavou k monitoru. „Jenže to není pár programů, ale jeho kompletní osobnost.“

Mark se nevěřícně zeptal.

„On se nahrává do Raye? A co Ray?“

„Je mi líto. Právě je přemazáván.“

Mark pochopil. Ray mu umírá před očima, Reach je podvedl! Místo nahrávání spyware se přesouvá do těla Raye sám. Mark se vzepnul, ale ocelový stisk strážního robota nepolevil.

Protože byla vypnuta motorika, ani záškub očního víčka nebo zachvění ruky neprozradilo navenek, co se odehrává mezi oběma stroji. Tedy mezi zvráceným robotem Reachem a Markovým přítelem Rayem. Marek cítil hroznou bezmoc a zoufalství. Skoro jako by sám umíral. Nemohl potlačit slzy, jako na žádném pohřebním obřadu. Na tomto nebyla návštěva valná. Čtyři roboti, jeden přítel a kanibal, který užívá ještě živou oběť. A hrobník Jeník, který do toho drmolil. „Nemyslete si, mě to taky netěší. Ale Reach je šéf a platí mě. A pečlivě sleduje... všechny výstupy. Je to přísný šéf. Ale v rámci možností mohu být i lidský.“

A obléknout nahého odsouzence, ještě než ho definitivně zlikviduje, pomyslel si trpce Mark. Teď by si měl vzpomenout na všechna dobrodružství, které s Rayem prožili, a na přítelovy dobré vlastnosti, ale Markovi to nějak nešlo. Stále myslel jen na jejich poslední kontakt, na Rayův optimismus, se kterým mu sděloval: „...věř mi, dobře to dopadne.“

„Android androidu neubližij,“ pronesl známý hlas. Ray promluvil! Zatímco se Mark utápěl v zoufalství, Jeník dokončil operaci, vyjmul konektory z androidu, zapnul jejich motoriku a zaklapl jim hrudní panely.

„Hele, von si to ten tvůj Ray asi opravdu myslel,“ pokračoval Ray svým hlasem — ale Reachovým slovníkem. Neboť to byl Reach, i když vypadal jako Ray. „Nebyl tak chytřej, jak se dělal. No jistě, že jsem si zalhal. Potřeboval jsem tě, aby se Ray vzdal, a pak jsem tě ještě potřeboval, abych Raye ukecal. Já ho ale potřebuju jenom jako převlek. Vy jste si fakt mysleli, že mě bude stačit, když Ray bude před komisej vypovídat, jak jsme se domluvili, a přitom mě telepaticky někomu praskne? To víš že jo. Tůdle.“

Když nepotřeboval Raye, nebude potřebovat ani mě, dovítí se Mark. Ti šinobi na dvoře Kývalovy hospody ho měli opravdu zabít. Potřeboval jenom Rayovu databanku a jeho tělo na převlek! V tomhle těle a se znalostí Rayových přístupových kódů se lehce dostane do přistávacího modulu a s ním i do astronefu Merkur. A pak na Zemi, a potom bude mít otevřený celý vesmír. Pro mou neschopnost, hněval se Stone sám na sebe.

„Inu, kolegáčku, asi jsi už pochopil, že se ti právě rozsvítil nápis »Game over«. Ale neboj, nezabiju tě. To by byla škoda. Budu potřebovat dělníka za Ptáčnici. Vodkroutiš si turnus, dostaneš Černou smrt a umřeš jako všichni normální lidi v tomhle kraji. Však už na tebe dohlídnu — teda můj klon,“ kývnul Reach v Rayově těle na zlatého androida, který stále setrval v nehybnosti. „Nechal jsem si tam základní program, aby nebyl moc inteligentní a abych tady neměl konkurenci. Ale až se vrátím, tak mě zase přeneses,“ obrátil se Reach/Ray k Jeníkovi. „Tudle tuctový tělo pak už nebudu potřebovat.“ Potom přesunul pozornost ke svému zlatému tělu, ze kterého se právě na nějaký čas odstěhoval. „Tak co, jak se vede?“

„Všechny agregáty v optimálním stavu, výpočtová kapacita využita z dvaceti procent,“ odvětil zlatý android.

Falešný Ray se zatvářil starostlivě. Obrátil se k Jeníkovi. „Seš si jistej, že to tady zvládne?“

„Bez obav,“ odvětil místo osloveného minimalizovaný Reach. „Hlavně se brzo vrát. Pak se přehraješ zpátky. Věřím ti. Nechal sis tu databanku s pornem.“

Nový Reach uznale pokývl Rayovou hlavou. „Nejsem tak špatnej, ani v minimalizované verzi. No, brachu, postarej se mi tady o Marka Stonea a já si zatím přivolám modul. Pak hurá na astronef a vzhůru do subprostoru. Zhruba za měsíc bych mohl být zpátky. A ty, Jeníku, tady nezlob,“ oslovil konečně svého fámuluse. „Však si tě už pohlídám,“ kývl ke svému bývalému tělu. „Zatím držte těžbu na normální úrovni. A pak to rozjedeme naplno!“

Pro Marka bylo velice tristi sledovat, jak si Reachovo a Rayovo tělo tleskly o sebe svými pravými rukama. Potom zbytkový Reach pravil:

„Konec oranžového stupně, přechod na zelený, strážní roboti pohov. Dělníku Marku Stone, doprovodím tě na ubytovnu, kde dostaneš pracovní oděv a poté ti bude přidělena práce. Pojď za mnou.“

Zlatý android se otočil a odcházel. Na Markově levé části hrudníku objevila oranžová tečka laserového zaměřovače, vycházející zpod zadního výhružného androidova oka. Markovi, který měl stále spoutané ruce, nezbylo, než aby ho následoval.

„Dobrá vychytávka, co?“ zachechtal se pseudo Ray. „Tak bye, a dej na sebe pozor, kolegáčku, ať mi nějaký čas vydržíš!“

Jeho poslední slova padala do zavíraných dveří. Mark byl rád, že už tu stvůru nemusí poslouchat. Nejvíce ho štvalo, že mluví Rayovým hlasem. A jeho přítel zatím... neexistuje. Zemřel. Byl podle zavražděn. Mark nekontrolovaně vzlykl. Android před ním se zastavil.

„Rozkaz zní postarat se o Marka Stonea, aby dlouho vydržel,“ pravil mechanicky. „Pouta zjevně překážejí. Marku Stone, nastav ruce,“ přikázal android, a poté co Mark vyslechl jeho příkaz, rozeplnul mu pouta. Nu vida, pomyslel si jeho vězeň, tenhle minimalizovaný android se chová spíše jako robot. Toho by se dalo nějak využít.

Zatímco Mark přemýšlel o nějaké fíntě, kterou by přelstil omezeného Reache, vyšli z budovy. Venku je oslnilo jedovatě žluté světlo sodíkových lamp. V jeho záři vypadaly i kamínky na cestě, po které směřovali k táboru, jako zlaté. Mark neodolal a shýbl se pro jeden. Měl protáhlý, téměř kapkovitý tvar a byl nezvykle těžký.

Robot odpověděl na Markovu nevyslovenou otázku. „Zlaté lapili. Vylétají z centrální sopky. Jejich hlavní dopadové pole je pět kilometrů za základnou. Tam padají větší, mají i několik centimetrů. Dělníci je sbírají a přinášejí sem, kde se roztaví do zlatých prutů.“

Takže tajuplné zlato Alwogiry není umělé, jedná se o přírodní produkt této těžké planety, pomyslel si Mark. Robot ho však nenechal přemýšlet a pokračoval ve výkladu.

„Sbírat zlatý sopečný písek bude i tvá práce. Pozor! Při shýbání se nenadechuj, protože v blízkosti povrchu je větší koncentrace radioaktivního radonu a thoronu.“

Tak proto trpí dělníci po nějaké době Černou smrtí! Proto už jsou plíce Sladké ptáčnice napadeny počínající rakovinou!

Mark se pokusil zapůsobit na robotickou logiku.

„Tak proč mi nedáš dýchací masku? Když mám co nejdéle vydržet.“

„Nemáme dýchací masky. Naši jezdcí a hlídači vně země Věčné tmy ji nepotřebují, automaty tady taky ne a Jan Pavel nevychází z klimatizovaných budov.“

Dostal jsem z něj dobrou informaci, zajásal v duchu Mark. Uvnitř kaldery je jediný Reachův člověk, ostatní jsou automaty, roboty — a tenhle Reach se zregulovanou inteligencí. Stone se pokusil o další krok.

„Máš udržet těžbu, ale až ti všichni dělníci umřou na Černou smrt, pak si budeš muset sbírat zlato Alwogiry sám, protože ti strážní roboti nemají tak jemné prsty jako androidi.“

Zhloupěl Reach na chvíli zaváhal a zatvářil se přitom přemítavě, jako by něco hledal v hloubi paměti. Pak řekl zdánlivě nelogicky, ukazuje na zlatou kapku v Markově ruce.

„Toto není pravé zlato Alwogiry, pojď, ukážu ti je.“

A zabočil k vnitřní stěně kaldery. Mark šel zvědavě za ním. Po čtvrt hodině dorazili k úpatí strmého skalního svahu.

Tady se nacházela malá jeskyňka, jakási přírodní kaplička, odkud se ozývalo vytrvalé bubláni. Pod kamenným loubím tu byla schována studánka, z jejíž hladiny se intenzivně pářilo. Voda ve studánce vřela tisíci drobnými bublinkami. Z té by se špatně pilo, pomyslel si Mark. A ještě ke všemu v ní je tuze podezřelá voda! Ve světle androidovy čelní svítilny se totiž ve studánce rozzářily intenzivně barevné pruhy, purpurově červené, modré, až fialové. Stoupaly ode dna, spěchaly k povrchu, tady se zarazily a opět se stáčely dolů jako jasní barevní hádci.

„Hle, toto je pravé zlato Alwogiry,“ pronesl robot neroboticky vznešeně. A dodal už se strojovou věcností. „Koloidní roztok zlata s heterogenní strukturou, jehož dispergované částice mají velikost desítky až stovky nanometrů. Jedná se o izotop zlata s protonovým číslem 198 a poločasem rozpadu dva dny. Místní lidé mu někdy taky říkají »zlatá žluč«.“ Markovi tento referát připomněl cosi dávného a blízkého. Ale Reach pokračoval beze stopy emocí. „Vezmeme si ho aspoň litr.“

Ve vysekaném výklenku tam stál velký skleněný pohár. Reach ho vzal a ponořil do vroucí vody až po okraj. S plným pohárem v ruce se pak vydal zpátky k budovám, které prve opustili. Mark zůstal stát. Pohlédl na svůj bílý plášť, který si už mezitím dopnul, a neuvěřil na něm znamínko laserového zaměřovače. Ten Reachův původní skelet asi opravdu zhloupnul, pomyslel si, ale pak se za robotem rozběhl. Dostihl ho brzo, protože Reach šel opatrně, aby z poháru zbytečně neulil ani kapku.

Ještě než se dostali zpátky ke komplexu budov, přikázal Reach Markovi: „Drž se za mnou.“ Pak vstoupili do malého odděleného domku. Zde byly umístěny cely pro neposlušné dělníky. Reach odblokoval jejich zámky a otevřel dveře.

„Polezte ven,“ poručil pak arogantně. Na chodbu vyšly Višeň a Ptáčnice, bojácně se rozhlížeje kolem.

Reach si sáhl do vnitřní strany pravého stehna, odkryl jeho panel a chvíli se přehraboval v jeho dutině. Pak zavrčel.

„No jo, ten debil tu nemá ani injekční stříkačku.“

Potom se obrátil k Ptáčnici, podáváje ji skleněný pohár s barevnými stuhami, povlávajícími uvnitř. „Na, když nesezenu stříkačku, tak si tenhle dryák svař nad ohněm a pak inhaluj jeho výpary. To vyléčí Černou smrt.“

„Zlato Alwogiry,“ zašeptala Divoká višeň nábožně. „Ale proč nám ho teď dáváte, pane Reach, co za to budete chtít?“

„Co byste dávali,“ odpověděl vesele zlatý android. „Já totiž nejsem žádnéj Reach!“

Všichni tři lidé na něj vyřeštěně zírali. Reachův zlatý obličej se obrátil na Marka.

„Já jsem přece Ray!“

22.

„Reach sice projevil nečekanou znalost »literatury«, ale zjevně nečetl tu správnou. Za sedmdesát let se technologie mozku androida poněkud změnila. Nemůžeš ho jen tak přemazat, existují určité ochranné programy, které při pokusu o to dovedou jeho obsah komprimovat a přehrát do nejbližší uvolněné kapacity.“

A ta volná kapacita se nalézala na druhém konci propojovacího kabelu,“ vysvětloval jim pak o trochu později Ray. Tu trochu času zabralo objímání znovunalezených přátel, objímání Višně a s její dcerou a další objímání napříč obou dvojic.

„Já jsem ale vůl,“ nadával si Mark, „jak jsem jen mohl přehlédnout ty tvoje hlášky?“

„Marku, omlouvám se ti, že jsem se hned nedal poznat, ale potřeboval jsem, abys působil autenticky schlíple,“ chlácholil ho Ray. „A tahle vykopávka nemá psychický zesilovač, takže jsem se s tebou nemohl domluvit ani telepaticky. No, Reachovi moje psychotronika nepomůže, nemá na ni totiž patřičnou vnímavost.“

Výsadek Správy pro dohled nad primitivními planetami byl opět kompletní, ale stále zůstal uprostřed nepřátelského ležení. A téměř neozbrojený, nepočítáme-li laser v Reachově těle. Marek si navíc připadal bez ochranného opasku jako nahý — což vlastně pod teď již úspěšným bílým pláštěm stále byl. Točila se mu hlava ze šťastného znovuzrození jeho přítele, i když si nemohl zvyknout, že Ray je v těle zloducha, kterého chtěli dostihnout. Oni třetí zde, zatímco zloduch každou chvíli odletí k jejich astronefu a přece jen dokončí svůj podlý plán.

„Marku, vidím, že jsi pořád ještě trochu mimo. Dovol, abych ti připomněl, že jen co odletí Reach, jsem vládcem tohoto území já!“ šklebil se Ray, schovaný v Reachově těle. „Jediný, kdo o tom něco ví, je Jan Pavel, a myslím, že ten už je napůl nalomený. Jen musíme počkat, až se Reach vypaří, a pak na Jeníka skočíme. Ale švihem, protože nebudeme mít moc času!“

Zatímco se oba přátelé spolu bavili, rozžehlo se za okénkem vstupních dveří do vězení růžovorudé světlo. To právě přistával modul z jejich astronefu. Mark bezmocně sledoval, jak tělo jeho bývalého přítele nastupuje do modulu a potom v závoji z excitovaných molekul vzduchu odlétá vzhůru do černého nebe.

„A teď rychle!“ zavelel Ray. Ženy zůstaly zatím v bezpečí klimatizovaného vězení. Mark odmítl náznaky Divoké višně, že by teď možná v jedné z cel... Už nebyl čas. Vydal se s Rayem spěšně zpátky do »laborky«. Všechny dveře se pod

dotykem zlatých Reachových rukou poslušně otevíraly, nakonec i ty do Pavlovy laboratoře. Ani strážní roboti jim nevěnovali žádnou pozornost. Mark si konečně uvědomil, že jim velí Ray. A ve svých zbraních mají značnou palebnou sílu — přesto jim Reach unikl. Ale aspoň se pokusí poněkud napravit, co tady natropil. Pokud se jim podaří přesvědčit Jana Pavla. Ale předpokládali, že najdou dost argumentů.

Ten seděl u svého stolu a zíral do monitoru.

„Vítám vás, pánové, tak konečně jste dorazili,“ oslovil je ležérně a otočil se i s židlí. Mark si uvědomil, že v jednom ze čtverců monitoruje záběr do vězení, kde ještě nedávno pobývali.

Jeník pokračoval. „Šéfik udělal chybu, když vypočítával vaše bohatství. Proto jsem se rozhodl vás zachránit.“

„Zachránit?“ vybuchl Mark. „Záchranu si představuji trochu jinak!“

„Přehrát Reache do Raye jsem musel, strážní roboti mě hlídali. Ale pak jsem vás nechal, abyste se pokusili o záchranu vlastními silami a nepodrazil jsem vás,“ pokynul k monitoru. „Reache by určitě zajímal jeden pohled do vězení. Možná by i odložil svůj odlet, kdo ví. Pak bychom nejspíš sledovali jinak těžko modelovaný problém, který by nastal v rozhodovacích mechanismech strážních robotů. Až by dostávali rozdílné rozkazy od dvou identických entit. Ale to jsem nechtěl riskovat. Riskoval jsem už dost, že jsem zamlčel zpětný přenos Rayovi osobnosti do původního Reachova těla. Poslyšte, mám pro vás návrh.“

„Myslím, že nejste v situaci, kdy byste mohl něco navrhnout. Prostřednictvím Raye ovládáme celou základnu. Teď můžeme diktovat my,“ odvětil našťavaně Mark. Toto místo bylo svědkem jeho ponížení i utrpení, proto nehodlal ocenit Jeníkovy zásluhy.

„Počkej, Marku,“ zarazil přítele Ray a obrátil se na Jeníka. „Co nám nabízíte?“

„Nabízím náš vlastní provozuschopný přistávací modul, se kterým při troše štěstí můžete být u svého astronefu na Malwaidu dříve než šéfik!“

„Ale jak se s cizím modulem připojíme k Merkuru, když Reach ukradl Rayovu databanku s přístupovými kódy?“ zazoufal si Mark.

Ray se jen zasmál.

„Sice ukradl databanku, ale já si ještě navíc ty naše kódy pamatuju.“

„Uf, to jsem si oddechl. No dobře, ale jak bychom toho pacholka mohli s tou vykopávkou předběhnout?“

Tentokrát odpověděl Jeník. „Letí po standardní dráze s přechodem na parkovací orbitu kolem Alwogiry. U vašeho astronefu bude nejdříve za dvě hodiny. Přesněji odtud za hodinu padesát minut.“

Mark pochopil. „Pokud je váš modul schopný vyvinout patřičné zrychlení, mohli bychom na Malwaid letět přímo, a to by šlo zvládnout za půlhodinu.“

„Pánové, nepřehánějte, je to poněkud starší stroj. Ale za hodinu tam budete určitě.“

„Nemáme tedy moc času,“ pronesl Stone. „Tak kolik požadujete?“

„Chci být skromný,“ odpověděl Jeník. „Dvě stě milionů dolů v akciích vašich firem. A dvacet milionů v hotovosti na konto na Venusii. Tady s tím opajcovaným pokladem nemohu do civilizovaného světa. Mohli jsme ho vyprat leda pomocí pirátů, ale co se to profláкло, že je naše zlato radioaktivní a že po něm pase Neuman, jde to už dost těžko.“

„To je nesmysl,“ prohlásil Stone. „Reach poněkud přeháněl, když mluvil o mém bohatství. Polovinu!“

„Tak jo!“ kývl rychle Jeník.

„Avšak tuhle transakci mohu provést až na Zemi,“ sdělil mu Mark.

„Věřím vám, vím, kdo je Mark Stone.“

„Když víte, pak tedy nezkusíte žádný podraz, protože ten by se vám nevyplatil,“ pravil důrazně Mark. „A ještě jedna věc. Akcie budou vázané na deset let, během této doby se nebudou moci prodat. A budou bez hlasovacího práva. Budou vám muset stačit dividendy.“

„To je tři až šest procent ročně. S tím jsem počítal,“ pronesl Jeník s úsměvem. Už si jistě představoval, jak si užívá svého bohatství. Jeho představy Mark poněkud nešetrně přerušil.

„Ale budete si to muset odpracovat. Za prvé: propustíte vaše otroky domů. Za druhé: těm, co už mají rakovinu plic, budete pravidelně dodávat čerstvý koloid zlata 198. Máte tu medbota?“

„Jeden by se našel.“

„Tak ten jim bude injekčně aplikovat to vaše zlato Alwogiry intrapleurálně jako otevřený zářič.“

„Do plic, rozumím.“

„Za třetí: rozpustíte jízdní hlídky. Vstup do země Věčné tmy budou hlídat strážní roboti. Za další: přerušíte obchodní styk se Zdobným rampouchem. To bude všechno. Až dojdou jeho hrdlořezům náboje, tak jim budou kalašnikovky k ničemu. A nakonec: zůstanete tady ještě nejméně rok, aby byla zajištěna zdravotní péče okolním kmenům. Do té doby vás vystřídají naši specialisti. Myslím, že tahle temná oáza bude vyhovovat i přísným předpisům Služby o nevměšování. Tady se někdo vměšoval až moc, bude chvilku trvat, než zahladíme nejhorší stopy.“

„Ještě rok?“ zazoufal si Jan Pavel.

„Je to potřeba. Ale neklesejte na mysli, budu vám sem posílat zprávy o pohybu cen vašich akcií. Než tu skončíme, bude doprava přes Malwaid přímo na pól Alwogiry možná docela rušná, budete si moci nechat dovést nějaké zboží. Ale žádné lidi. A žádné zlato odtud už nepoteče!“

Jeník jen souhlasně pokývl hlavou.

Ještě něco leželo Markovi v hlavě.

„A co ty příšery v poušti pod stínem Malwaidu?“

„To jsou mutanti z místní fauny od rovníku, kam směřuje úzce směřovaný paprsek ze subspaciálního pohonu Reachova astronefu. Ten zůstal na Malwaidu, poté co ho poškodil Reachův společník, Leo Honey. Nevěřil svému androidu, takže tam nainstaloval dálkově ovládanou rozbušku. Moc o tom nevím, šéfik se nějak nešířil. Jenom že sám odletěl k

astronefu, který Honey odprásknul. Reach se pak vrátil v modulu a moc se zlobil. Nakonec letěl znova na Malwaid a něco tam provedl s tím poškozeným motorem. Časovač pak jednou za sedm týdnů rozostřil ten paprsek a posunul na sever. No a mutanti se za ním táhli. Dokud nepřišli na čerstvé maso. Bylo to hnusný, taky proto jsem vám pomohl!“ Úplný světec, mohl by z fleku dělat papeže, pomyslel si Stone, ale nic neřekl. „Zbývá hodina čtyřicet minut,“ připomněl Markovi Ray. „Už bychom měli padat.“ „Modul je tady v atriu.“

Oba společníci popadli svoje věci, které na ně čekaly sbalené v rohu laboratoře. Aniž by se s někým rozloučili, vlezli do Reachova modulu. Ani neprotestoval, byl na zlatého androida zvyklý. Totiž na kódy, které Reach ve svém těle zanechal.

Přetížení bylo hodně nad nominálem, ale přiměřené jejich zvyklostem. Většinou nevolili nejpohodlnější cestu, ale nejrychlejší. Pospíchali přímo do středu přivrácené strany Malwaidu. Už za pět minut opustili atmosféru Alwogiry. Ležela pod nimi jako velká koule s modrými plochami moří, zelení iserských lesů, zlatem anisských pouští. A se skutečným zlatem, které mohlo léčit. Nebo zabíjet.

Největším pokladem této planety však byli jeho obyvatelé. Mark se v duchu s nimi loučil. S proradnou, ale nevinou Divokou višní, s dobráckým Bílým mrožem, s pohostinným Kývalem, s národem Svobodných lidí, s Bystrým pulcem, který se i jeho přičiněním stal Žábou... Už je nikdy neuvidí. Čekají ho další dobrodružství, další úkoly. Jeden zrovna za hodinu a půl.

23.

Když Reach vystoupil z přechodové komory astronefu Merkur, zůstal překvapeně stát. Proti němu se tyčil bojovník, oblečený v hábitu kmene Svobodných lidí, levici položenou na pravém boku a pravici na levém rameni. Reach v něm teprve po několika milisekundách poznal Marka Stonea. V dalších milisekundách zaregistroval pomocí rentgenového skenu, že Mark už drží ve svých dlaních rukojeti jakýchsi dlouhých nožů.

„Přece bys neublížil svému příteli,“ usmál se na Marka Rayovým obličejem a pozvedl obě ruce v přátelském gestu. Když se převtělil do Stoneova androida, nejdříve sprostě nadával. Uloupil Rayovo tělo ve stavu energetické nouze. Až během letu v modulu se mu podařilo dobít se z jeho zdrojů. Doufal, že Mark bude předpokládat, že laser v pravém ukazováku ještě nefunguje.

Mark nepředpokládal, tasil a ťal. Levou rukou vytáhl od boku handžár, pravou zpoza ramene mačetu. Jediným pohybem levice usekl Reachovu (ach, Rayovu, blesklo mu myslí) ruku, svištící mačetou v pravici sťal Reachovu (Rayovu!) hlavu. Odkutálela se ke stěně, odkud se na Marka vyčítavě zadívala smutnýma šedýma očima.

* * *

„Vidím, že jsi vykonal čistou práci,“ pronesl uznale zlatý Ray, když se vrátil zase ze své mise. Odletěl s přistávacím modulem, aby nevzbudil Reachovo podezření. Pouhých dvacet kilometrů dále byl zaparkován Reachův poničený astronef. Ray vypnul jeho poškozený pohon. Zrůdy ze stínu Malwaidu už nebudou ohrožovat národy Anissy! „Čistá práce“ byla nutná. Ray se hodlal na Zemi zase přestěhovat do svého těla a získat tak zpátky všechny zajímavé záznamy, které pořídil za společných misí s Markem. Takže nějaké zásahy laserem nebo vysokoenergetickými výboji by vůbec nebyly vhodné. Merkur byl zabezpečen proti startu, v případě Markovy prohry by svého přítele pomstil Ray.

* * *

Za dva dny se astronef vynořil ze subprostoru poblíž Země. Z Alwaid byla opět jen hvězdička v hlavě Draka.

„Víš, co je mi divné?“ optal se Mark přítele. „Že jsme tam nakonec na žádného draka nenarazili.“

„Však jiných potvor tam bylo víc než dost,“ oponoval Ray a pokračoval.

„Víš, co bych si přál? Nechat si nějaké ty věcičky ze zlata i po repasi. Ono zlato sice špatně vede elektrinu, teda hůř než měď, ale zase nekoroduje a je takové... příjemné.“

Mark se s podezřením podíval na svého zlatého společníka, který však vzápětí vybuchl v smích. „Stačí mi pozlacené konektory,“ oznámil potom skromně.

„A víš, co udělám nejdřív já, až podám hlášení?“ optal se na oplátku Mark. „Dám si hodinu klasického šermu! Oháněl jsem se handžárem i mačetou, držel jsem katanu, nejlíp jsem si nakonec zašermoval vidlemi. Ještě že to nebyly hnojáky, ale podávky. Jenže pořádný meč je prostě meč.“

* * *

Ale dříve než hodina šermu i hlášení, čekala na Marka a Raye zase dopravní špička. Tentokrát stála stopařka už na Canaveralu. Štíhlá, vysoká, s pravidelnými rysy tváře, zelenýma, mírně šikmýma očima, pro změnu v přiléhavé stříbřité kombinéze. Mark jí za to byl vděčný. Po nějakou dobu měl zlata plné zuby.

Elsa Swensonová se nejdříve podívala nezvyklému Rayovu převleku, ale vysvětlili ji krátce, že se jedná jen o nouzovou ochranu Rayovy osobnosti. Potom pravila vřelým a melodickým hlasem:

„Tichomoří je tak daleko! Rayi, zapoj autopilota směr New York a odpoj, prosím, své vnímání interiéru.“

„Omlouvám se, ale tohle tenhle krám neumí,“ odpověděl Ray s jistou zlomyslností.

Elsa tiše zanařikala. Mark ji přitiskl k sobě a chlácholil:

„Myslím, že rekonstrukce Raye se tentokrát trochu protáhne.

Useknutá hlava — to není jen tak. A pak taky bude potřeba poněkud vylepšit jeho vnitřnosti. A bez svého androida na žádnou misi prostě nemohu. Počítám tak se dvěma měsíci na tvém ostrově.“

Elsa se nevěřícně usmála.

„Jo, a tady jsem ti něco přivezl.“ Mark vytáhl z kapsy velkou zlatou minci s profilem neznámého krále. Na rubu měla vyražen most s bránami po obou stranách. Mark dodal:

„Dávej na ni dobrý pozor, byla dost drahá.“